

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

КЛАЙВ КЪСЛЪР & ДЖАК ДЮ БРУЛ



ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД



КОРСАР

Новото граматично приключение от звездния тандем Къслър и Дю Брул

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ДЖАК ДЮ БРУЛ КОРСАР

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Корсарите са пирати, а пиратите са много разновидности.

Някога пирати воювали в морето до берберските брегове. Сега има съвременни пирати във водите на Африка и Азия и пирати... които изобщо нямат вид на такива.

Самолетът на американския държавен секретар Фиона Катамора се разбива на път към мирна конференция в Либия и ЦРУ, което няма доверие на либийците, наема Кабрило да я открие. Подозренията на Агенцията се оказват основателни. Екипът на Хуан намира самолета, но от държавния секретар няма и следа.

Ръководител на терористична група има особени планове за конференцията и Кабрило не може да позволи осъществяването им.

Но какво общо има всичко това с морска битка, станала преди двеста години, и старите ислямски ръкописи, които либийците изглеждат твърдо решени да открият? Отговорите водят Кабрило към историята и към нова битка в морето, този път срещу ислямски екстремисти.

А от изхода на тази битка зависи съдбата на много народи.

„... основано на законите на техния пророк и написано в корана им, че всички народи, които не признават властта им, са грешници, че тяхно право и задължение е да водят война с неверниците и да превръщат в роби всички, които взимат в плен, и че всеки мюсюлманин, загинал в битка, със сигурност отива в рая.“

Показания на Томас Джеферсън пред Конгреса, в които обяснява оправданията на берберския посланик в Англия Сиди Хаджи Абдул Рахман Аджа относно нападенията срещу християнски кораби, 1786 година.

Трябва да не се бием с тях, освен ако не сме решени да се бием завинаги.

Джон Адамс за берберските пирати, 1787 година.

ПРОЛОГ

Залив Триполи, февруари 1803 година

Хората от ескадрата едва бяха забелязали крепостните стени на берберската столица, когато ги връхлетя внезапна буря, която избути „Безстрашен“ и по-голямата от него бригантина „Сирена“ обратно в Средиземно море. Лейтенант Хенри Лафайет, първи офицер на „Сирена“, тъкмо бе видял през далекогледа високите мачти на американския „Филадельфия“, причината, поради която двата американски бойни кораба се бяха приближили толкова до леговището на пиратите.

Преди половин година въоръжената с четиридесет и четири оръдия „Филадельфия“ бе преследвала берберските пирати упорито и бе стигнала прекалено близо до опасното пристанище на Триполи, където бе заседнала в плитки води. Капитанът на фрегатата Уилям Беймбридж бе направил всичко възможно да спаси кораба си, дори бе изхвърлил оръдията в морето, но не бе успял. „Филадельфия“ бе, здраво заседнала, а приливът нямаше да настъпи в продължение на часове. Под заплахата на десетки вражески кораби Беймбридж нямаше друг избор, освен да предаде бойния кораб на пашата на Триполи. От писмата на холандския консул в града се разбра, че Беймбридж и старшите му офицери са третирани добре, но съдбата на екипажа на „Филадельфия“, както на повечето нещастници, попаднали в ръцете на пиратите, бе робство.

Американските командири на средиземноморския флот знаеха, че няма надежда да си върнат „Филадельфия“ и да отплават с нея от пристанището, затова решиха да я изгорят. Що се отнася до съдбата на екипажа ѝ, посредници заявиха, че от Триполи били склонни да ги пуснат срещу парично обезщетение на сума половин милион долара.

От векове берберските пирати върлуваха по крайбрежията на Европа, бяха стигнали чак до Ирландия и Исландия. Ограбваха цели градове и отвеждаха пленниците в Северна Африка, където ги превръщаха в роби по корабите и черноработници, а красивите жени

попадаха в харемите на управляващите. Най-богатите пленници получаваха възможност да бъдат откупени от семействата и приятелите си, но бедните бяха изправени пред зловещ живот в робски труд и мъка.

За да предпазят търговските си флоти, големите морски сили като Англия, Франция, Испания и Холандия плащаха изумителни суми на трите главни града по берберския бряг — Танжер, Тунис и Триполи, за да не нападат корабите им. Младите Съединени щати, които до получаване на независимостта си бяха пазени от английското знаме, също плащаха почти една десета от данъчните си приходи на бандитите. Всичко това се промени, когато Томас Джеферсън стана трети президент на Щатите и се зарече веднага да прекрати тази срамна практика.

Берберските градове, заподозрели блъф от страна на младата демокрация, обявиха война.

Джеферсън реагира, като изпрати армада американски кораби.

Видът на фрегатата „Конституция“ убеди императора на Танжер да освободи всичките си американски пленници и да се откаже от налаганите данъци. В отговор командир Едуард Пребъл му върна двата берберски търговски кораба, които тъкмо бе пленил.

Пашата на Триполи не се стресна много, особено когато моряците му плениха „Филадельфия“ и я прекръстиха на „Дар от Аллах“. Превзел един от основните американски бойни кораби, пашата се одързости от успеха си, отказа да преговаря и настоя да получи искания откуп. Американците не се притесняваха, че берберските пирати ще успеят да използват кораба им за пиратски нападения, но мисълта, че на мачтата му се вее чуждо знаме, вбесяваше дори най-младите матроси.

В продължение на пет дни след като американците видяха „Филадельфия“, защитавана от сто и петдесетте оръдия на пристанището в Триполи, небето и морето бесняха в свирепа битка, каквато никой на борда на двата кораба не бе виждал. Въпреки усилията на капитаните ескадрата бе разделена и отнесена далеч на изток.

И макар на борда на „Сирена“ положението да бе достатъчно лошо, офицер Лафайет дори не можеше да си представи срещу какво е изправен „Безстрашен“ по време на бурята. Кечът „Безстрашен“ бе не

само по-малък от неговия кораб, едва шестдесет и четири тона, но до миналата Коледа бе кораб за роби и се казваше „Матико“. После бе пленен от „Конституция“ и когато провериха трюмовете му, американците откриха четиридесет и двама оковани с вериги негри, предназначени за подарък на султана на Истанбул от пашата на Триполи.

Никакво количество сапун и вода не можеше да заличи вонята на човешкото нещастие.

На дванадесети февруари бурята най-после утихна, но чак на петнадесети двата кораба се срещнаха в морето и се отправиха обратно към Триполи. Привечер капитан Стивън Дикейтър, командирът на ескадрата, свика събрание на борда на малкия дързък „Безстрашен“. Хенри Лафайет, придружен от осем въоръжени моряци, отплава с лодка, за да се присъедини към него.

— Значи изчакваш бурята на спокойствие и сега идваш да търсиш слава, а? — подкачи го Дикейтър.

Дикейтър беше широкоплещест хубавец с гъста тъмна коса и заплменяващи кафяви очи, сякаш роден за командир.

— Не бих пропуснал славата за нищо на света, сър — отвърна Лафайет.

Макар да имаха еднакъв чин, да бяха на една възраст и приятели от млади моряци, Лафайет се отнасяше към Дикейтър като към командир.

Хенри беше висок колкото Дикейтър, но имаше по-слабата и жилава фигура на майстор фехтовач. Очите му бяха толкова тъмни, че изглеждаха черни, а с арабските дрехи, които бе облякъл за дегизировка, изглеждаше впечатляващ като легендарния пират, срещу когото се надяваха да се изправят някой ден, Сюлейман Ал Джама. Роден в Квебек, Лафайет бе заминал за Вермонт веднага щом навърши шестнадесет, тъй като искаше да участва в американската демокрация. Вече говореше приличен английски, затова промени малкото си име от Анри на Хенри и стана американски поданик. Записа се във военната флота след десетгодишна работа по шхуните, които пренасяха дървен материал по езеро Шамплейн.

На малкия кеч бяха натъпкани осемдесет души, като неколцина носеха дегизировка. Останалите трябваше да се крият зад парапета и в

трюма, докато „Безстрашен“ мине покрай каменния вълнолом и навлезе в главното пристанище на Триполи.

— Хенри, запознай се със Салвадор Каталано. Той ще ни води, когато приближим пристанището.

Каталано беше набит и мургав, с огромна брада, която се разстилаше по гърдите му. Главата му бе покрита с мърлява чалма, а в пояса му бе пъхнат крив нож с червен камък на дръжката.

— Не е доброволец, нали? — попита Лафайет.

— Струваше ни царска сума — отвърна Дикейтър.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Каталано — каза Хенри и стисна мазната ръка на малтиеца. — И от името на екипажа на „Сирена“ искам да ви благодаря за смелата служба.

Каталано се ухили.

— Пиратите на пашата са нападали корабите ми толкова пъти, че това ми се струва подходящо отмъщение.

— Радвам се, че сте с нас — отговори Лафайет разсеяно. Вниманието му вече бе съсредоточено върху новия му временен дом.

Двете мачти на „Безстрашен“ бяха здрави, но платната му бяха вкоравени от морска сол и кърпи. Палубата бе изтъркана със сапун, но от дъбовите греди се носеше гадна миризма. Очите на Хенри се насълзиха от вонята.

Корабът бе въоръжен само с четири малки каронади, вид морски оръдия, които се плъзгаха на монтирани на палубата релси. Мъжете от бойната група лежах на палубата, всеки с мускет и сабя до него. Личеше им, че са изтощени от петдневната буря.

Хенри се ухили на Дикейтър.

— Страхотна група имате, сър.

— Да, ама си е моята. А доколкото знам, господин Лафайет, никой още не ви е наричал „капитан“ през всичките ви години служба.

— Вярно е — засмя се Хенри и отдаде чест, сър.

Дикейтър и Лафайет загледаха пред месинговия телескоп как крепостният град бавно се появява от огромната дива пустиня. По високата защитна стена и бойниците на замъка имаше повече от сто и петдесет оръдия. Оттатък вълнолома едва се виждаха върховете на трите мачти на „Филаделфия“.

— Какво мислиш? — попита Дикейтър.

Стояха рамо до рамо зад малтийския лоцман. Хенри огледа платната на „Безстрашен“ и бялата следа зад малкия кораб. Скоростта им бе около четири възела.

— Мисля, че ако не намалим скоростта, ще влезем в пристанището много преди залез-слънце.

— Да наредя ли да смъкнат марсела и да свият кливера, капитане? — попита Салвадор Каталано.

— Това е най-доброто, което можем да направим. Луната ще е достатъчно ярка.

Сенките се удължиха, сляха се и накрая последните слънчеви лъчи се скриха зад западния хоризонт. Кечът влезе в залива на Триполи и започна да се приближава към заплашителните стени на берберския град. Изгряващият полумесец хвърли призрачни сенки по камъните на крепостта и замъка на пашата. Черните оръдейни бойници изглеждаха зловещи. Над стената се издигаше високо минаре, откъдето моряците на „Безстрашен“ бяха чули зова за молитва преди залез.

„Филадельфия“ бе закотвена точно под замъка. Изглеждаше в добро състояние. Изхвърлените й оръдия бяха качени на борда.

При вида й Хенри Лафайет бе обзет от противоречиви чувства. Развълнува се от красивите очертания и внушителните размери на кораба, но в същото време закипя от гняв при мисълта, че над кърмата му виси знамето на Триполи и треста и седем членният екипаж е в занданите на пашата. Ужасно му се искаше Дикейтър да нареди на хората си да нападнат замъка и да освободят заложниците, но знаеше, че няма да чуе подобна заповед. Командир Пребъл, началникът на цялата средиземноморска ескадра, бе заявил ясно, че няма да рискува берберските пирати да пленят още американци.

Десетки други кораби, търговски и пиратски, въоръжени с оръдия, бяха скупчени в пристанището. След двадесетия Лафайет спря да брои.

Ново чувство сви сърцето му. Страх.

Ако нещата не минеха по плана, „Безстрашен“ никога нямаше да се измъкне от пристанището, а всички на борда щяха да загинат или още по-лошо — да станат затворници, роби.

Устата му внезапно пресъхна. Безкрайните часове, прекарани в тренировки със сабята, му се сториха крайно недостатъчни. Двамата петдесет и осемкалиброви пистолета, пъхнати в пояса му, изглеждаха

миниатюрни. После Хенри погледна моряците, които се криеха зад парапета. Вържени с брадви, копия, саби и кинжали, те имаха не по-малко кръвожаден вид от арабските пирати. Бяха най-чудесните мъже на света, всичките доброволци, и той знаеше, че ще свършат работата. Между тях сновеше старши матрос, за да се увери, че водачите на групите са запалили лампите и фитилите са готови.

Лафайет отново насочи поглед към „Филадельфия“. Вече бяха достатъчно близо, за да видят тримата вържени с ятагани часовои до парапета. Но вятърът бе толкова слаб, че минаха още два часа, преди да стигнат до нея.

Каталано извика на арабски:

— Здравейте!

— Какво искаш? — извика в отговор един от тях.

— Аз съм Салвадор Каталано — отговори малтиецът, придържаше се към разработения от Дикейтър и Лафайет сценарий. — Това е „Матико“. Дойдохме да купим добитък за британската база в Малта, но ни застигна страшна буря. Откъсна ни котвата и затова не можем да закотвим. Може ли да се вържем за чудесния ви кораб за тази нощ? На сутринта ще пратя лодка до брега.

— Това е — прошепна Дикейтър на Хенри. — Ако не се хванат, ще си имаме неприятности.

— Ще се хванат. Погледни с техните очи. Би ли се уплашил от този малък кеч?

— Не. Вероятно не.

Капитанът на стражата се почеса по брадата, огледа „Безстрашен“ и извика:

— Можете да се вържете, но трябва да напуснете по изгрев.

— Благодаря. В сърцето на Аллах има специално място за теб — отговори Каталано, после мина на английски и прошепна на двамата офицери: — Съгласиха се.

Лекият ветрец ги приближаваше все повече до „Филадельфия“. Оръдията на голямата фрегата бяха подготвени за бой. Стори му се, че колкото повече се приближават, толкова по-големи стават дулата. Ако пиратите ги разкриеха, оръдията щяха да направят малкия кеч на трески и да разкъсат на парчета осемдесетте души на борда.

Пиратите до парапета бяха на пет метра над палубата на „Безстрашен“. Замърмориха, когато различиха очертанията на

моряците, скрити зад парапета на кеча, и започнаха да ги сочат.

Три метра все още делиха двата кораба, когато един от пиратите извика:

— Американци!

— Нападайте! — извика Каталано.

— Млъкни. Хората ми се подчиняват само на заповедта на командира си — отвърна Дикейтър спокойно.

Над тях берберските пирати вадеха сабите си, един сваляше от рамото си къса широкоцевна пушка.

Двата корпуса се удариха, един в друг и Дикейтър извика:

— Напред!

Хенри Лафайет докосна библията, която винаги носеше със себе си, скочи към една открита бойница и хвана с едната си ръка дървения парапет, а с другата стисна здраво топлото бронзово оръдие. Провря се в процепа между оръдието и кораба, изправи се и извади сабята. На светлината на висящата от ниския таван лампа видя как двама пирати се оттеглят от другата бойница: моряците от „Безстрашен“ вече се катереха на борда. Един от пиратите се обърна, видя го, вдигна ятагана си, изкрещя и се хвърли напред — подходяща техника, когато нападаш невъоръжени и необучени търговски моряци.

Хенри не се впечатли. Страхът, който бе очаквал да го парализира, се превърна в студен гняв.

Остави арабина да се приближи и когато той замахна с ятагана със сила, която би го прерязала на две, пристъпи спокойно напред и заби острието на сабята в гърдите му. Устремът от нападението на пирата прокара стоманата през ребрата и гърба му и тежкия ятаган изтропа на палубата. Арабинът залитна към Лафайет и той го оттласна с коляно и издърпа острието от гърдите му. Завъртя се, забелязал неясна сянка, и избягна сабята, насочена към рамото му. Атакува и прободе плат, кожа и мускули. Тъгълът не бе достатъчно добър, за да убие пирата, но струята кръв, която бликна от раната, го увери, че противникът му е извън играта.

Палубата приличаше на сцена от ада. Тъмни фигури се колежа и сечаха ожесточено. Трясъкът от стомана върху стомана бе изпъстрен с болезнени викове, когато острието потънеше в плът. Миришеше на барут и кръв.

Хенри се хвърли в мелето. С ниския си таван оръдейната палуба не бе идеална за битка е копия и саби, но американците се бореха свирепо. Един падна, ударен в гърба. Пиратът, който го бе повлякъл, се извишаваше над всички, чалмата му почти опираше подпорните греди. Той завъртя ятагана си към Лафайет и когато той парира, ръката му изтръпна от силата на удара. Арабинът замахва отново и Хенри едва събра сили да вдигне сабята си и да отклони ятагана.

Препъна се назад, а арабинът се възползва от предимството си и размаха свирепо ятагана, като принуди Хенри да отстъпва все повече.

Дикейтър бе категоричен, че нападението трябва да е колкото се може по-безшумно заради огромната пиратска армада, закотвена в пристанището. Но тъй като силите бързо го напуснаха, Лафайет нямаше друг избор, освен да извади пистолета от пояса си. Натисна спусъка почти без да се цели. Петдесет и осемкалибровият куршум се заби в гърдите на пирата.

Изстрелът би съборил нормален човек на пода, но великанът продължи да напада. Хенри разполагаше само със секунда да вдигне сабята си. Успя да отбегне удара, но зашеметяващата му сила го просна на палубата и той падна върху едно от оръдията. Заповедите на Дикейтър за тишина все още звучаха в ушите му, но Хенри извади запалената лампа от пояса си и поднесе пламъчето към оръдието. Усети мириса на барут, макар да не можеше да чуе съскането на фитила. Задържа тялото си между оръдието и пирата, уверен, че годините опит ще му позволят да прецени момента безпогрешно.

Пиратът сигурно реши, че врагът му се е предал и просто чака неизбежното, така че вдигна ятагана високо над главата си с две ръце. В същия миг обаче американецът отскочи настрани и оръдието изгърмя.

Затворът удари арабина право в слабините, размаза таза му и бедрените кости и той се свлече на палубата, препънат на две.

Хенри надникна навън. Десеткилограмовото гюле бе ударило крепостта и от дупката се сипеше лавина от камъни.

— Две цели с един изстрел. Не е лошо, никак не е лошо — ухили се едрият боцман Джон Джаксън.

— Ако капитан Дикейтър попита, един от тези негодници е стрелял, нали?

— И аз това видях, господин Лафайет.

Гърмежът на оръдието подежда като знак за начало на надбягване. Арабите се отказаха от защитата и почнаха да скачат в спокойните води на пристанището. Онези, които се катереха по стълбите към главната палуба, несъмнено щяха да се натъкнат на Дикейтър и хората му.

— Да действаме.

Затичаха към десния борд, където ги очакваше екипажът на „Безстрашен“, готов да започне да подава възпламенителни материали на атакуващата група. Следван от Джаксън и шестима моряци, натоварени с бъчонки барут, Лафайет слезе по стълбата и мина покрай каютите на екипажа. Няколко хамака все още висяха от гредите, но всичко друго бе откраднато. Спуснаха се още по-долу, на третата палуба, и влязоха в един от трюмовете. И тук повечето неща бяха откраднати, но имаше достатъчно вехтории, за да подпалят фрегатата.

Работеха бързо. Хенри сочеше къде даразположат фитилите, а после ги запалваше с лампата. Пламъците се разгоряха много по-бързо, отколкото бяха очаквали, и трюмът се изпълни с гъст дим. Всички забързаха нагоре, като държаха ръкави пред устата си, за да могат да дишат. Таванът над тях внезапно избухна в пламъци с тътен като от оръдие. Джон Джаксън падна и една падаща греда щеше да го премаже, но Хенри го сграбчи за краката и го извлече встрани. Помогна му да се надигне и двамата се втурнаха напред, следвани от групата. Налагаше им се да отскачат настрани, тъй като отгоре продължаваха да падат парчета горящо дърво.

Стигнаха до стълбата и Хенри викна:

— Бързо! Бързо, по дяволите, или всички ще умрем тук!

Остана последен, след трътлестия Джаксън. Огнена река се понесе към тях по коридора. Хенри подпря с рамо задника на старшината и затика с всичка сила. Изскочиха от отвора и се търколиха настрани. Вулканичен изблик пламъци избухна от трюма и таванът зловещо запука.

Намираха се в море от огън. Стените, палубата и таванът горяха и димът бе толкова гъст, че не се виждаше нищо. Опипом намериха следващата стълба и изскочиха на оръдейната палуба. За първи път от пет минути успяха да напълнят дробовете си с чист въздух, без да се закашлят.

Експлозия разтърси „Филаделфия“ и събори Хенри върху Джаксън.

— Да вървим!

Измъкнаха се през един от отворите за оръдията. Моряците от „Безстрашен“ заудряха Хенри по гърба и той си помисли, че го поздравяват за добре свършената работа, но те всъщност гасяха пламъците по ризата му.

Стивън Дикейтър стоеше с крак на фалшборда.

— Капитане — извика Лафайет, — долните палуби са чисти.

— Много добре, лейтенант.

Дикейтър изчака хората му да се спуснат по въжета до палубата на „Безстрашен“, после се присъедини към тях.

„Филаделфия“ бе обгърната от пламъци. Скоро горещината щеше да взриви барута в оръдията, осем от които на практика опираха в „Безстрашен“.

Развързаха предното въже лесно, но задното се заинати. Хенри бутна моряците настрани и извади сабята си. Въжето бе дебело почти три сантиметра, но острието, макар и затъпено от битката, го преряза с един удар.

Нямаше достатъчно вятър за платната на „Безстрашен“, а кливерът му се намираще прекалено близо до горящия кораб. Моряците опитаха да отгласнат плаващата клада с гребла, но бушуващият пожар сякаш ги всмукваше обратно.

Парчета от горящите платна на фрегатата падаха по палубата на „Безстрашен“ като конфети.

Косата на един от моряците се подпали.

— Хенри — изрева Дикейтър, — спусни лодката и ни изтегли напред.

— Ясно, капитане.

Хенри, Джаксън и четирима моряци спуснаха лодката, вързаха въже за носа на „Безстрашен“ и загребах. Въжето се опъна и те налегнаха здраво на греблата. Когато вадеха греблата от водата за поредното загребване, половината разстояние, което бяха изминали, се изгубваше.

— Давайте, кучи синове! — извика Хенри. — Давайте!

И го направиха. Влачеха упорито шестдесет и четири тонния кеч, за да го отдалечат от пожара. Прешлените им пукаха от усилие, вените

по вратовете им се издуха. Накрая издърпаха кеча достатъчно далеч от „Филадельфия“ и дадоха възможност на Дикейтър да вдигне платна.

Внезапно високо на стената на замъка проблесна светлина. Миг по-късно се чу зловещият рев на оръдие. Гюлето падна отвъд кеча и лодката, но бе последвано от десетки други. Водата закипя и от изстрелите на пушките на пазачите, които тичаха по вълнолома.

Моряците гребяха с всички сили. Зад тях и последните платна на „Филадельфия“ лумнаха в пламъци.

Около тях свистяха куршуми. Едно гюле мина през горното платно на кораба, но това бе единственото попадение. Пушките заглъхнаха бързо, а след малко излязоха и от обсега на оръдията на пашата. Изтощените мъже се отпуснаха един върху друг и избухнаха в смях и песни. Зад тях стените на крепостта бяха осветени от пламъците на горящия кораб.

— Добра работа, приятелю — каза Дикейтър, щом качиха лодката на борда.

Прекалено изтощеният Хенри едва събра сили да изкозирува.

Внезапно всички погледи се насочиха към пристанището — горящите мачти на „Филадельфия“ се сринаха върху палубата в експлозия от искри. После, като прощален салют, оръдията ѝ изгърмяха и пратиха няколко гюлета към стените на замъка.

Мъжете зареваха доволно от последното действие на обречения кораб срещу берберските пирати.

— А сега какво, капитане? — попита Лафайет.

Дикейтър се вторачи в морето.

— Това няма да приключи тази вечер. Разпознах един от корсарските кораби в пристанището. На Сюлейман Ал Джама е. Нарича се „Сакр“, което означава „сокол“. Обзалагам се, че вече се подготвя да тръгне по петите ни. Пашата няма да отмъсти на пленените ни моряци за това, което направихме, тъй като те са прекалено ценни за него. Но Ал Джама ще иска отмъщение.

— Той е бил свят човек навремето, нали?

— Допреди няколко години — потвърди Дикейтър. — Беше онова, което мюсюлманите наричат „имам“. Нещо като свещеник. Но омразата му към християните била толкова силна, че духовенството му се сторило недостатъчно. Затова поел на война срещу всички кораби, на чиито мачти не се вее мюсюлманско знаме.

— Чух, че не взимал пленници.

— И аз чух същото. Пашата надали е много доволен от това, тъй като получава откуп за заложенниците, но не може да въздейства върху Ал Джама. Сключил е сделка с дявола, когато е позволил на Ал Джама да хвърля котва в Триполи. Освен това чух, че имало много доброволци, когато планирал нападенията си. Хората му са готови на самоубийство, за да докажат верността си към него. Берберските пирати гледат на пиратството като на професия, начин да си изкарат прехраната. И правят това от поколения. Преди малко видях как повечето араби избягаха от „Филадельфия“, когато стъпихме на борда. Не бяха готови да умрат в битка, която не могат да спечелят. Но последователите на Ал Джама са абсолютно различни. За тях това е свят призив. Дори имат дума за него — „джихад“. Ще се бият до смърт, ако това означава, че могат да отнесат още някой неверник в гроба заедно със себе си.

Хенри си спомни огромния пират, който го бе нападнал свирепо и упорито бе продължил битката дори след като бе прострелян. Зачуди се дали е бил от последователите на Ал Джама. Не бе успял да види погледа му, но бе усетил лудостта му и откачената му идея, че убийството на американец е по-важно от предотвратяването на опожаряването на „Филадельфия“.

— Защо ни мразят? — попита той.

Дикейтър го изгледа учудено.

— Лейтенант Лафайет, никога в живота си не съм чувал по-неуместен въпрос. Но ще ти кажа какво мисля. Мразят ни, защото съществуваме. Мразят ни, защото сме различни от тях. Но най-важното: мразят ни, защото смятат, че имат право да ни мразят.

Хенри се опита да осмисли отговора на Дикейтър, но подобно верую бе толкова странно за него, че не можеше да го схване. Тази вечер бе убил човек, но не го мразеше. Просто си вършеше работата. Не беше лично и не разбираше как може да е лично за някого.

— Какви са заповедите ви, капитане? — попита той накрая.

— „Безстрашен“ не е равностоен на „Сокол“, особено когато е претъпкан, както сме сега. Ще се съберем със „Сирена“, както планирахме, но вместо да се върнем в Малта в конвой, искам ти и „Сирена“ да останете в тукашните морета и да покажете на Сюлейман

Ал Джама, че американската флота не се страхува от него и пасмината му. Кажи на капитан Стюарт, че няма право да се провали.

Хенри не можа да сдържи усмивката си. За две години бяха имали съвсем малко приключения, ако не се броеше пленяването на „Безстрашен“ и опожаряването на „Филаделфия“. Мисълта да се изправи срещу пиратите го развълнува.

— Ако успеем да го заловим или убием — каза той, — това ще направи чудеса за духа ни.

— И значително ще отслаби техния.

Час след зазоряване вахтеният на мачтата на „Сирена“ извика:

— Кораб! Пет градуса дясно на борд!

Хенри Лафайет и лейтенант Чарлз Стюарт, капитанът на кораба, очакваха този вик от часове.

— Крайно време беше — изсумтя Стюарт.

Двадесет и пет годишният Стюарт бе получил назначението си месец преди флотът да бъде официално създаден от Конгреса. Беше израснал със Стивън Дикейтър и също като него бе изгряваща звезда. На кораба се носеше слух, че ще бъде повишен в капитан, преди флотът да се върне в Съединените щати. Беше слаб, с тясно лице и хлътнали раздалечени очи. Държеше на дисциплината, но бе справедлив и хората, които служеха на кораба му, се смятаха за късметлии.

Пясъкът в часовника продължи да се стича още десетина минути, преди вахтеният да извика отново:

— Движи се успоредно на брега.

— Това копеле сигурно подозира, че сме тук — изсумтя Стюарт. — Опитва се да ни заобиколи и после да нападне „Безстрашен“. — Обърна се към Джаксън. — Вдигни всички платна.

Джаксън изрева командата на хората си и в идеално изпълнена хореография десетки платна разцъфнаха на вятъра. — Мачтите изпукаха от напрежение, когато двеста и четиридесет тонният кораб се понесе по Средиземно море.

Стюарт погледна бялата вълна, която се носеше зад дъбовия корпус. Скоростта им бе десет възела и в това време щяха да увеличат с още пет.

— Забелязаха ни — извика вахтеният. — Вдигат още платна.

— В тези води няма по-бърз кораб от нашия — каза Хенри.

— Да, но техният може да навлезе в два пъти по-плитки води от нас. Ако иска, може да остане близо до брега и извън обсега на оръдията ни.

— Когато говорих с капитан Дикейтър, останах с впечатлението, че Сюлейман Ал Джама не се страхува от битки.

— Мислиш ли, че ще се приближи към нас?

— Дикейтър смята така.

— Чудесно.

През следващите четиринадесет часа „Сирена“ упорито преследваше „Сокол“. С многобройните си платна американската бригантина бе с няколко възела по-бърза от кораба на Ал Джама, но арабският капитан познаваше тези води по-добре от всеки друг. От време на време примамваше „Сирена“ опасно близо до плитчините и я принуждаваше да се откаже от преследването в търсене на по-дълбоки води. Освен това „Сокол“ успяваше да хване по-силен вятър близо до брега, вятър, идващ от пустинята отвъд крайбрежните скали.

Когато слънцето започна да залязва и идващият откъм брега вятър затихна, разстоянието между корабите намаля значително.

— Ще го пипнем след час — каза Стюарт.

Разчетите стояха в готовност до оръдията. Гюлетата и барутните заряди бяха подготвени, но само по няколко в сандък в случай, че оръдието бъде уцелено. Барутните маймунки — момчета на по десетина години — бяха готови да тичат до муниционния склад и да носят още. До такелажата стояха матроси, готови да променят платната според битката. Двама опитни стрелци се бяха качили на бойните вишки на фокмачтата и главната мачта. Бяха братя от Апалачия и макар никой от екипажа да не им разбираше, когато си говореха, и двамата можеха да заредят и стрелят четири пъти в минута и да уцелят мишената и с четирите изстрела.

Две бели облачета внезапно скриха кърмата на „Сокол“ и след малко се чуха гърмежите на оръдията. Едното гюле падна на петдесетина метра от кърмата на „Безстрашен“, другото отлетя надалеч.

Стюарт и Лафайет се спогледаха. Хенри изрази тревогата им на глас.

— Кърмовите му оръдия са далекобойни. Поне два пъти повече от нашия обсег.

— Господин Джаксън, завъртете на десет градуса — нареди Стюарт, за да заблуди артилеристите на „Сокол“. — Изпълнявайте същата заповед при всеки изстрел. Завъртете към мястото, където падат най-близките гюлета.

— А какви са заповедите, ако ни уцелят? — не можа да се съдържи боцманът.

Стюарт можеше да го накаже заради подобен нагъл коментар, но вместо това каза:

— Лишаваш се от еднокдневна заплата, но да се надяваме, че ще си я запазиш.

Вятърът край брега внезапно замря. Големите триъгълни платна на „Сокол“ се отпуснаха безпомощно, но платната на „Безстрашен“ си останаха издути. Приблжиха се към кърмата на пиратския кораб под ъгъл, за да избегнат оръдията му. На сто и петдесет метра три от оръдията на „Сокол“ избумтяха и димът им скри корсарския кораб. Две гюлета минаха високо, а третото удари корпуса на „Сирена“, но не го проби.

Стюарт скъсяваше разстоянието, с което увеличаваше възможността да улучи. Още не бяха под прицела на другите оръдия, така че той изчака арабския екипаж да почне да презарежда и заповяда:

— Стреляйте!

Четириrete каронади изгърмяха едновременно и тътенът им накара Хенри да се почувства като сритан в гърдите. Носът на кораба потъна в дим, който закри „Безстрашен“ и му позволи да нападне. Моряците на вишките прострелваха пиратите по палубата на „Сокол“ с мускетите си.

Още две оръдия изреваха, преди някой да види дали първите изстрели са успешни. „Сокол“ отговори с ожесточена стрелба. Едно гюле удари каронада със запален фитил и я събори в мига, когато тя стреля. Гюлето ѝ уцели съседния оръдеен екип, уби двама моряци и обезобрази трети. Торбите с барут се подпалиха. Друг изстрел на пиратите уцели главната мачта на „Безстрашен“, но не я събори.

— Господин Джаксън — надвика Стюарт шума на битката, — свалете част от платната на главната мачта, преди да я изгубим.

Господин Лафайет, поемете командата на носа. Угасете огъня и оправете каронадите.

— Слушам! — Хенри изкозирува и се втурна към носа.

Хвърли поглед към пожара, който бушуваше на берберския кораб. „Безстрашен“ отвръщаше на пиратския огън умело. Лафайет видя на „Сокол“ един мъж, който крещеше заповеди, но не паникьосано, а спокойно, сякаш омаловажаваше положението. Бе облечен в чиста бяла роба и имаше тъмна брада с две бели линии, които се спускаха от ъглите на устата. Носът му бе голям и толкова извит, че почти докосваше горната му устна.

Сюлейман Ал Джама сигурно усети погледа му, защото избра точно този момент да обърне очи към американския кораб. Дори от сто метра Хенри усети дивата омраза, която се излъчваше от тези очи. Нов оръдеен гърмеж скри пиратския капитан за миг. Хенри се наведе бързо и гюлето разцепи парапета зад него. Когато младият мъж отново вдигна глава, Ал Джама все така бе вторачен в него.

Хенри отмести очи.

Изтича до носа и бързо организира мъжете да загасят пламъците. Ударената каронада бе унищожена, но оръдието до нея бе в добро състояние и Хенри се зае лично с него — младият артилерист, който бе отговарял за стрелбата, бе зловещо обгорен.

Лафайет прицели зареденото оръдие и докосна фитила с клечка кибрит. Оръдието изгърмя и се плъзна назад по релсите. Разчетът веднага почна да почиства дулото. Гюлето бе уцелило един от оръдейните портове и през дупката Хенри видя падналите на палубата пирати.

— Презареди!

Почти от упор, двата кораба се биеха упорито като борци, които не знаят кога да спрат. Вече ставаше тъмно, но се намираха толкова наблизко, че артилеристите можеха да се прицелят на светлината от пламъците.

Ожесточените изстрели от „Сокол“ намаляха. Американците унищожаваша оръдията му едно след друго. А когато от арабския кораб не стреляха почти цяла минута, Стюарт даде заповед да се приближат още повече.

— Готови за абордаж!

Моряците грабнаха канджите, заподаваха си копия, брадви и саби. Хенри провери затъкнатите в пояса му пистолети и извади сабята си.

„Сирена“ се понесе към „Сокол“ като разярен бик и когато доближи на четири-пет метра, моряците метнаха канджите. Двата корпуса се удариха и Хенри скочи на другия кораб.

В мига, когато краката му докоснаха палубата, серия свирепи експлозии разлюля пиратския кораб. Оръдията му въобще не бяха унищожени — арабите се бяха престорили на невъоръжени, за да примамят „Сирена“. Дванадесет оръдия пометеха мъжете до парапета на американската бригантина. Стюарт рязко отскочи настрана. Моряците започнаха да секат въжетата в отчаян опит да се освободят.

Хенри видя как избиват екипажа му и сърцето му се сви. Но нямаше време да скочи обратно на борда — корабът му вече се отдалечаваше от пиратския. Беше заклещен на „Сокол“. Изстрелите от мушкетите на моряците свистяха над главата му.

Арабските артилеристи не го бяха забелязали. Единствената му надежда бе да се хвърли в морето и да се надява да е достатъчно добър плувец, за да стигне до далечния бряг. Започна да се промъква към парапета и почти бе стигнал, когато внезапно над него надвисна някаква фигура.

Хенри нападна инстинктивно — извади единия пистолет и стреля секунда преди рамото му да се удари в гърдите на врага.

Докато се прекатурваха през парапета Хенри зърна белите кичури в тъмната брада на мъжа. Сюлейман Ал Джама.

Паднаха в топлата вода. Хенри изскочи на повърхността. След миг изплува и Ал Джама, мъчеше се да си поеме дъх. Мяташе се някак странно. Хенри се вгледа и видя на бялата му роба тъмно петно. Куршумът бе ударил пиратския капитан в рамото и той не можеше да си движи ръката.

„Сокол“ вече бе на двайсетина метра от тях и отново влизаше в битка със „Сирена“.

Ал Джама едва успяваше да задържи главата си над водата. Не можеше да напълни дробовете си с въздух, а тежката роба го влачеше надолу. Хенри бе добър плувец, но бе очевидно, че арабинът не е. Главата му изчезна под повърхността за момент, после изскочи отново. Пиратът се давеше, но не извика за помощ.

Потъна отново, този път за по-дълго, а когато се издигна, едва успя да задържи устата си над водата. Хенри изрита пълните си с вода ботуши и срязва с кинжала си робата на Ал Джама. Дрехата заплава по водата, но бе ясно, че Ал Джама няма да издържи и без нея.

Брегът се намиреше на поне три мили и Хенри не бе сигурен, че ще успее да се добере до него сам, камо ли да влачи пирата, но животът на Сюлейман Ал Джама бе в ръцете му и той трябваше да направи всичко възможно, за да го спаси.

Протегна ръка към голите гърди на Ал Джама. Капитанът се опита да го отблъсне.

— В мига, когато паднахме от кораба, ти спря да си ми враг, но се кълна в Господ, че ако се бориш с мен, ще те оставя да се удавиш — каза Хенри.

— Бих предпочел да се удавя — отвърна Сюлейман със силен акцент.

— Е, както искаш — отвърна Хенри, извади втория пистолет и фрасна с дръжката пирата по слепоочието.

После хвана изпадналия в безсъзнание мъж под мишницата с едната си ръка и заплува към брега.

1.

Вашингтон, окръг Колумбия

Свети Джулиан Пърлмутър размърда огромното си тяло, заело почти цялата задна седалка на ролс-ройса от 1955 година, модел „Сребърна зора“, взе фината чаша с шампанско от сгъваемата масичка пред себе си, отпи малка глътка и продължи да чете. До шампанското и ордъоврите бяха подредени копия от писма, изпратени на адмирал Чарлз Стюарт по време на невероятната му кариера. Стюарт бе служил на всеки президент от Джон Адамс до Ейбрахам Линкълн и бе получил повече награди от всеки друг офицер в американската история. Оригиналните писма бяха прибрани на безопасно място в багажника на ролс-ройса.

Пърлмутър, най-прочутият военноморски историк на света, се възмущаваше от факта, че някой простак бе подложил писмата на щетите на копирна машина — светлината кара хартията и мастилото да избелеят, — но пък нямаше нищо против да се възползва от гафа, затова започна да чете веднага щом се настани в колата в Чери Хил, Ню Джърси.

Преследваше тази колекция от години и бе използвал значителния си чар, както и солиден чек, за да се увери, че тя няма да бъде предадена на правителството и тикната в смотаните му архиви. Ако писмата се окажеха безинтересни, щеше да задържи копията за справки и да дари оригиналите, за да се възползва от данъчните облекчения.

Погледна през прозореца. Движението към националната столица бе кошмарно, както обикновено, но Хюго Мълхоланд, негов шофьор и помощник от дълги години, се справяше добре. Ролсът се плъзгаше по магистрала 95 елегантно, сякаш бе единствената кола на пътя.

Колекцията бе минала през ръцете на няколко поколения от семейство Стюарт, но фамилията, която ги притежаваше в момента, вече умираше. Единственото дете на Мери Стюарт Килпатрик, чиято

къща Пърлмутър тъкмо бе напуснал, не се интересувахе от писмата, а единственият ѝ внук страдаше от аутизъм. Свети Джулиан не съжеляваше за сумата, която бе платил, тъй като тя щеше да отиде за момченцето.

Писмото, което четеше в момента, бе до военния министър Джоел Робъртс Пойнсет и бе написано по време на първото назначение на Стюарт във филаделфийската флота между 1838 и 1841 година. Съдържанието му бе доста сухо: списък на нужните провизии, напредък на ремонта на една фрегата, бележки за качеството на получените платна. Макар Стюарт да бе компетентен в работата си, от писмото си личеше, че определено предпочита да е капитан на кораб, отколкото да отговаря за корабостроителницата и доковете.

Пърлмутър остави писмото настрана, лапна един ордъвър и отпи поредната глътка шампанско. Прелисти още няколко писма и се спря на едно, написано до Стюарт от боцмана, който бе служил под командата му по време на Берберските войни. Почеркът бе ужасно труден за разчитане, а авторът, някакъв си Джон Джаксън, изглеждаше доста неграмотен. Припомняше си участието си в опожаряването на „Филаделфия“ и последвалата битка с пиратския кораб „Сокол“.

Свети Джулиан бе запознат с тези геройства. Беше чел доклада на капитан Дикейтър за опожаряването на американската фрегата, макар той да не съдържаеше много материал за битката със „Сокол“, с изключение на отчета на Стюарт за военното министерство.

Зачетен в писмото, Джулиан почти усети мириса на барут и чу виковете на моряците, когато „Сокол“ примами „Сирена“, а после я изненада с неочакван обстрел.

В писмото Джаксън разпитваше адмирала за съдбата на втория командир на бригантината Хенри Лафайет. Пърлмутър си спомни, че младият лейтенант бе скочил на борда на пиратския кораб миг преди оръдията му да изгърмят и вероятно бе убит, тъй като за връщането му никога не бе искан откуп.

Продължи да чете и интересът му засили, когато осъзна, че е грешил. Джаксън бе видял как Лафайет се бие с пиратския капитан и двамата бяха паднали през борда заедно. „Момъкът падна в морето с онзи негодник Сюлейман Ал Джама“.

Името стресна Пърлмутър. Не го изненада историческият факт — той бе чел някъде името на капитана на „Сокол“. Това, което го

развълнува, бе съвременното му превъплъщение: Сюлейман Ал Джама бе военното име на терорист, издирван почти толкова усърдно, колкото Осама Бен Ладен.

Днешният Ал Джама бе участвал в няколко видеозаписа на обезглавяване и бе вдъхновението на безбройни самоубийци бомбаджии в Близкия изток, Пакистан и Афганистан. Коронното му постижение бе нападението над отдалечен пакистански военен пост, по време на което бе избил над сто войници.

Свети Джулиан зарови из писмата, за да види дали Стюарт е отговорил и задържал копие от писмото, както бе правил обикновено. И да, следващото писмо в купчината бе адресирано до Джон Джаксън. Историкът го прочете първо светкавично, после се зачете бавно. Отпусна се на облегалката и кожената седалка изскърца под тежестта му. Зачуди се дали има някакви съвременни изводи от прочетеното, но реши, че вероятно няма.

Тъкмо се канеше да се заеме със следващото писмо, когато нещо го накара да се замисли. Ами ако правителството можеше да използва тази информация? Какво би им донесла тя? Вероятно нищо, но Свети Джулиан реши, че не той трябва да вземе решението.

Обикновено, когато се натъкваше на нещо интересно в проучванията си, той го предаваше на добрия си приятел Дърк Пит, директора на Националната морска агенция, но не беше сигурен дали това писмо попада в нейната сфера на влияние. Пърлмутър беше старо вашингтонско куче и имаше връзки из целия град. Знаеше на кого точно да се обади.

Телефонът в колата беше старомоден, от бакелит. Пърлмутър презираше мобилните телефони. Дебелият му пръст едва се побираше в дупките на шайбата, но успя да се справи.

— Ало? — отговори женски глас.

Джулиан бе набрал директната линия, за да избегне армията от секретари.

— Здравсти, Кристи, Свети Джулиан Пърлмутър съм.

— Свети Джулиан! — извика Кристи Валеро. — Не съм те чувала от векове. Как си?

Пърлмутър почеса огромното си шкембе.

— Зле. Напоследък отслабвам.

— Сигурна съм — засмя се тя. — Готвил ли си съблазнителния петел „Сен Жак“, откак измъкна рецептата на мама от мен?

Освен с богатите си познания по история и корабоплаване Пърлмутър бе прочут като легендарен гастроном и купонджия.

— Вече е част от редовния ми репертоар — увери я той. — Винаги когато ти се дояде, звъни ми и ще ти го сготвя.

— Ще се възползвам от поканата ти. Знаеш, че не мога да следвам по-сложни готварски инструкции от „Срежете найлона и пъхнете табличката в микровълновата“. Е, това светско обаждане ли е, или имаш нещо наум? Затрупана съм с работа. Конференцията е след няколко месеца, но Змеицата ни съсипва от бачкане.

— Не я наричай така — сгълча я той.

— Шегуваш ли се? Фиона всъщност много си пада по прякора си.

— Щом казваш.

— Е, какво има?

— Тъкмо се натъкнах на нещо крайно интересно и си помислих, че може да ви свърши работа.

И ѝ преразказа прочетеното в писмото на Чарлз Стюарт до бившия му боцман.

След като свърши, Кристи Валеро имаше само един въпрос.

— Колко скоро можеш да си в кабинета ми?

— Хюго — каза Свети Джулиан веднага щом затвори, — промяна в плановете. Отиваме във Фоги Ботъм. Заместничката на държавния секретар, която отговаря за блискоизточните дела, иска да си побъбрим.

2.

Близо до крайбрежието на Сомалия, четири месеца по-късно

Индийският океан приличаше на блестящ скъпоценен камък, идеално чист и син. Но на повърхността му имаше дефект под формата на сто и осемдесет метров товарен кораб. Той едва напредваше, макар от единствения му комин да излизаше огромно количество задушлив черен дим. Беше очевидно, че отдавна е трябвало да бъде бракуван.

Газеше толкова дълбоко, че бе принуден да мине по обиколен маршрут от Бомбай, за да избегне бурите, тъй като вълните щяха да залаят палубата. Левият му борд бе леко наклонен. Корпусът бе боядисан в отровнозелено с кръпки в други цветове. Шпигатите бяха покрити с ръжда. На страните му бяха заварени огромни метални плочи, за да облекчат структурните недостатъци.

Товарният кораб имаше три контейнера на предната палуба и два на кърмата. Трите крана, издигащи се над палубите, бяха силно ръждясали, а кабелите им — овехтели. Палубите бяха отрупани с пробити варели, счупени машини и боклуци. На местата, където парпетите бяха пречупени от ръждата, бяха окачени вериги.

За близките рибари, които го проучваха, корабът не изглеждаше обещаващ, но те не бяха в положение да пренебрегнат предоставената им възможност.

Сомалийският капитан беше жилав мъж с грубо лице, един от предните му зъби липсваше. Останалите около него бяха прогнили, а венците му — почернели. Той се посъветва с другите трима мъже на мостика, после взе микрофона на предавателя, натисна копчето и извика на английски:

— Ей, товарен кораб!

След миг от малката тонколона долетя глас:

— Да?

— Имаме нужда от лекар — отговори капитанът. — Четирима от мъжете ми са зле. Имате ли?

— Един от хората ни е бил лекар във флота. Какви са симптомите им?

— Какво е „симптоми“?

— От какво са болни? — попита радиооператорът на товарния кораб.

— Повръщат от няколко дни. Вероятно лоша храна.

— Добре. Мисля, че можем да ви помогнем. Приближете се до нас точно пред надстройката. Ще намалим, но няма да успеем да спрем напълно. Разбирате ли?

— Да, да, разбирам. Няма да спрете. Добре.

Капитанът се ухили и се обърна към другарите си на родния си език:

— Повярваха ми. Няма да спрат, вероятно защото двигателите няма да могат да се задвижат отново, но това не е проблем. Абди, поеми руля. Нагласи ни близо до надстройката и се движи с тяхната скорост.

— Да, Хаким.

— Да се качим на палубата — каза капитанът на другите двама.

Събраха се с четиримата мъже, които бяха седели в каютата под кабината на щурвала. Четиримата бяха наметнали мърляви одеяла и се бяха изгърбили, сякаш сковани от болезнени спазми.

Товарният кораб се издигаше високо над рибарското корабче, но парапетът му бе нисък и с качването нямаше да има проблеми. Моряците бяха окачили гуми от камион за буфери. Хаким преброи четирима. Единият, нисък азиатец, носеше униформена риза с черни еполети. Другият беше едър африканец или жител на Карибите.

— Вие ли сте капитанът? — обърна се Хаким към офицера.

— Да. Капитан Куан.

— Благодаря ви за помощта. Хората ми са много болни, но трябва да останем в морето, за да ловим риба.

— Това е мое задължение — отвърна Куан. — Корабчето ви ще трябва да остане наблизко, докато лекуваме хората ви. На път сме към Суецкия канал и не можем да отбиваме от маршрута, за да ги закараме до брега.

— Няма проблеми — отговори Хаким с мазна усмивка и подаде въжето на африканеца, който го завърза за една подпора.

— Добре, да ги видим — каза Куан.

Хаким помогна на един от хората си да се качи на борда. Пролуката между двата кораба бе по-малко от тридесет сантиметра и в тези спокойни води нямаше шанс човек да се подхлъзне. Двамата пристъпиха напред по палубата и направиха място на другите двама по петите им.

Едва когато четвъртият скочи ловко на кораба, капитан Куан се разтревожи.

В същия миг четиримата отметнаха одеялата. Под тях бяха скрити калашници с отрязани наполовина приклади. Азис и Малик, другите двама от рибарското корабче, също измъкнаха автомати от един дървен сандък и се покатериха на борда.

— Пирати! — извика Куан, но получи приклад на автомат в корема и се свлече на колене.

Хаким извади пистолет. Останалите пирати избутаха екипажа на товарния кораб встрани от парапета, далеч от погледа на всеки, който може би стоеше на мостика над тях.

Сомалийският водач вдигна капитана за яката и притисна дулото на пистолета във врата му.

— Прави каквото ти казвам и никой няма да пострада.

В очите на Куан проблесна яростна искра, но той я прикри бързо и сомалиецът нея забеляза. Капитанът кимна послушно.

— Ще ни отведете в радиорубката — продължи Хаким. — Ще наредите на екипажа да се яви в столовата. Всички до един. Ако намерим някой да се мотае по кораба, ще го убием.

Хората на Хаким вече закопчаваха моряците с пластмасови белезници. Стегнаха чернокожия гигант с три чифта.

Докато Азис и Малик се занимаваха с екипажа, Куан поведе Хаким и четиримата „болни“ пирати към надстройката. Вътрешността на товарния кораб бе само няколко градуса по-хладна от външната температура — климатикът едва работеше. Коридорите изглеждаха така, сякаш не са почиствани откак корабът е пуснат в експлоатация. Линолеумът бе напукан и олющен, а по ъглите се виждаха огромни купчини прах.

Изкачиха се до мостика за по-малко от минута. Там, зад големия дървен рул, стоеше кормчия, а един офицер бе приведен над маса за карти, отрупана с чинии със залоена храна. Картата бе толкова вехта и

избеляла, че може би показваше крайбрежието на Пангея. От натрупаната морска сол прозорците бяха почти непрозрачни.

— Как са рибарите? — попита офицерът, без да вдига очи.

Гласът му имаше странен британски акцент. Той вдигна глава, примигна стреснато и големите му невинни очи се ококориха. Четиримата пирати покриха цялата рубка с автоматите си.

— Без героизъм — каза Куан. — Обещаха да не наранят никого, ако изпълняваме заповедите им. Осигурете ми канал към целия кораб, господин Мериуедър.

— Слушам, капитане.

Младият офицер натисна бутона на интеркома и подаде микрофона на капитана си.

Хаким натисна пистолета по-силно във врата на Куан.

— Ако отправиш предупреждение, ще те убия, а хората ми ще изколят екипажа ти.

— Имаш думата ми — отвърна Куан бързо, после вдигна микрофона и гласът му отекна от тонколониите, разположени из целия кораб. — Говори капитанът. Всички членове на екипажа да се отправят към трапезарията незабавно. Провеждаме спешно задължително събрание. Вахтените също.

— Достатъчно — излая Хаким и грабна микрофона. — Абдул, поemi руля — нареди той на подчинения си, после размахна пистолета към Мериуедър и кормчията. — Вие двамата, застанете до капитана.

— Не можеш да оставиш на руля само един човек — възрази Куан.

— Това не е първият кораб, който отвличаме.

— Да, предполагам, че не е.

Останалата без истинско правителство Сомалия се управляваше от съперничаещи си военни диктатори, някои от които се бяха заели с пиратство, за да финансират войските си. Водите на тази африканска страна бяха от най-опасните на света. Почти ежедневно биваха нападени различни кораби и макар че Съединените щати и другите нации поддържаха военноморско присъствие в района, морето просто бе прекалено голямо, за да защитят всеки кораб, който минаваше оттук. Пиратите обикновено използваша бързи моторници и обираха

пари и ценни предмети, но кражбите непрестанно нарастваха. Сега отвличаха цели кораби, продаваха товарите им на черния пазар, а екипажите задържаха за откуп, ако не ги избиеха веднага.

Със свирепостта на нападенията нарасна и размерът на атакуваните кораби. В началото мишени бяха само малки крайбрежни кораби, но сега пиратите нападаха танкери и огромни товарни кораби. Веднъж дори бяха обстрелвали пътнически параход в продължение на петнадесет минути. Напоследък нов диктатор бе започнал да се освобождава от съперниците си и да обединява пиратите по северното крайбрежие, твърдо решил да ги направи лоялни само на себе си.

Името му беше Мохамед Диди. Беше участвал във войните в столицата Могадишу по време на хаоса през деветдесетте, когато ООН се опитваше да сложи край на свирепия глад в измъчената от суша страна. Беше си създал репутация, обирайки камиони с храна и запаси, и я бе затвърдил по време на Блек Хок Даун^[1] — тогава бе водил нападението срещу, американския пост и бе унищожил военен джип с гранатомет, бе извлякъл труповете от горящата кола и ги бе насякъл на парчета с мачете.

След злощастното оттегляне на американския флот Диди продължи да засилва позициите си и се превърна в един от няколкото диктатори, контролиращи страната. През 1998 година бе свързан с Ал Кайда и взривяването на американските посолства в Кения и Танзания. Бе осигурил на арабските терористи безопасен рай през седмиците преди нападенията и им бе дал няколко от хората си да действат като наблюдатели. Диди имаше присъда от Международния съд в Хага, за главата му бе обявена половин милион долара награда и той знаеше, че е само въпрос на време, преди някой от съперниците му да се опита да прибере тези пари. Така че изнесе дейността си от Могадишу и я поднови в крайбрежните блатата на петстотин километра на север.

Преди пристигането му повечето жертви на пиратство биваха незабавно освобождавани. Диди обаче започна да иска откуп за пленниците си. И ако преговорите се влачеха или противната страна не искаше да изпълни условията му, екипажите на отвлечените кораби биваха убивани жестоко. Носеше се слух, че Диди носи огърлица от златни зъби, изтръгнати от хората, които е убил лично.

Завзелите вехтия, товарен кораб пирати се бяха заклели във вярност точно на Диди.

Хаким и един от хората му тръгнаха с капитан Куан към кабинета му, а другите пирати подкараха двамата от мостика към трапезарията.

Кабинетът на Куан бе разположен до каютата му, на палубата под лоцманската кабина. Беше спартански обзаведен, но чист. По голите метални стени висяха няколко кичозни кадифени плакета с клоуни. На празното бюро имаше снимка на Куан и някаква жена, вероятно съпругата му.

— Дай списъка на екипажа — нареди Хаким.

В ъгъла имаше малък сейф. Капитанът се наведе над него и започна да набира комбинацията.

— Отстъпи назад, когато го отвориш — нареди пиратът.

Куан хвърли поглед през рамо.

— Уверявам те, че вътре няма оръжия.

Но се подчини на заповедта. Отвори вратата и отстъпи назад.

Другият пират насочи автомата си към Куан, а Хаким се наведе над сейфа и започна да вади папки и досиета и да ги мята на бюрото. Подсвирна доволно, когато отвори дебел плик и откри пачки банкноти в различна валута. Размаха пачка стодоларови банкноти под закривения си нос и вдъхна, сякаш опитваше деликатно вино.

— Колко са?

— Дванадесет хиляди долара, може би малко по-малко.

Хаким натъпка плика под ризата си. Зарови из документите и намери списъка на екипажа. Не можеше да чете родния си сомалийски, камо ли английски, но огледа паспортите. Бяха двадесет и два. Провери ги и извади тези на Куан, Дуюн Мериуедър и кормчията. Намери и паспортите на тримата, които бяха вързали, когато се качиха на кораба. Зарадва се. Това си бе една четвърт от екипажа.

— А сега ни заведи в трапезарията.

Ярко осветеното помещение бе претърпано. Много от мъжете пушеха и бе ужасно задимено, но това прикриваше вонята на нервна пот. Хората от екипажа бяха смесица от различни раси и дори без насочените към тях оръжия бяха мрачна група. Мъже без късмет, неуспели да намерят по-добра работа, отколкото на ръждясал товарен кораб. Поддържаха го от години по простата причина, че никога нямаше да намерят друга работа, след като корабът спреше окончателно.

Един от хората на Куан притискаше към тила си окървавен парцал. Очевидно бе казал или направил нещо, раздразнило някой от пиратите.

— Какво става, капитане? — попита главният механик, гащеризонът му бе омазан с машинно масло.

— На какво ти прилича? Пленени сме от пирати.

— Тишина! — изрева Хахим.

Прегледа купчината паспорти, които бе взел от кабината на Куан, сравняваше снимките с хората, седнали около масата, докато не се увери, че всички са тук. Веднъж бе допуснал грешка да се довери на капитан за броя на екипажа му и се оказа, че има още двама — бяха пребили до смърт един от хората на Хахим и почти бяха успели да изпратят сигнал за тревога, преди да ги открият.

— Добре. Никой не се прави на герой — каза той, остави паспортите и се огледа.

Преценяваше страха чудесно и това, което видя, му хареса. Изпрати един от хората си на палубата, за да развърже рибарското корабче и да предаде на Абди веднага да потегли към базата им с новината, че са пленили товарния кораб, и почна високо:

— Казвам се Хахим и този кораб сега е мой. Ако изпълнявате заповедите ми, ще живеете. При опит за бягство ще бъдете застреляни и телата ви ще идат при акулите. Това са двете неща, които трябва да помните.

— Хората ми ще изпълняват всички заповеди — примирено каза Куан. — Ще направим всичко, което наредите. Искаме да видим семействата си отново.

— Много мъдро, капитане. С ваша помощ ще се свържа със собствениците на кораба, за да договорим освобождаването ви.

— Тия копелета не отпускат мангизи и за кофа боя — промърмори механикът на съседа си. — Силно се съмнявам, че ще платят, за да ни отгърват кожата.

Двама от бандитите бяха отишли в кухнята да приберат всичко, което може да се използва като оръжие. Излязоха с ленен чувал, пълен с вилици, ножове и сатъри. Единият остана в трапезарията, а другият завлече чувала до коридора, откъдето вероятно щеше да го изхвърли зад борда.

— Тези типове знаят какво правят — прошепна Дуейн Мериуедър на радиооператора. — Бих се снабдил с нож при първата удобна възможност.

Пиратът, който стоеше зад него, стовари автомата си в тила му и Дуейн заби лице в масата. Кръв капеше от носа му, когато се надигна.

— Проговори отново и ще умреш — заплаши го Хаким. От тона му личеше, че това е последно предупреждение. — Виждам, че до трапезарията има баня и тоалетна, така че ще останете тук. Има само един изход и той ще бъде пазен непрекъснато.

Мина на сомалийски и каза на хората си:

— Да отидем да видим какъв товар карат.

Излязоха от трапезарията и вързаха вратата с дебела жица, усукана около бравата и парапета от другата страна на коридора. Хаким нареди на един от хората си да остане на пост, а той и останалите започнаха да претърсват кораба.

Като се имаха предвид огромните външни размери на кораба, вътрешните помещения бяха учудващо претъпкани, а трюмовете — много по-малки от очакваното. Десните бяха блокирани от редици контейнери, наблъскани толкова нагъсто, че дори най-кльощавият пират не можеше да се промъкне между тях. Щеше да им се наложи да изчакат да се върнат в пристанището и да разтоварят контейнерите, преди да разберат какво съдържат. Това обаче, което откриха в предните три трюма, направи съдържанието на контейнерите безинтересно. Сред сандъците с машинни части, произведени в Индия двигатели за коли и стоманени плочи намериха шест пикапа. Когато им монтираха картечници, пикапите бяха любимите оръжейни платформи в Африка. Имаше и един по-голям камион, но изглеждаше толкова вехт, че сигурно не вървеше. Корабът пренасяше и палети с пшеница в чували, надписани с името на световна благотворителна организация, но най-чудесната награда бяха стотиците варели амониев нитрат. Използвано основно като силен тор, това съединение, смесено с дизелово гориво, се превръщаше в мощен експлозив. В трюма имаше достатъчно, та Мохамед Диди да сравни целия Могадису със земята, ако реши да го направи.

Хаким знаеше, че изгнанието на Диди в блатата няма да продължи вечно. Диктаторът непрестанно говореше за връщането си в столицата и за започването на последна битка със съперниците си.

Огромното количество експлозивни определено щеше да му осигури надмощие. Хаким бе убеден, че след месец Диди ще е господар на цяла Сомалия. Също така бе убеден, че наградата му за превземането на товарния кораб ще е по-чудесна от всичко, което би могъл да си представи.

Прииска му се да не бе изпращал Абди напред толкова прибързано, но вече не можеше да направи нищо по въпроса. Малкото радио на рибарското корабче не можеше да улови нищо на повече от два-три километра и Абди със сигурност вече бе извън обсег.

Върна се на мостика, за да се наслади на кубинската пура, която бе гепил от кабинета на капитана. Слънцето залязваше и превръщаше океана в лист лъскав бронз. Хаким и хората му обаче не забелязваха красотата на здрача. Те съществуваха на грозно, жестоко ниво, където всичко се ценеше според това какво може да донесе. Някои биха казали, че подобни хора са продукт на съсипвана от войни страна и че просто не са имали възможност да надраснат бруталността на възпитанието си. Истината е, че по-голямата част от сомалийското население никога не бе хващала оръжие в ръка, а хората, които се присъединяваха към диктатори като Диди, го правеха просто защото се наслаждаваха на надмощието си над останалите.

Хаким се радваше на склонената в покорство глава на капитана на товарния кораб. Харесваше му страхът в очите на моряците. Беше видял снимката на капитана с жена му. Имаше силата да направи тази жена вдовица. За него нямаше по-велика тръпка.

Азис и Малик се качиха на мостика. Бяха се издокарали с нови дрехи от каютите на офицерите. Азис, само на двадесет и пет, но вече ветеран в отвличането на кораби, бе толкова слаб, че му се бе наложило да пробие нови дупки в колана, за да задържи джинсите на кръста си. Малик беше към четиридесетте и се беше сражавал на страната на Мохамед Диди срещу ООН и американците. Шрапнел от улична битка със съперническа банда бе унищожил дясната половина на лицето му — и бе съсипал и мозъка му. Говореше рядко, а когато отвореше уста, дрънкаше безсмислени дивотии. Но изпълняваше заповеди прилежно, а това бе всичко, което Хаким искаше от него.

— Доведете капитана. Искам да поговоря с него за компанията, която притежава кораба, и да разбера колко ще са готови да платят — нареди Хаким и се вгледа в очите на Азис. — И зарежи марихуаната.

Двамата пирати слязоха по стълбите към главната палуба. Слънцето бе залязло и вътрешността на кораба бе мрачна. Светеха само няколко лампи и таванът и стените бяха изпъстрени със сенки. Азис кимна на пазача да развърже металната жица. Двамата с Малик извадиха оръжията си и ги насочиха напред, когато вратата се отвори.

И тримата пирати се вцепениха.

Трапезарията беше празна.

[1] Съвместна операция на Съединените щати и ООН на 3 и 4 октомври 1993 година, наречена Първата битка за Могадишу — Б.пр. ↑

3.

Докато Малик и Азис влизаха в празната трапезария, на пазача му се стори, че нещо помръдва в коридора. Той се вторачи в тъмнината и вдигна автомата. Ако не беше толкова уплашен от неочакваното изчезване на екипажа, щеше спокойно да огледа, но всеки нерв в тялото му трепереше, сякаш го бе ударил ток, и той натисна спусъка и пусна див откос. Пламъчето от дулото на калашника показва, че коридорът е празен. Куршумите само олющиха още боя от мърлявите стени.

— Какво става? — викна Азис.

— Стори ми се, че видях някого — заекна пазачът.

Азис бързо взе решение.

— Малик, иди с него и претърсете палубата. Аз ще ида да кажа на Хахим.

Пиратският водач бе чул стрелбата и вече слизаше по стълбите откъм мостика. Държеше пистолета, както бе виждал да правят гангстерите по филмите — с протегната напред ръка и извъртял дулото настрани. Очите му блестяха от гняв.

— Кой стреля и защо?

— Трапезарията е празна и Ахмед си помисли, че е видял някого. С Малик в момента претърсват.

— Какво искаш да кажеш? Как така е празна?!

— Екипажът е изчезнал. Жицата си беше на вратата, а Ахмед беше буден, но по някакъв начин са изчезнали.

Вратата на трапезарията бе леко открената и Хахим я изрита с всичка сила. Тя се удари в стената с трясък. Всичките двадесет и двама моряци си седяха около масите точно както ги бяха оставили. Израженията им бяха нервни и притеснени.

— Каква беше тази стрелба? — попита капитан Куан.

Хахим изгледа Азис с убийствен поглед.

— Плъх.

Сграбчи младия мъж за ръката, изблъска го навън, затръшна вратата и го шамароса два пъти.

— Глупак такъв! Толкова си друсан, че...

— Не, Хаким, заклевам се. И тримата видяхме...

— Спри! Ако отново те хвана да пушиш трева по време на някоя от операциите ми, ще те застрелям на място. Ясно ли е?

Азис сведе очи и не проговори. Хаким го стисна за брадичката и прикова очи в неговите.

— Ясно ли е? — повтори заплашително.

— Да, Хаким.

— Завържи вратата и намери Малик и Ахмед, преди пак да почнат да стрелят.

Азис изпълни заповедта, а Хаким остана пред вратата. Притисна ухо до нея, но не чу нищо през дебелия метал. Огледа празния коридор. Не забеляза нищо необикновено, но внезапно му се стори, че някой го наблюдава. Усещането изпрати по гърба му нервни тръпки. „Тия проклети тъпаци ще ме накарат да преследвам сенки“, помисли си ядосано.

Две палуби под трапезарията, в част на кораба, която пиратите дори не можеха да си представят, че съществува, Хуан Родригес Кабрило видя потръпването на сомалиеца и лека усмивка повдигна ъгълчетата на устата му.

— Бау! — каза той на образа на огромния плосък монитор, който заемаше голяма част от помещението, познато като Оперативния център.

Оперативният център беше мозъкът на кораба — зала с нисък таван, който проблясваше в синьо от светлината на многобройните монитори. Подът беше застлан с антистатична гума, а конзолите бяха изпълнени в тъмносиво и черно. Ефектът, както бе планирано, напомняше за по-тъмна версия на мостика на космическия кораб „Ентърпрайз“ от телевизионния сериал „Стар Трек“. Двете места точно пред главния екран бяха станциите на кормчията и оръжейника. Другите бяха за радио, радар, сонар, инженерство и контрол на щетите.

В средата се намираше креслото, което наричаха „стола на капитан Кърк“. От него Кабрило имаше отличен поглед към всичко,

което ставаше в Оперативния център, а от компютъра, вграден в облегалката за ръце, можеше да поеме контрола над всяка функция на борда на кораба.

— Не трябваше да им позволяваш да го правят — сгълча го Макс Ханли, президентът на Корпорацията. — Ами ако момчетата на Мохамед Диди бяха влезли, докато тайната врата бе отворена?

— Макс, тревожиш се като баба ми. Щяхме да си върнем „Орегон“ от пиратите и да преминем на план Б.

— А план Б е?

— Ще ти кажа веднага щом го измисля — ухили се Хуан, надигна се и протегна ръце над главата си.

Кабрило имаше яко тяло, високо почти метър и осемдесет, волево загоряло лице и впечатляващи сини очи. Косата му бе подстригана по войнишки, но малко по-дълга. Бе израснал по крайбрежието на Калифорния и бе плувал цял живот, а слънцето и морската вода бяха изрусили косата му. Макар да бе минал четиридесетте, тя все още бе гъста и хубава.

Имаше покоряващо излъчване, което веднага привличаше хората. Не притежаваше шлифовката на корпоративен шеф, нито сковаността на военен. Знаеше какво иска от живота и беше убеден, че ще го получи. Освен това притежаваше безкрайна самоувереност, натрупана с дългогодишни постижения.

Макс Ханли, от друга страна, беше в началото на шестдесетте, ветеран от Виетнам. Беше по-нисък от Кабрило, с червендалесто лице и ореол рижави къдрици около оплешивяващото теме. Би могъл да свали няколко килограма, нещо, за което Кабрило редовно го подкачаше, но беше солиден като скала във всяко отношение.

Корпорацията бе рожба на мозъка на Кабрило, но твърдата ръка на Макс я бе превърнала в истински успех. Макс ръководеше ежедневните дела на мултимилionната компания, а също така бе главен инженер на „Орегон“. Ако някой обичаше кораба повече от Хуан, това бе Макс Ханли.

Въпреки седемте въоръжени пирати, които се мотаеха на кораба, и двадесет и двамата моряци, пленени в трапезарията, никой в Оперативния център не бе притеснен, най-малко Кабрило.

Сегашната операция бе планирана с безукорно внимание към подробностите. Качването на пиратите на борда безспорно беше най-

критичният момент, защото никой не знаеше как ще се отнесат с екипажа — но пък разположените в предната част на кораба снайперисти държаха на прицел и седмината. Освен това моряците носеха тънки бронирани жилетки, каквито в момента Германия разработваше за НАТО.

Миниатюрни камери и подслушвателни устройства бяха монтирани из всички помещения на кораба, така че пиратите бяха наблюдавани по всяко време. Където и да отиде, поне двама членове на Корпорацията ги следяха от скривалищата си, готови да реагират на всяка ситуация.

Старият товарен кораб всъщност бе два кораба в едно. На външен вид бе развалина, очакваща бракуване. Но това бе само фасадата за прикриване на истинската му същност от митнически инспектори, пристанищни лоцмани и всеки друг, който се озовеше на борда. Разрухата бе предназначена да накара всеки, който види „Орегон“, веднага да го забрави.

Петната от ръжда бяха боядисани, боклуците, затрупали палубата, бяха поставени там нарочно. Лоцманската кабина и каютите в надстройката бяха само сценичен декор. Пиратът, който в момента стоеше зад руля, нямаше никакъв контрол над кораба. Кормчията в оперативния център получаваше информация от руля по компютърната система и правеше необходимите корекции в курса.

Всичко това бе черупка върху вероятно най-сложния разузнавателен кораб на света. „Орегон“ бе натъпкан със скрити оръжия, а електрониката му можеше да съперничи на всеки самолетносач. Корпусът му бе брониран срещу използваните от терористите оръжия като гранатомети и базуки. В кораба имаше две миниподводници, които се спускаха през специални врати по кила, и хеликоптер „Макдонал Дъглас МД-520“, скрит от стена, проектирана да прилича на натрупани контейнери.

Що се отнасяше до помещенията за екипажа, те можеха да съперничат на най-люксозните каюти в скъп пътнически параход. Мъжете и жените от Корпорацията рискуваха живота си всеки ден, затова Хуан искаше да е сигурен, че живеят колкото се може по-удобно.

— Къде е гостенинът ни? — попита Макс.

— На приказки с Джулия.

— Коя е причината според теб? Това, че е лекарка, или че е хубавица?

— Полковник Джузепе Фарина, както показва името му, е италианец. Освен това знам, че се смята за най-добрия, така че я преследва, защото е жена. Линда Рос и останалите жени го разкараха прекалено бързо. Милата доктор Хъксли е единствената, която остана, а тъй като не може да напусне клиниката, в случай че имаме нужда от медицинска помощ, полковник Фарина има отлична публика.

— Проклето губене на време е въобще да имаме наблюдател с нас — изсумтя Макс.

— Е, примиряваш се със сделката, която получиш — отбеляза Хуан. — Властите не искат нещо да се обърка на делото, след като най-после пипнат Диди. Фарина е тук, за да се увери, че следваме наложените ни процедури.

Макс се намръщи кисело.

— Борба с терористи по правилата на маркиз Куинсбъри? Абсурдно.

— Не е толкова лошо. Познавам Джузепе от петнадесет години. Готин е. А тъй като няма начин за екстрадиране на Диди по легален път, понеже Сомалия няма функционираща съдебна система...

— Нито каквото и да било друго.

Хуан пренебрегна прекъсването.

— ... предложихме алтернатива. Цената, която плащаме, е присъствието на Джузепе, докато откараме Диди в международни води и американският флот го поеме от нас. Диди само трябва да стъпи на кораба и работата е свършена.

Макс кимна неохотно.

— А караме достатъчно от това, което прилича на експлозив, за да възбудим любопитството му и да го накараме да поиска да се увери лично.

— Точно така. Подходяща стръв за тоя мръсник.

Корпорацията се бе нагърбила с, необичайна мисия. По принцип работеха за правителството и се заемаха с операции, прекалено рисковани за американските войници или членовете на разузнавателната общност, като получаваха, солидни суми за дейността си. Този път работеха чрез ЦРУ, за да помогнат на Международния съд в Хага да изправи Мохамед Диди пред

правосъдието. Американските власти искаха да изпратят Диди право в Гуантанамо, но после сключиха сделка със съюзниците си да бъде съден в Европа, при положение че е заловен по начин, който не включва предаване.

Лангстън Овърхолт, основният контакт на Корпорацията с ЦРУ, натовари протежето си Хуан Кабрило с трудната задача да отвлече Диди по такъв начин, че това да не се смята за отвличане. Кабрило и хората му бяха изготвили плана си за по-малко от двадесет и четири часа, докато всички други си бяха чесали главите озадачено в продължение на месеци.

Хуан погледна хронометъра в ъгъла на екрана, провери скоростта на кораба и прецени, че няма да стигнат до брега преди разсъмване.

— Искаш ли да вечеряме? — обърна се той към Макс. — Омар „Термидор“, ако не се лъжа.

Макс се потупа по шкембето.

— Хъкс ми наложи половин час на тренажора.

— Борбата за сваляне на шкембето продължава — ухили се Хуан.

— Ще ми се да видя твоя корем след двадесет години, момченце — изсумтя Макс.

Корабът приближи сушата малко след зазоряване. Блата и мангрови гори се простираха по цялото протежение на брега. Хаким пое руля лично, защото познаваше най-добре тайните дълбоководни канали, които щяха да им осигурят достъп до скритата им база. Макар това да бе най-големият кораб, който бяха отвличали досега, той бе убеден, че може да стигне до лагера, без да заседне, или поне да се приближи достатъчно, за да си нямат проблеми, когато започнат да разтоварват.

Въздухът бе натезал от влага. В мига, когато слънцето изгря, температурата рязко скочи.

Големият кораб навлезе в блатото. Дирята зад него стана кална. Хаким нямаше представа как да разчете ехолота, монтиран на капака, но само три метра вода делиха дъното на кораба от тинята. Гората се сгъсти и короните на дърветата се сключиха над тях.

Каналът бе тесен и труден за маневриране. Хаким не си го спомняше толкова малък, но пък никога не го бе виждал от кабината на огромен кораб. Носът се удари в потънало дърво, което би пробило дупка в рибарското му корабче, но едва издраска корпуса на товарния кораб. Очакваше ги още един завой, преди да стигнат до базата, но пък бе най-тесният.

— Мислиш ли, че ще успееш? — попита Азис. Хаким не го погледна. Още му беше ядосан заради инцидента през нощта.

— На по-малко от километър сме от лагера. Дори и да не успея, можем да разтоварим кораба и да откараме всичко там.

Стисна здраво руля, разкрачи крака и изчака последната секунда, за да го завърти. Корабът не реагира толкова бързо, колкото се надяваше, и продължи към брега.

После, съвсем бавно, посоката се поизправи, но бе прекалено късно. Щяха да се ударят. Хаким даде назад с надеждата да смекчи удара.

Няколко палуби по-долу Кабрило седеше в креслото си в оперативния център. Ерик Стоун бе най-добрият кормчия на кораба, но в момента бе заключен в трапезарията, където играеше ролята на Дуейн Мериуедър. А и бездруго в този момент Кабрило не би му отстъпил управлението на кораба. В подобни плитки и тесни канали Хуан не доверяваше кораба на никого, освен себе си.

Макар Хаким да искаше да даде назад, Кабрило пренебрегна командата му и продължи напред. Освен това усили реактивните двигатели, които задвижваха кораба.

Горе на мостика вероятно изглеждаше, че вълшебен вятър е придвижил кораба внезапно, макар клоните на дърветата да не се полюляваха. Носът зави рязко, сякаш бутнат от невидима ръка. Хаким и Азис се спогледаха озадачено. Не им се вярваше, че товарният кораб може да завие толкова бързо. Никой от двамата не осъзна, че корабът също така е излязъл от завоя съвсем изправен. Хаким завъртя руля — все още вярваше, че той управлява кораба.

— Аллах благослови тази мисия от самото начало — отбеляза Азис, макар никой от двамата да не беше особено религиозен.

— Или просто аз знам какво правя — рязко отвърна Хаким.

Пиратският лагер се издигаше на десния бряг, почти на нивото на палубата. Високият бряг защитаваше района от приливи и наводнения.

Бандитите бяха построили тридесетметров док, достъпен по няколко стоманени стълби, вкопани в твърдата земя. Стълбите бяха свалени от един от първите кораби, които бяха пленили. Рибарското корабче на Хаким бе вързано за кея заедно с две по-малки.

Лагерът представляваше бъркотия от разхвърляни постройки, изградени от оградени материали.

Виждаха се палатки, предназначени навремето за бежанци, традиционни колиби от кал, постройки от дърво и метал. Това бе домът на повече от осемстотин души, триста от тях деца. Периметърът бе определен от четирите наблюдателни кули, направени от тръби и вехти дъски. Земята бе обсипана с боклуци. Полудиви псета скитаха на гладни глутници.

Тълпи жизнерадостно крещящи хора се струпяха покрай брега и по кея, който можеше да се срине всеки момент. Полуголи деца, жени с мърляви рокли и с бебета на гърба, стотици мъже с автомати. Мнозина стреляха във въздуха и шумът бе оглушителен. Бебетата обаче бяха свикнали с данданията и спяха спокойно.

Мохамед Диди стоеше в средата на кея, заобиколен от най-доверените си хора.

Въпреки страховитата си репутация Диди нямаше внушителен вид. Беше метър и шестдесет и пет, а униформата висеше като парцали на плашило на кльоцавото му тяло. Долната половина на лицето му бе покрита с рядка прошарена брада. Очите му сълзяха, а бялото им бе изпъстрено с червени линии. Беше толкова мършав, че големият пистолет на кръста му го караше да се превива, сякаш страдаше от сколиоза.

По лицето му нямаше и следа от усмивка или някакво друго изражение. Това беше още един от отличителните му белези. Никога не проявяваше емоции — нито когато убиваше, нито когато вземеше на ръце някое от многобройните си деца.

Около врата му висеше огърлица с неравни зърна, които при поблизък поглед се оказваха човешки зъби със златни коронки.

На Хаким му бяха нужни петнадесет минути, за да долепи кораба до кея. Веднъж се приближи толкова рязко, че хората се разбягаха. Можеше да отнеме и повече, но на Кабрило му писна от жалките опити на сомалиеца и свърши работата вместо него. Пиратите хвърлиха въжета на тълпата и корабът бе вързан за кея.

Гъстият дим, който излизаше от комина, се разсея. Хаким натисна сирената и тълпата се развика още по-весело. Азис забърза да помогне със спускането на стълбата, та Мохамед Диди да се увери лично какво съкровище са докарали.

В оперативния център Джузепе Фарина посочи екрана и каза:

— Нашият човек е онзи в средата.

— Дребосъкът с пилешката перушина по лицето? — попита Макс Ханли.

— Да. Няма внушителен вид, но е закоравял убиец.

Фарина носеше италианска военна униформа и лъснати до блясък черни ботуши. Беше хубав мъж с тъмни очи и коса, мургава кожа и изискани черти. Бръчките от смях в ъгълчетата на устата и по челото му бяха резултат на чудесно чувство за хумор. Докато Хуан служеше в ЦРУ и работеше с руската си връзка в Рим, с Джузепе неведнъж бяха лудували из града.

— Искам да сме съвсем наясно със заповедите — обади се Хуан. — Трябва да изчакаме Диди да се качи на борда, нали?

Фарина кимна и Кабрило добави:

— После какво?

— После го залавяш както си искаш. Това е регистриран кораб и следователно е суверенна собственост на... Къде е регистриран корабът?

— В Иран.

— Майтапиш се.

— Не — ухили се Хуан. — Можеш ли да се сетиш за по-подходяща страна за премахване на подозрението, че сме американски шпионски кораб?

— Не — съгласи се Джузепе и се начумери. — Но това може да повдигне веждите на хората в Хага.

— Успокой се, Джузепе. Разполагаме и с документи, в които „Орегон“ е регистриран като „Грандам Феникс“ в Панама.

— Що за име?

— Така се казва един кораб в една книга, четох я преди години. Хареса ми. Няма да имаме проблеми, след като откараш Диди в Международния съд.

— Добре. Щом стъпи на кораба ти, вече не е в Сомалия, така че имаме право да го пипнем.

— Как ще обясните в съда, че италиански полковник случайно се е оказал на товарен кораб, отвлечен от типа, за чиято глава има половин милион долара награда?

— Няма да обясняваме — отговори Фарина. — Никой няма да узнае за намесата ви. Нося лекарство, което ще изтрие спомените му за последните двадесет и четири часа. Ще се събуди с най-ужасния махмурлук в историята, но няма никакви постоянни увреждания. Имаме едно пленено рибарско корабче, излязло на повече от двадесет километра от територията на Сомалия. Прехвърляте Диди на него в международни води, а после американският военен кораб го проверява и открива приятна изненада. Просто и семпло, без усложнения.

— Лудост — промърмори Макс.

— Шефе — каза Марк Мърфи, за да привлече вниманието на Хуан.

Мърф беше оръжейникът на кораба. От работното си място до кормчията можеше да задейства страховития арсенал, вграден в бившия товарен кораб. Работеше с торпеда, ракети, тридесеткалиброви картечници, както и двадесетмилиметровите оръдия „Вулкан“, четиридесетмилиметровите „Орликон“ и голямото сто и двадесет милиметрово оръдие на носа.

Кабрило се завъртя към него и видя на екрана, че стълбата е спусната и Мохамед Диди идва към тях.

— Влез в мрежата ми, казал паякът на мухата — ухили се Хуан.

4.

Бахирет Ел Бибан, Тунис

Алана нямаше нищо против пясъка и кошмарната жега, която се носеше от пустинята. Това, което я тормозеше, бяха мухите. Независимо колко крем намажеше върху себе си или колко често проверяваше противокомарната мрежа нощем, нямаше отървяване от крилатата напаст. След почти два месеца на разкопките тя не можеше да определи къде свършва една разчесана пъпка и къде започва следващата. За нейно учудване местните работници въобще не забелязваха хапещите насекоми. За да се почувства по-добре, се мъчеше да се сети за нещо неприятно в родната си Аризона, с което тези типове не биха се справили, но не можа да измисли нищо по-добро от задръстванията по пътя.

На археологическите разкопки се трудеха единадесет американци и почти петдесет наети работници, всички под ръководството на професор Уилям Галт. Шестима от единадесетте бяха дипломирани археолози като Алана, а останалите все още учеха в университета в Аризона. Мъжете надвишаваха жените по брой — осем срещу три, но засега това не бе проблем.

Разкопаваха римски развалини на километър от Средиземно море. Смяташе се, че тук се е намирала лятната вила на Клавдий Сабин, местния управник, но комплексът порутени сгради се оказа много по-интересен. Имаше голям храм от напълно непознат вид. Сред археолозите се носеше слух, че Клавдий бил главата на някаква секта, а като се имаше предвид дългото време, през което бе управлявал района, се чудеха дали е станал християнин.

Професор Бил, както Галт държеше да го наричат, се мръщеше на тези слухове, но не можеше да попречи на хората си да приказват по време на хранене.

Но това бе само прикритие. Алана и малкият ѝ екип от трима души бяха тук заради нещо съвсем различно. И макар да имаше

археологически елемент, мисията им не бе да откриват миналото, а да спасят бъдещето.

Засега нещата не вървяха добре. Седем седмици проучвания не бяха довели доникъде и тя и останалите започваха да си мислят, че са били пратени за зелен хайвер.

Припомни си колко развълнувана бе от проекта, когато Кристи Валеро от Държавния департамент се свърза с нея. Е, пустинята отдавна бе пресушила ентузиазма ѝ.

Алана Шепърд бе нисичка и често я взимаха за студентка, макар да бе на тридесет и девет. Беше разведена два пъти — първият ѝ брак бе грешка, допусната на осемнадесет, а вторият — още по-голяма, вече към тридесет. Имаше един син, Джош, който живееше при майка ѝ, докато Алана бе по разкопки.

Тъй като в пустинята бе по-лесно да поддържаш къса коса, тъмният бретон на Алана бе подстриган късо, а отзад косата едва покриваше тила ѝ. Не беше красавица, но бе толкова дребничка, че всички я смятаха за много сладка, термин, който тя се правеше, че мрази, но всъщност харесваше. Имаше докторски степени по геология и археология от университета в Аризона, а това я правеше идеална за работата, но дипломите, окачени по стените на кабинета ѝ във Финикс, не можеха да ѝ помогнат да открие нещо, което дори не бе тук.

Тя и екипът ѝ инспектираха пресъхналото речно корито в продължение на километри, но не забелязаха никакви аномалии. Пясъчният каньон, издълбан от реката преди милиони години, беше абсолютно безличен чак до мястото, където навремето бе имало водопад, а впоследствие стръмни бързеи.

Нямаше нужда да проучват по-нагоре. Когато реката била пълноводна — преди двеста години, — бързеите били непреодолимо препятствие.

Шумът на сондата я извади от размишленията ѝ. Машината беше монтирана в каросерията на камион и разположена хоризонтално, за да може да пробива скалата. Диамантеното острие проникваше в трошливия камък с лекота. Управляваше я Майк Дънкан, геолог от Тексас с опит в нефтените сондажи. Използваха я, за да проверят дали в скалите не се крие пещера. След повече от сто дупки нямаше никакъв резултат.

Алана загледа Майк, като от време на време бършеше потта от врата си. Когато петнадесет метра от сондата проникнаха в земята, Майк спря дизеловия двигател. Тътенът му замря и Алана отново чу воя на вятъра.

— Нищо. — Майк се изплю ядосано.

— Все пак смятам, че трябваше да пробием още няколко дупки на километър надолу по течението — обади се Грег Чафи.

Грег беше връзката им с правителството. Алана подозираше, че е от ЦРУ, но не искаше да знае дали е права. Чафи нямаше научна или професионална квалификация да ги придружава, така че мнението му обикновено се пренебрегваше. Но поне изпълняваше поставените му задачи и говореше арабски като роден.

Емил Бъмфорд беше четвъртият член на малката група. Той бе експерт по Османската империя, най-вече по берберските държави. Според Алана Емил беше превзет простак. Отказваше да напусне лагера до римските развалини, като твърдеше, че експертизата му не е нужна, докато не открият нещо солидно.

Това бе вярно, но във Вашингтон, когато се срещнаха с Кристи Валеро, Емил се бе хвалил с огромния си опит в разкопките, казваше, че обичал „пръстта под ноктите си“. Засега не бе вдигнал и един от маникюрираните си нокти, за да направи нещо друго, освен постоянно да оправя якето за сафари, с което се бе издокарал в ролята си на археолог.

— Поредната ти интуиция? — обърна се Майк към Чафи.

Двамата имаха общ интерес в надбягванията с коне и се доверяваха на интуициите си не по-малко, отколкото на информацията в състезателните брошури.

— Не може да навреди — отвърна Чафи.

— Няма и да помогне — намеси се Алана по-рязко, отколкото възнамеряваше. — Извинявам се за тона. Но скалите там са прекалено високи и стръмни. Не е възможно да смъкнеш камили по тях, за да разтовариш кораб.

— Сигурни ли сме, че това въобще е правилното речно корито? — попита Майк. — В пясъчника няма много пещери. Прекалено мек е. Таванът ще се срине преди ерозията да направи пещерата достатъчно голяма, за да скрие кораб.

Алана си беше мислила същото. Трябваше да търсят варовик, който бе идеален за пещери, тъй като бе достатъчно мек, за да ерозира, но и достатъчно здрав, за да издържи през вековете. Проблемът бе, че не бяха открили нищо, освен пясъчник и няколко базалтови скали.

— Писмото на Чарлз Стюарт е достатъчно ясно относно местоположението на тайната база на Ал Джама — каза тя. — Спомнете си, че Хенри Лафайет е живял там две години преди смъртта на пирата. Сателитните снимки показват, че това е единственото възможно речно корито в радиус почти двеста километра от мястото, където Лафайет е казал, че са живели.

— Е, поне не сме на либийска територия — ухили се Грег.

Русата му коса и светлата кожа го правеха особено чувствителен към слънцето, затова носеше риза с дълги ръкави и сламена шапка. Ризите му вечно бяха покрити с петна от пот около яката и под мишниците, затова трябваше да се перат всяка вечер.

— Въпреки приближаващата среща в Триполи не мисля, че дъртият Муамар би се зарадвал, ако започнем да ровим из двора му.

— Баща ми работеше в либийските нефтени полета, преди Кадафи да ги национализира — обади се Майк. Беше по-висок и слаб от Грег, закоравял от цял живот работа на открито. Бръчиците около сините му очи никога не изчезваха. Ръцете му бяха мазолести и груби като кората на дъб, а в устата му постоянно имаше парче тютюн за дъвчене. — Та той казва, че либийците били най-готините хора на света.

— Хората да, но не и правителството — отбеляза Алана и отпи глътка вода от манерката си. — Макар да са домакини на срещата за мир, не мисля, че наистина възнамеряват да се променят.

Погледна Грег Чафи и добави многозначително:

— Нали ЦРУ вярва, че навремето са дали подслон на Сюлейман Ал Джама, терориста, взел името на пирата, когото издирваме?

Грег не се хвана на въдицата.

— Четох във вестниците, че Ал Джама се опитал да влезе в страната, но не му позволили.

— Мотаем се от седмици. Тук няма нищо — отвратено изсумтя Майк. — Пълна загуба на време.

— Шефовете не мислят така — отвърна Алана.

Припомни си срещата си във Вашингтон с Кристи Валеро. В кабинета на заместник държавния секретар във Фоги Ботъм Алана се запозна с невероятно огромен мъж. Бе кръстен с адски странното име Свети Джулиан Пърлмутър и ѝ напомни за Сидни Грийнстрийт, само дето старият актьор винаги бе изглеждал опасен, а Пърлмутър приличаше на Дядо Коледа. Очите му бяха толкова яркосини, колкото тези на Алана бяха зелени. Валеро беше слаба хубава блондинка няколко години по-възрастна от Алана. Стените на кабинета ѝ бяха украсени със снимки на местата, където бе служила по време на двадесетгодишната си кариера, всичките в Близкия изток.

Когато Алана влезе, Валеро се надигна от стола си, но Пърлмутър остана на канапето и се ръкува с нея седнал.

— Благодаря, че се съгласихте да се видите с нас — каза Кристи.

— Не всеки ден получавам покана за среща със заместник държавен секретар.

— В този град ги има с десетки — ухили се Пърлмутър. — Щом светваш лампата, и се разбягват като хлебарки.

— Още една такава шега — отвърна Кристи — и ще спра поканите ти за празненствата по посолствата.

— Това е удар под пояса — отвърна Свети Джулиан бързо, после се засмя. — Всъщност точно в пояса.

— Доктор Шепърд...

— Наричайте ме Алана.

— Алана, имаме особено интересно предизвикателство, много подходящо за таланта ви. Преди няколко седмици Свети Джулиан се натъкна на писмо, писано от адмирал Чарлз Стюарт през 1820 година. В него адмиралът описва невероятната история на оцеляването на моряк, изчезнал по време на берберската крайбрежна война през 1803 година. Името му било Хенри Лафайет.

Кристи Валеро обрисова ролята на Лафайет в опожаряването на „Филаделфия“ и как изчезнал в морето след нападението срещу „Сокол“. Свети Джулиан продължи нататък:

— Лафайет и Сюлейман Ал Джама стигнали до брега. Хенри извадил куршума с пръсти и превързал раната, като я дезинфекцирал със сол, изстъргана от скалите. Пиратският капитан бил в безсъзнание три дни, но после треската минала и се съвзел. За техен късмет, Хенри успял да събере дъждовна вода за пиене, а и имал опит в тършуването

за храна по брега. Трябва да знаеш, че Ал Джама станал пират не заради парите. Направил го от омраза към неверниците. Бил нещо като Осама Бен Ладен в онези дни.

— От там ли терористът Сюлейман Ал Джама е взел името си?
— попита Алана.

— Да.

— Нямах представа, че името е историческо.

— Избрал го е грижливо. За много от радикалните последователи на исляма първият Сюлейман Ал Джама е герой и духовен наставник. Преди да стане пират, той бил имам. Повечето от писанията му са оцелели до наши дни и се изучават грижливо, защото дават безбройни оправдания за нападенията срещу неверници.

— По време на първото му морско пътуване нарисували портрета му — намеси се Валеро. — Често намираме снимки на портрета на почетни места, когато нахлуем в скривалищата на терористи. Ал Джама е вдъхновение за терористите в мюсюлманския свят. За тях той е първият джихадист, обявил война на Запада.

Алана объркано попита:

— Съжалявам, но какво общо има това с мен? Аз съм археолог.

— Ще стигна и до това — отговори Свети Джулиан. Стомахът му изкъркори и той го потърка нежно и се ухили. — При това ще побързам. Та значи Лафайет и Ал Джама нямало да са по-различни, ако единият от тях бил марсианец. Но между тях съществувала странна връзка. Нали разбираш, Хенри спасил живота на Сюлейман не само веднъж, а два пъти. Първо го завлякъл до брега, а после излекувал раната му. За мюсюлманина това било дълг, който не можел да пренебрегне. Освен това Хенри, който бил канадец от френски произход, приличал много на починалия син на Ал Джама. Двамата заседнали в пустинята на сто и петдесет километра от Триполи. Сюлейман знаел, че ако върне Хенри там, пашата ще го затвори при екипажа на „Филадельфия“, или по-лошо, ще го обеси заради опожаряването на кораба. Но имало алтернатива. Сюлейман имал и тайна база в пустинята. От нея планирал нападенията си, което му позволявало да избегне морските блокади. Ал Джама предполагал, че хората му ще победят „Сирена“ и ще се срещнат с него в леговището му.

Надарен разказвач, Пърлмутър наблегна на последната дума, за да засили драматизма.

— И така, те се отправили на запад. Вървели покрай брега, където можели, но често били принудени да навлязат навътре в сушата. Хенри не знаел колко дни точно продължило пътешествието им. Грубата му преценка била около месец. Трябва да е било пълен кошмар. Водата била в крайно ограничено количество и често двамата мислели, че ще загинат от жажда. „Вода, вода навсякъде, а нито капка да изпиеш“ Колридж го е казал много правилно. Спасявали ги дъждовете и сокът от събраните миди. Случило се и нещо странно. Двамата започнали да се сприятеляват. Ал Джама говорел малко английски, а тъй като Хенри вече знаел два езика, започнал да учи арабски с лекота. Не мога да си представя какво са обсъждали, но си говорели. Когато стигнали до убежището, Ал Джама вече пазел живота на Хенри не по задължение. Правел го, защото наистина харесвал младежа. По-късно започнал да го нарича „сине“, а Хенри се обръщал към него с „татко“. В тайната база открили „Сокол“, но мъжете, които решили, че капитанът им е мъртъв, се завърнали по домовете си по берберското крайбрежие. В доклада си до военноморското министерство Чарлз Стюарт споменава, че „Сокол“ горял и потъвал след битката, но очевидно бил оцелял. Според разказа на Хенри пиратското скривалище било претъпкано с провизии, а възрастен слуга се грижел за нуждите им. На всеки няколко месеца идвал керван, за да размени храна срещу някои от плячкосаните от Ал Джама съкровища. Сюлейман накарал водачите на кервана да му обещаят, че няма да разкажат на хората му, че е жив.

— Плячка? — попита Алана.

— Точните думи на Хенри били „планини от злато“ — отговори Пърлмутър. — Освен това се смята, че Сюлейман притежавал прочутото Бижу на Йерусалим.

Алана погледна Валеро.

— Да не искате да ме изпратите да търся заровено съкровище?

Кристи кимна.

— Нещо такова. Но не се интересуваме от митични скъпоценни камъни. Какво знаещ за „фетва“?

— Не е ли нещо като мюсюлманска заповед? Доколкото си спомням, фетва беше издадена за убийството на Салман Рушди, след

като написа „Сатанински строфи“.

— Точно така. В зависимост от това от кого са издадени, фетвите имат страхотно влияние в мюсюлманския свят. Аятолах Хомейни издаде фетва по време на войната на Иран с Ирак и даде позволение на войниците си да започнат да се взривяват в самоубийствени нападения. Трябва да знаеш, че самоубийството е строго забранено в Корана, но войските на Хомейни бяха обкръжени от тези на Саддам и той бе отчаян. Затова каза, че е чудесно да се самоубиеш, ако отнесеш и враговете със себе си. Стратегията му свърши работа, може би дори прекалено добра от наша гледна точка. Иранците отблъснаха иракската армия и настъпи мир, но фетвата си остана и все още се използва за оправдание на самоубийците бомбаджии от Индонезия до Израел. Ако фетвата бъде опровергана от уважаван духовник, може да видим и спад в самоубийствените атентати по целия свят.

Алана започваше да загорява.

— Сюлейман Ал Джама?

Свети Джулиан се наведе напред.

— Според разказаното от Хенри на Чарлз Стюарт след завръщането му в Съединените щати Ал Джама променил напълно отношението си към християните. Преди Хенри да го спаси, той никога не бил говорил с християнин. Лафайет му чел от библията, която носел, а Ал Джама започнал да размишлява върху сходствата между религиите, вместо върху различията им. През двете години, преди да умре в скривалището си, той прилежно проучвал Корана и написал обстоятелствени трудове как християнството и ислямът могат да съществуват в мир. Мисля, че затова не е искал хората му да узнаят, че е оцелял. Те биха поискали отново да се заемат с пиратство, а той вече бил категорично против.

Кристи Валеро го прекъсна:

— Ако тези документи съществуват, могат да станат могъщо оръжие в борбата с тероризма, защото биха подкопали опорите на вярата у много фанатични терористи. Убийците, които следват сляпо по-ранните идеи на Ал Джама за убиването на християни, ще са задължени от честта си поне да размислят върху написаното от стария пират в края на живота му. Не знам дали си наясно, но след няколко месеца в Триполи ще се състои мирна конференция. Тя ще е най-голямата подобна среща в историята и вероятно най-добрата ни

възможност да сложим край на битките веднъж завинаги. Всички страни говорят за отстъпки, а петролните държави обещават милиони в икономическата помощ. Бих искала държавният секретар да има възможността да прочете нещо, написано от Ал Джама за мира и съвместното съществуване. Смятам, че това ще наклони везните в полза на мира.

Алана се намръщи.

— Това няма ли да е само символизъм?

— Да — съгласи се Свети Джулиан. — Но голяма част от дипломацията е символизъм. Страните искат помирение. Да чуят за него от почитан имам, могъщо вдъхновение за фанатиците, който си е променил мнението, ще е дипломатически удар и точно това, от което страните се нуждаят, за да постигнат успех.

Алана добре си спомняше вълнението си при мисълта, че може да помогне за постигането на стабилност и мир в Близкия изток. Но сега, седмици след напразното издирване на тайната база на Сюлейман Ал Джама, чувстваше само умора, жегата и изтощение. Надигна се измъчено. Почивката бе свършила.

— Хайде, момчета. Разполагаме с около час, преди да се наложи да се върнем в римските развалини и да докладваме на шефа на разкопките.

Част от сделката за включването им в археологическата експедиция бе връщането им в лагера всяка вечер. Това бе досадно бреме, но туниските власти настояваха, че никой не може да прекарва нощта сам в пустинята.

— Може пък да проверим мястото, към което ни насочва интуицията на Грег — добави тя. — Още повече че геологията не ми говори нищо в момента.

5.

Планът на Кабрило за залавянето на Мохамед Диди бе съвсем прост. Веднага щом той и антуражът му влезеха в надстройката, щяха да ги обградят въоръжени екипи. Изненадата щеше да направи залавянето леко и гладко. След като го пленяха, щяха да се отделят от кея и да се върнат в открито море. Никое от рибарските корабчета нямаше шанс да настигне дегизирания товарен кораб, а Хуан не бе видял нищо, което да намеква, че пиратите разполагат с хеликоптер.

Кабрило бе изпълнен с такава увереност, че не си направи труда да участва. Еди Сенг, който се бе преструвал на капитан Куан, щеше да води екипа. Еди също бе ветеран от ЦРУ, като Кабрило, и бе един от най-опитните бойци на „Орегон“. Зад гърба му, както винаги, стоеше Франклин Линкълн. Едрият бивш тюлен бе на палубата, когато пиратите се качиха на борда и предположиха, че е африканец. Линк беше роден в Детройт и бе най-невъзмутимият човек, когото Хуан познаваше.

Но докато наблюдаваше екрана, Кабрило видя как плановете му отиват по дяволите.

Камерата беше монтирана на върха на един от товарните кранове и му осигуряваше отлична гледка към кея. Секунди преди да се качи по стълбата, Диди спря, каза няколко думи на последователите си и се отдръпна настрана. Десетки сомалийци се втурнаха по мостика с диви крясъци.

— Шефе! — извика Марк Мърфи, когато тълпата се струпва на кораба.

— Виждам.

— Какво ще правиш? — попита Джузепе Фарина.

— Дай ми една секунда — отвърна Хуан, без да откъсва очи от екрана, и натисна копчето на микрофона. — Еди, чуваш ли ме?

— Наблюдавам лудницата на монитора тук. Изглежда, план А няма да свърши работа. Какво предлагаш?

— Остани далеч от погледите им, а аз все ще измисля нещо.

Мохамед Диди най-после се заизкачва по мостика, но на борда на стария кораб вече имаше стотина сомалийци и още прииждаха зад водача си.

Хуан започна да обмисля възможностите и да ги отхвърля една по една. „Орегон“ и екипажът му имаха достатъчно огнева мощ да избият и последния сомалиец, но това бе възможност, върху която дори не искаше да се спира. Корпорацията представляваше отряд от наемници, компания за осигуряване на наблюдение и безопасност, но имаше определени граници, които никога не прекриваше. Избиването на типовете, въоръжени с калашници, нямаше дълго да тежи на съвестта на Хуан, но в тълпата имаше жени и деца.

Ерик Стоун се втурна в оперативния център през задния вход. Все още бе издокаран като Дуейн Мериуедър.

— Съжалявам, че закъснях. Изглежда, купонът е по-голям, отколкото очаквахме.

Настани се в навигационната станция, като удари юмрук в този на Мърф. Двамата бяха първи приятели. Въпреки четирите години в Анаполис и шестте във флота Стоун така и не бе успял да превъзмогне стеснителността си. Обличаше се най-вече в бежови панталони и ризи с дълги ръкави и носеше очила вместо лещи.

Мърф, от друга страна, бе култивирал у себе си личността на сърфист-пънкър, макар да не бе такъв. Доказан гений, той бе работил като дизайнер на оръжия за армията, където се бе запознал с Ерик. И двамата приближаваха трийсетте. Мърф обикновено се обличаше в черно и ходеше рошав. Вече втори месец се опитваше да си пусне брада катинарче, но не му се получаваше.

Коренно различни в много отношения, двамата бяха един от най-добрите екипи на кораба и можеха да предугадят заповедите на Кабрило, сякаш четяха мислите му.

— Подготви... — започна Кабрило.

— Водните оръдия — довърши Мърфи вместо него. — Вече съм готов.

— Не стреляй, докато не дам заповед.

— Ясно.

Хуан погледна Линда Рос. Тя беше вицепрезидент на Корпорацията и отговаряше за операциите. Също бивш член на флота, Линда бе служила на самолетоносач и като асистент в Генералния щаб,

което я правеше еднакво опитна в морските битки и работата в офис. Имаше нежно и красиво лице с искрящи очи и лунички по носа и бузите. Косата ѝ, която се променяше често, в момента бе ягодово руса и подстригана като на Виктория Бекъм. Имаше и женствен, почти момичешки глас, от който заповедите звучаха странно. Но беше не лош офицер от мъжете в екипа.

— Линда — каза Кабрило, — искам да наблюдаваш Диди. Не го губи от поглед и ми съобщи в мига, когато влезе в трюма.

— Разбрано.

— Джузепе, доволен ли си, че Диди стъпи на кораба по собствена воля?

— Да, вече е в твои ръце.

Хуан отново натисна микрофона.

— Еди, Линк, елате с мен долу във Вълшебния магазин.

Кабрило пхна една радиостанция в джоба си, нагласи слушалките на ушите си и изтича навън, като нареди през рамо на Хали Касим да го свърже с Кевин Никсън, главния факир на Корпорацията. Реши да не чака асансьора и тръгна надолу по облицованото с тик стълбище, като междувременно обясняваше на бившия холивудски гримьор какво има предвид. После се обади на Макс Ханли и му обясни какво иска от него. Макс замърмори, че това щяло да създаде неприятности на механиците по-късно, но призна, че идеята е добра.

Кабрило стигна до Вълшебния магазин — или Работилницата за вълшебства, както също го наричаха — заедно с Еди и Линк. Помещението представляваше нещо средно между фризьорски салон и склад. До едната стена имаше гримьорски стол и огледало, а останалата част от стаята бе претъпкана със специални закачалки с дрехи, екипировка за специални ефекти и всякакви декори.

Двете бойни кучета, както ги наричаше Макс, бяха облечени в черни командоски униформи с безброй джобове за муниции, ножове и какво ли не друго. Носеха автомати „Барет РЕК7“, усъвършенстван приемник на М16.

— Разкарайте железарията — нареди Кабрило.

Кевин влезе в магазина откъм един от големите складове, където държеше дегизировките. Носеше „дишдаши“, нещо като нощници с дълги ръкави, с каквито обикновено ходеха повечето обитатели на тази

част от света. Белият памучен плат бе изкусно направен да изглежда овехтял и покрит с петна. Подаде им по една и те ги навлякоха върху дрехите си. Линк заприлича на салам, но нощницата покри всичко, освен военните му ботуши.

Никсън им подаде и шалове за главите и тримата започнаха да ги навиват около черепите си, докато той ги гримираше, за да потъмни кожата им. Истински перфекционист, Кевин правеше всичко внимателно и спокойно, макар Кабрило да излъчваше нетърпение.

— Няма нужда да е идеално — каза Хуан. — Хората виждат онова, което очакват да видят. Това е първото правило при дегизировката.

Гласът на Линда се понесе от микрофона на Хуан:

— Диди е на две минути от главния трюм.

— Прекалено рано е. Не сме готови. Има ли някой на мостика?

— Няколко хлапета си играят с руля.

— Натисни сирената.

— Защо?

— Довери ми се — лаконично отговори Хуан.

Сирената отекна над блатото, стресна птиците и накара краставите псета да подвият опашки. В коридора, където Мохамед Диди и хората му вървяха към плячката си, пронизителният звук бе оглушителен.

— Чудесна идея — каза Линда на Кабрило. — Диди спря и прати един от хората си горе. Хлапетата ще си имат неприятности.

— Какво става из другите части на кораба?

— Сирената не може да прекрати плячкосването. Виждам две жени, които изнасят матраците от каютата на капитана. Друга двойка пък отнася онези кошмарни плакети с клоуните. И не ме питай защо си прави труда, но някакъв тип се мъчи да изтръгне клозета.

Човекът на Диди се качи на мостика и шамароса двете хлапета. Линда изключи сирената в мига, когато пиратът протегна ръка към контролното табло. Той го изгледа озадачено, тъй като не бе натиснал никакво копче, но сви рамене и забърза обратно към шефа си.

Един от оръжейниците донесе на Хуан, Еди и Линк калашници. Оръжията изглеждаха очукани като онези на пиратите, но като всичко друго на „Орегон“ и това бе маскировка — автоматите бяха в отлично

състояние. Оръжейникът им даде и филтрови маски и те ги прибраха в джобовете на „нощниците“.

— Докара ни тук — заговори Линк — и ни издокара като бандитите, но какъв е планът?

— Не можем да изтанцуваме до Диди, облечени като банда ниндзи, тъй като на кораба има прекалено много въоръжени пирати. Искам да се доближим до него, без да разберат.

— И затова са нощниците, ясно.

— В суматохата просто ще се смесим с тълпата и ще изчакаме подходящия момент — обясни Хуан. — Ако Диди реши да отвори варелите с амониев нитрат и открие, че са пълни с морска вода, веднага ще усети капана и ще изчезне от кораба.

— Защо мислиш, че бързам?... Кевин, готов ли си?

Никсън отстъпи назад и огледа творението си. Зарови из чекмеджето си и подаде на Хуан и Еди пилотски очила. Цветът на кожата им вече бе идеален, но без латексови подплънки не можеше да промени чертите им. Ако разполагаше, с достатъчно време, можеше да ги превърне в двойници на Диди, но сега трябваше да се задоволи с очилата. Той кимна й отвори уста да заяви, че работата е свършена, но тримата вече излизаха.

— Линда, къде е Диди? — попита Хуан по радиото.

— Пред трюма. С него има десетина пирати, всичките въоръжени до зъби. А пиратският ни капитан, Хаким, е ухилен до уши.

— Подозирах — отвърна Хуан. — Е, няма да е задълго.

Поведе Линк и Еди към една от тайните врати в елегантния коридор. Отвори шпионката и когато се увери, че другото помещение е тъмно, отвори вратата и тримата влязоха в килер, пълен с принадлежности за чистене. Килерът бе един от многото тайни входи между двете части на „Орегон“.

Едва когато хвана дръжката, за да отвори вратата към камуфлажната част на кораба, Хуан се замисли над факта, че вероятно влизат в битка. Заля го вълна от адреналин. Старите чувства си ги имаше — страх, притеснение и вълнение, но колкото повече пъти се изправяше срещу опасности, толкова по-дълго време му бе нужно да потисне тези емоции и да спре да се разсейва с тях.

Това бе моментът, който никой от хората на Корпорацията никога не обсъждаше. Можеше да си представи ужаса на Линк и Еди, ако се

обърнесе към тях и ги попита дали и те са уплашени като него. Това бе природата на добрия войник — способността да признае, че се страхува, но в същото време да притежава дисциплината да превърне страха в нещо полезно за битката.

Хуан не спря. Отвори вратата и пристъпи в мърлявата част на кораба. Две сомалийки минаха покрай него с отмъкнат от някоя каюта килим. Дори не го погледнаха втори път.

Тримата забързаха към стълбището. Там стоеше въоръжен пазач и когато Кабрило се опита да мине покрай него, го хвана за ръката и промърмори нещо на сомалийски.

— Трябва да говоря с господаря Диди — каза Хуан на арабски с надеждата, че мъжът знае езика.

— Не може — отвърна сомалиецът.

— Както кажеш — измърмори Хуан на английски и го зашемети със силен удар, който го просна в безсъзнание.

Докато разтърсваше ръката си, Линк и Еди завлякоха пазача под металните стълби.

— Внимавайте да не забравим тоя тип, когато всичко приключи — каза Хуан и тръгна към трюма.

Според Линда Рос Мохамед Диди бе там от три минути и още оглеждаше пикапите.

— В какво настроение е? — попита я Хуан.

— Прилича на дете в сладкарница.

— Добре. Мисля, че е време. Кажете на Макс да започне да изпомпва дима и да подготви водните оръдия. Не забравяй, че искам хората да се втурнат към брега, а не на борда, за да плякосат още нещо.

— Ясно.

Вероятно най-чудесната от скритите черти на „Орегон“ бе фактът, че той не се задвижваше от традиционните морски дизелови двигатели. Благодарение на процес, наречен магнито-хидродинамика, двигателите използваша супер охладени магнити, за да вземат от морската вода естествени свободни електрони, които осигуряваха почти безкраен запас от електричество. После тази мощност се вкарваше в четири пулсиращи джета, които избутваха вода през блестящи тръби с векторен тласък. Революционната двигателна система можеше да придвижи единадесетте хиляди тона на кораба с

почти невероятна скорост. Но за да се поддържа илюзията, че „Орегон“ е вехто корито, той имаше мърляви генератори, които изкарваха гъст дим през комина, за да симулират лошо поддържани двигатели.

Сега Макс насочи дима през вентилационната система към частите на кораба, които сомалийците мислеха, че контролират.

Докато приближаваше отворената врата на трюм номер три, Хуан видя черния дим, който нахлуваше от вентилационните решетки на ниския таван. Бяха нужни не повече от петнадесет минути, за да изпълнят кораба със задушливия газ. Откъм трюма се чуваха гласове.

— Готови ли сте? — попита Хуан.

Линк и Еди кимнаха.

Втурнаха се в трюма и Кабрило изкрещя:

— Пожар! Пожар!

Диди и придружителите му вдигнаха погледи от пикапа, който оглеждаха.

— Какво става? Къде?

— Пожар! Дим! — извика Хуан. — Навсякъде! — Говореше арабски със саудитски акцент, който сигурно звучеше странно на сомалийците.

Диди погледна варелите с амониев нитрат. Хуан не бе сигурен дали сомалиецът иска да ги отнесе, преди пламъците да погълнат кораба, или се притеснява, че може да се взривят. В трюма вече се усещаше мирисът на дим.

Гласът на Линда се разнесе в слушалките под чалмата на Кабрило:

— Жените и децата се втурнаха към мостика, но много от войниците не изглеждат разтревожени.

— Вие видяхте ли пламъците? — попита Мохамед Диди.

— Тъъ... не, господине.

Пиратът го изгледа подозрително.

— Не те познавам. Как се казваш?

— Фарук, господине.

— Откъде си?

Хуан не можеше да повярва на ушите си. На кораба бушуваше потенциален пожар, Диди бе видял дима, а искаше да чуе биографията му.

— Господине, няма време...

— О, добре. Да видим какво ви е уплашило толкова. Някой вероятно просто е изгорил храна в кухнята.

Хуан махна на Еди да ги поведе по коридора към стълбището. Диди обаче вървеше в средата на антуража си и като че ли изобщо не бързаше. Еди погледна назад точно преди да пристъпи през херметически затварящата се врата и Кабрило му кимна.

В мига, когато Мохамед Диди прекрачи прага, скритата в тавана стоманена плоча се спусна. Случи се толкова бързо, че хората зад тях нямаха време да реагират. В един миг пътят пред тях бе открит, а в следващия — стоманена бариера им пречеше да излязат от коридора.

Скритата врата намали броя на телохранителите наполовина, но те все пак бяха прекалено много за бой в затворено помещение.

— Какво става? — възкликна Диди.

Хаким си спомни историята на Малик и Азис за опразването на трапезарията и се огледа подозрително. В този кораб имаше нещо странно. Пиратът изпита непреодолимо желание да изчезне.

Двама пирати се опитаха безуспешно да вдигнат стоманената плоча. Приятелите им от другата страна тропаха по метала. Димът се съгъстяваше все повече.

— Оставете ги — извика Диди, усетил, че нещата не вървят както трябва, и поведе групата нагоре по стълбите, без да забележи, че пазачът, който бе оставил там по-рано, не е на поста си. Бързата му походка се смени с подтичване и после с решителен спринт.

„Този тип притежава инстинктите на плъх“, помисли Хуан и забави крачка, за да може да се свърже с оперативния център, без да привлича внимание.

— Линда, следиш ли ни?

— Да.

— Не можем да пипнем Диди с всичките тези телохранители. Искам да ни удариш, когато излезем на палубата. Ясно ли е?

— Ясно.

Профучаха покрай най-близкия таен вход и излязоха на главната палуба. В мига, когато стъпиха под палещото слънце, гигантска струя вода от оръдието удари Диди в гърдите. Той се просна върху хората си и събори трима. Линк стисна с огромните си ръце двамата, които бяха останали прави, и фрасна главите им една в друга. Ако искаше,

можеше да им размаже черепите, но целта му бе само да ги просне в безсъзнание.

Хаким пренебрегна пороя и се вторачи невярващо в Хуан. Морската вода бе отмила, грима от лицето на Кабрило, бе смъкнала и слънчевите очила и сега го гледаха две пронизващи сини очи. Тревожният крясък на Хаким се извиси над воя на пометените от струята жени. Пиратът посегна към калашника си, но Хуан го блъсна с рамо и го заби в парапета.

Хаким обаче все пак успя да натисне спусъка.

Изтрещя рязък откос. За щастие куршумите минаха над главите на жените и децата, но превърнаха оттеглянето им в хаотично бягство, което привлече вниманието на останалите въоръжени пирати.

Хуан фрасна сомалиеца с лакът в корема и автоматът изтрака на палубата. Очите на Хаким се ококориха, устата му се мъчеше да вкара въздух в дробовете му. Кабрило го удари в челюстта с такава сила, че го запрати отвъд парапета. Погледна надолу и видя, че пиратът е извадил лошия късмет да падне не между кораба и кея, а върху ръба на рибарското корабче, което бе използвал за нападението си над „Орегон“. От начина, по който бе изкривен вратът му, Хуан разбра, че е мъртъв.

Определено изпита удоволствие.

Набута се сред паникьосаните сомалийци. Водата продължаваше да изригва от оръдието и да облива кораба. Стори му се, че тича през циклон. Никой не забелязваше бялата му кожа, с изключение на едно момченце, може би около шестгодишно, което носеше купчина чаршафи и хавлии. То отвори уста, за да изкрещи предупреждение, но Хуан го ощипа силно по ръката с надеждата да го разплаче и воят му да се смеси с този на останалите деца, крило бягаха от кораба с майките си. Вместо това обаче хлапето се просна на палубата и обви ръце около крака му. Кабрило се опита да го отблъсне, но момчето се бе впило в него със злобата на мурена. Допусна обаче грешката да се опита да ухапе прасеца му и тъй като никога дори не бе чувало за зъболекар, ухапа с всичка сила и успя да счупи четири от млечните си зъби. Зарева уплашено, а от устата му закапа кръв.

Кабрило се отърси от него и стигна до хората си.

— Хайде, момчета.

Мохамед Диди вече се бе надигнал. Струята бе разкъсала нощницата му и се виждаха изпъстрените му с белези от шрапнели гърди. От брадата му капеше вода. Приличаше на полуудавен плъх, твърдо решен да напусне кораба. Втурна се напред — и се блъсна в пословичната стена.

Франклин Линкълн се извисяваше над дребния сомалиец като великан.

— Не толкова бързо, приятелю — каза гигантът, сграбчи Диди за рамото и измъкна пистолета от кобура му.

— Помощ! — извика Диди на хората си.

Мощната струя и пръските не позволяваха да се види какво става на повече от два метра, но крясъкът на Диди галванизира хората му и те се затичаха напред, заслонили очи срещу водата и стиснали автоматите си.

— Да вървим! — извика Хуан и помогна да завлекат Диди в надстройката. Еди прикриваше оттеглянето им.

Пиратите се измъкнаха от водопада и веднага щом очите им се приспособиха към по-тъмното помещение, осъзнаха, че предводителят им си има неприятности. Един изстреля бърз откос.

Хуан усети как куршумите изсвистяха покрай врата му, преди да се ударят в тавана и да рикошират в коридора.

Еди — тичаше заднешком — свали стрелеца с бърз откос от автомата си, после го насочи към останалите. Тримата пирати се проснаха на пода, а екипът на Кабрило зави зад ъгъла.

Хуан се вслуша в гласа на Линда, която го предупреждаваше за останалите пирати на борда, спря до ъгъла, където тя му каза, че стои въоръжен сомалиец, надникна предпазливо, видя гърба на мъжа и го халоса по тила с приклада на автомата си.

Или не бе преценил силата си, или пиратът имаше най-дебелата кратуна на света, защото се завъртя, удари Хуан в корема с пистолета си и го отблъсна достатъчно назад, за да се прицели.

Кабрило изрита енергично с левия си крак и прикова дулото към стената. Пиратът се опита да го освободи, но не успя. Хуан завъртя автомата си като бейзболна бухалка и го фрасна по главата втори път. Бузата на пирата се разцепи и той се срина на пода.

Следващото предупреждение на Линда дойде в мига, когато Хуан погледна по коридора. Двама пирати изскочиха от трапезарията и

откриха огън. Един от куршумите уцели Кабрило точно над десния глезен и той залитна назад, изгуби равновесие и тъкмо щеше да падне, когато Еди го сграбчи и го изтегли зад ъгъла.

— Добре ли си?

Хуан раздвижи крака си.

— Протезата изглежда здрава.

От коляното надолу десният крак на Кабрило бе протеза — беше му го откъснал артилерийски снаряд от китайски боен кораб по време на мисия за Националната морска агенция. Хлапето на палубата си бе счупило зъбите точно в протезата.

Кабрило нагласи слушалките.

— Какво става, Линда?

— Двамата, които тъкмо те простреляха, заеха позиции до вратата на трапезарията, шестима идват отзад.

— Еди, пази ни гърба.

Хуан се затича по коридора към една от каютите. Вратата беше заключена и сомалийците не бяха имали достатъчно време да я разбият и да оберат каютата. Хуан вкара ключа си в ключалката, отключи и влезе.

Мебелите бяха евтини, за да се поддържа илюзията, че „Орегон“ е вехто корито, а украсата се състоеше от плакати с испански тореадори и модели на кораби. Хуан се втурна в малката баня. Над порцелановата мивка имаше огледало, залепено с лепило. Хуан фрасна стъклото, разби го на парчета, взе едно и изскочи от стаята.

Приближи се до ъгъла и подаде огледалото в коридора, за да види двамата пирати. Бяха клекнали до вратата на трапезарията и насочили оръжията си към ъгъла, но в мрака не можеха да видят огледалото.

Бавно като кобра, която подмамва плячката си, Кабрило подаде дулото на автомата си иззад ъгъла.

Някои го наричат шесто чувство — способността на тялото да преценява положението на хората и нещата в дадена обстановка и място. Шестото чувство на Кабрило бе толкова изострено, че дори коленичил на пода и гледайки в огледалото, той прецени точния ъгъл за стрелба. Повдигна леко автомата и откри огън.

Куршумите се забиха в стената до вратата на трапезарията и рикошираха с достатъчно сила да отметнат вратата и да я ударят в

дулата на пиратските автомати. Кабрило се втурна напред още преди вратата да се затвори. Пиратите не направиха опит да издърпат оръжията си или да отворят вратата, а това даде на Хуан достатъчно време да стигне до нея, без да го видят. Набута автомата в процепа между вратата и касата и изстреля нов откос от упор. Кръв цвърчеше върху нагорещената цев, когато издърпа автомата. Той погледна през пролуката и видя двамата пирати на пода, разкъсани от куршумите.

Махна на хората си и те се затичаха към него. Линк влачеше Диди толкова енергично, че почти го бе повдигнал от пода.

— Идват — предупреди ги Линда.

Имаше предвид шестимата, които бе споменала по-рано. Хуан бързо смени пълнителя на автомата и веднага щом видя първата сянка да се появява иззад ъгъла, откри огън, за да даде възможност на хората си да се прикрият.

Звукът в затвореното помещение бе оглушителен, а комбинацията от дима, нахлуващ през вентилационните решетки, и дима от стрелбата затрудняваше дишането и правеше виждането почти невъзможно.

Ярките светлини в дъното на коридора бяха от противниковия огън. Еди Сенг полетя напред, сякаш внезапно го бяха халосали по гърба, просна се на палубата и се плъзна към Кабрило. Хуан го сграбчи за яката с едната си ръка и го завлече в трапезарията, като продължаваше да стреля с другата.

Диди се бореше упорито с хватката на Линк, докато той го вкарваше в трапезарията.

Всички мебели бяха изчезнали. Най-странното бе, че двама мъже се мъчеха да изкарат печката през кухненската врата, без да обръщат внимание на битката отвън. Когато осъзнаха, че нахлулите в помещението са врагове, пиратите бързо я пуснаха и посегнаха към оръжията си, които бяха оставили върху нея.

Хуан стреля и гърдите на пиратите изригнаха в кръв и разкъсана плът.

Тайната врата в корпуса се отвори. Линда ги чакаше там с камерата и помощниците си. Двама се втурнаха в стаята и след секунди Мохамед Диди бе закопчан с пластмасови белезници. Вкараха го през тайната врата. Еди стенеше и се опитваше да се надигне. Хуан му помогна да мине през вратата и след като влязоха в коридора,

където бяха в безопасност, клекна, облегна се на стената и си пое дъх. От дрехите му капеше вода.

— Можеше да мине и по-кратко — изпъшка Хуан.

— Прав си — съгласи се Еди.

— Добре ли си?

— Нали съм с бронирана жилетка. Боли, но иначе съм добре. Просто ми дай една минута.

Джузепе Фарина пристъпи към тях заедно с доктор Хъксли. Хъкс бе издокарана с бялата си престилка и носеше лекарската си чанта. Беше на трийсет и малко, с тъмна коса, прибрана на опашка, и решителен поглед.

— Не действахме прекалено по каубойски, нали? — ухили се Хуан на италианския наблюдател.

Фарина хвърли убийствен поглед на Диди и отговори:

— Всъщност се надявах на повечко пукотевица.

— Кой сте вие? — попита Диди на английски. — Не можете да ме арестувате. Аз съм сомалийски поданик. Имам права.

— Не и след като си стъпил на този кораб, преди да е минал през митницата — уведоми го Хуан. — Сега си на моя територия.

Наложил му се да събере цялата си воля, за да не смъкне зловещата огърлица от врата на Диди и да му я натика в гърлото.

Джулия остави чантата си на пода, отвори я и извади спринцовка и хирургическа ножица. Срязал ръкава на Диди и разтърка кожата му със спирт.

— Какво правиш? — Диди се задърпа да се освободи, но ръцете на Линк бяха стиснали тялото му като в менгеме. — Това е мъчение!

Хуан застана пред него още преди останалите да осъзнаят, че се е задвижил. Издърпа сомалиеца от хватката на Линк, стисна го за гърлото и го повдигна, за да прикове очи в неговите. Диди започна да се дави, но никой не помръдна, за да му помогне. Дори европейският наблюдател бе омагьосан от разкривилата лицецо на председателя ярост.

— Искаш да видиш мъчение, а? Ще ти покажа какво е мъчение, убиецо проклети!

И стисна възела от нерви в рамото на Диди с палеца и показалеца на другата си ръка. Сомалиецът все едно бе прободен с нажежен шиш

и изпищя пронизително. Хуан заби пръсти още по-дълбоко и промени тона на писъка му, сякаш свиреше на музикален инструмент.

— Достатъчно, Хуан — обади се доктор Хъксли.

Кабрило пусна сомалиеца и той се просна на пода разплакан.

— Точно както си знаех — каза Хуан спокойно. — В сърцето на всеки грубиян се крие страхливец. Искане ми се хората ти да можеха да те видят сега.

Хъкс се наведе над проснатия убиец и заби иглата в ръката му. След секунда очите на Диди се подбелиха. Джулия отново се наведе и затвори клепачите му.

— Поздравления, Хуан. — Джузепе му протегна ръка. — Мисията е изпълнена.

— Не и докато не напуснем сомалийски води и не разкараме тоя боклук от кораба ми — отвърна Хуан и потупа радиостанцията. — Линда, кажи на Макс да спре дима и да докладва какво става.

— Пиратите, които ви преследваха, се мотаят из трапезарията. Единият оглежда убитите от теб типове, но те не са в състояние да му обяснят нищо. На палубата водните оръдия произведоха желанния ефект. Хората бягат от кораба колкото се може по-бързо.

— Колко според теб са още на борда?

— Точно четиридесет и трима. Това включва бандитите, които заклешихте до трюма. Пазачът, когото остави в безсъзнание под стълбите, вече е далеч. Дойде в съзнание тъкмо преди да го метнем във водата.

— Ерик да се приготви за отплаване.

— Какво ще правим с пиратите, които още се мотаят из надстройката? — попита Линда.

— Заклучете я и пратете няколко души с упойващи оръжия.

Линда предаде заповедите на Хуан и загледа на големия екран как няколко хлапета подскачат във водната струя на едно от оръдията — бяха си намерили игра. Тя натисна един бутон и спря струята. Хлапетата спряха да подскачат и се заозъртаха тъжно, сякаш са им взели любимата играчка. Линда се прицели и пак натисна бутона. Водната струя халоса хлапетата в колената, събори ги и ги запрати надолу по стълбите и на кея. Те бързо скочиха на крака и побягнаха към селото.

— Заклучваме — каза Марк Мърфи, натисна и последния бутон и по целия кораб скритите стоманени капаци се спуснаха над всяка врата, прозорец и отвор и запечатаха надстройката.

Котка можеше и да успее да се придвижи в тъмнината, но за човек без очила за нощно виждане бе абсолютно невъзможно.

Линда включи вътрешните камери на топлинен образ и огледа всеки коридор и помещение. На кораба бяха заключени тринадесет души. Всичките въоръжени, но никой не смееше да мръдне от мястото си.

Тъкмо когато Линда завърши огледа, Хуан се обади по радиостанцията.

— Как изглежда?

— Тринадесет бройки. Пиратите от трапезарията са навън в коридора заедно с останалите, така че сме на чисто.

— Звучи достатъчно добре.

— Наслука.

Две палуби по-горе Хуан изгаси лампите в коридора и си сложи очила за нощно виждане. Държеше елегантен пистолет с орехова ръкохватка и дълга цев. Зареденият с компресиран газ пистолет изстрелваше десет стрелички с толкова силно упойващо вещество, че можеше да събори едър мъж за десет секунди. Наглед бързо, но за това време един стрелец можеше да изпразни целия пълнител на автомата си.

Еди и Линк бяха въоръжени по същия начин.

Кабрило отвори тайната врата. През очилата, светът изглеждаше призрачно зелен. Отразителните плоскости блестяха в бяло, което щеше да е стряскащо, ако Хуан и хората му не бяха свикнали с очилата за нощно виждане. Когато капакът зад тях се затвори, тримата предпазливо пристъпиха към вратата на трапезарията. Въздухът все още миришеше на дим.

— Вдясно от теб са трима — съобщи Линда в слушалките. — На три метра нататък по коридора и се отдалечават от вас.

Хуан предаде информацията на Линк и Еди със сигнали с ръце и като призраци от кошмар тримата безшумно се плъзнаха в коридора и стреляха едновременно. Пистолетите изшептяха леко и още преди стреличките да се забият в мишените си, Кабрило и хората му се върнаха в трапезарията.

Тънките игли с лекота пробиха дрехите на пиратите и се забиха в телата им. Те се завъртяха стреснато и паникьосано откриха огън. Пламъчетата от дулата разкриха празен коридор и за втори път за дванадесет часа Малик и Азис преследваха призраци.

— Този кораб е пълен със зли духове — успя да изскимти Азис, преди да се просне на пода.

Малик, който беше по-едър, се олюля за миг, после падна до третия пират, който вече беше в безсъзнание.

— Още десет — каза Линда. — Но имаме нов проблем.

— Какъв? — попита Хуан кратко.

— Пиратите на брега се организират. Някакъв тип ги събира да се качат на борда. Тридесетина са и изглеждат решени да се пробват.

— Всички ли ме чуват по тонколоните?

— Да.

— Марк, вдигни една от тридесетмилиметровите картечници и разпръсни тълпата. Ерик, разкарай ни оттук.

Ерик Стоун и Марк Мърфи се спогледаха ухилено и се заеха да изпълнят заповедта.

Капакът над картечницата се отвори и тя изскочи над палубата и насочи цевта си към брега. На компютъра на Мърфи камерата му показва панорамна картина, включително и прицела.

Той пусна откос над главите на тълпата. Картечницата залая и празните гилзи се посипаха по палубата като дъжд. Въръжените пирати се проснаха на земята или побягнаха към лагера си. Неколцина все пак отвърнаха на огъня.

Ерик Стоун включи магнито-хидродинамичните двигатели и даде на заден ход. Мощните помпи заработиха и „Орегон“ започна да се отдалечава от дървения кей.

Въжетата, с които пиратите бяха завързали кораба за кея, се опънаха и след миг се скъсаха. Ерик отдръпна кораба на двадесетина метра от кея после включи позиционната система, която трябваше да го задържи на същите координати.

В никакъв случай не би опитал да изкара кораба от блатото без присъствието на председателя на палубата.

Наложил се обаче бързо да промени решението си. От брега излетяха, ракети. Димът им сякаш затъмни небето.

6.

Ерик стовари ръка върху бутона за тревога. Електронният вой стигаше до всички палуби и помещения на кораба. Беше звук, който екипажът познаваше добре.

От толкова близко разстояние не разполагаха с достатъчно време да използват отбранителната система на оръдието „Гатлинг“. Марк Мърфи обаче го подготви за следващото нападение.

Някои ракети минаха далеч и паднаха във водата или в горичките, където се взривиха. Само носът на „Орегон“ бе насочен към пиратите, но въпреки това корабът представляваше толкова голяма мишена, че бе трудно да я пропуснеш. Няколко ракети се удариха в него, разбиха парапета и скъсаха въжето на една котва. Други се взривиха под затворените прозорци на надстройката.

Ако това беше друг кораб, нападението щеше да го превърне в скрап. Но „Орегон“ беше брониран. В стоманата се появиха няколко кратера и боята на надстройката се олющи, но нито една ракета не проникна вътре. Разбира се, имаше и уязвими места — корабът не бе напълно защитен от ракетна атака. Коминът например скриваше радарната чиния, която можеше да бъде унищожена от пряко попадение.

— Пристигат — чу Хуан миг преди първата ракета да удари кораба.

Предупреждението даде достатъчно време на Хуан и екипа му да закрийт ушите си с ръце и да отворят усти, та налягането да не повреди тъпанчетата им.

Надстройката иззвъня като гигантска камбана. Всяка експлозия ги залюляваше, макар да не се намираха близо до ударените части. Един от пиратите, който се бе облегал на ударената стена, пострадна най-зловещо — вътрешностите му се превърнаха в желе. Другите двама с него загубиха слуха си завинаги.

— Кажи на Ерик да ни разкара от тук — извика Хуан в микрофона.

Едва чуваше собствения си глас, а думите на Линда бяха абсолютно неразбираеми.

Веднага след като натисна бутона на алармата, Ерик изключи позиционната система и промени гледката на главния монитор. Половината от него показваше кърмата на „Орегон“, а другата — леговището на пиратите. Нямаше нито време, нито, място да завърти огромния кораб.

Той отново даде на заден ход.

Каналът изглеждаше прекалено тесен и му се струваше, че се опитва да вдене игла с боксьорски ръкавици. Но поне първите един-два километра бяха прави, така че той увеличи скоростта, макар да придвижваше кораба колкото се може по-предпазливо.

Още две ракети излетяха от кея и Марк отвори редута за шестцевния „Гатлинг“.

„Вулкан“ изригна и произведените в Русия ракетни гранати се натъкнаха на солидна завеса от двадесетмилиметрови куршуми. И двете се взривиха над водата, а брегът се срина под огъня. Марк видя, че пиратите се готвят да преследват „Орегон“ с рибарските си корабчета. Това нямаше да е проблем, след като излезеха в открито море, но докато Ерик изкараше „Орегон“ от блатото, рибарските корабчета имаха предимство.

Марк се прицели и изстреля нов откос. Куршумите се посипаха във водата до първото корабче — предупреждение за пиратите. Те скочиха от корабчето и заплуваха към кея. Мърф стреля отново.

Малкото корабче се разцепи и резервоарът му се взриви. Издигна се гъст дим.

Мъжете във второто корабче тъкмо се отдалечаваха от кея, когато осъзнаха, че идва техният ред. Марк се ухили, когато ги видя как скачат от обреченото корито, без да мислят за другарите си. Стреля след като пиратите се магнаха и кабината отлетя като барака, понесена от торнадо. Носът бе напълно унищожен, водата заля корпуса и корабчето потъна.

В надстройката Хуан и двамата му придружители отново се заеха с лов. Хуан все още не чуваше Линда, тъй като ушите му продължаваха да пищят, но разчиташе на ловните си инстинкти. Движеха се бавно и методично и проверяваха района каюта по каюта. Когато стигнаха до

ударената от ракета, упоиха двамата оглушали пирати. Третият приличаше на изкормена парцалена кукла.

Взривовете и фактът, че корабът се движи, паникьосаха пиратите и те се разкрещяха уплашено. Нямаха представа, че ги преследват, докато не ги уцелеше упойваща стреличка.

Ако тези типове не нападаха невинни, нищо неподозиращи кораби, Хуан можеше да изпита съчувствие към тях. Но мразеше пиратите и действията им и не почувства нищо, когато изстреля последната си стреличка и приспа и последния.

— Добре, Линда, готови сме — докладва по радиостанцията. — Отвори надстройката и прати помощ. Хъкс да се погрижи за ранените набързо. Искам тези боклуци извън кораба ми след тридесет минути.

Когато стоманените плочи се вдигнаха и лампите светнаха, Кабрило свали очилата за нощно виждане и избърса потта от челото си с ръкав. Знаеше, че не само високата температура е виновна за потенето му. Крайниците му трепереха от прилива на адреналин.

След няколко секунди надстройката се изпълни с членовете на екипажа, които трябваше да се справят с изпадналите в безсъзнание пирати. Джузепе застана до Хуан и му подаде запотена бутилка вода. После тръгна с него към оперативния център.

— Мисля си, че може да е разумно да вземем няколко от тези типове с нас, когато настаним Диди на нашето рибарско корабче.

Кабрило отпи жадно и отговори:

— По-добра легенда, отколкото Диди сам на морско пътешествие, а?

— Да.

— Имаш ли достатъчно от предизвикващото амнезия лекарство?

— Смятам, че имам достатъчно за още двама.

— Няма проблеми от моя страна — отвърна Хуан спокойно и влезе в оперативния център.

С бърз поглед прецени положението. Намираха се достатъчно далеч от пиратския лагер и вече бяха извън обсега на ракетите. Не се виждаха преследващи ги корабчета, значи Мърфи се бе погрижил за тях. Ерик пък се справяше чудесно с управлението на кораба.

— Как върви, господин Стоун? — попита Хуан.

— Имам чувството, че изпълнявам непосилна задача, сър. Благодарение на настъпващия прилив, надигащия се вятър и плиткото

дъно направо не разбирам как въобще успя да ни вкараш тук.

— Искаш ли да поема управлението?

— Предпочитам първо да опитам сам.

— Нападение! — внезапно извика Мърфи.

Екипажът не знаеше, че до канала има път, направен от пиратите. Докато корабът бавно се изтегляше от блатото, въоръжените бандити се бяха качили на пикапи и преследваха „Орегон“ по брега и когато корабът спря в тесния завой, отново откриха огън е ракети.

Мърф не успя да реагира навреме и първите две ракети удариха корпуса и се взривиха, без да нанесат щети. Следващите две обаче бяха спрени от куршумената завеса.

— Поемам контрола — каза Кабрило.

— Разбрано — бързо отговори Ерик.

Ерик бе приближавал „Орегон“ към завоя бавно и методично, но Хуан го задвижи по-бързо и рязко.

„Вулкан“ отново затрака зловецю. Куршумите му разбиха предната ос на един от пиратските пикапи, той се преобърна и се разпиляха хора, оръжия и счупени стъкла. Падна на покрива си и изрови дълбока бразда в каменистата почва.

Вторият пикап бе ударен отстрани. Кинетичната енергия на волфрамовите снаряди прекатури двутонното возило и резервоарът му избухна. Издигнаха се ярки пламъци и гъст дим. Марк се прицели в третия, който обаче се скри зад някакви гъсти храсти. Марк го зачака да изскочи от другата страна, но минаха няколко секунди, а пикапът не се появяваше.

Стори му се, че вижда движение, но не откри огън. Корабът напредваше по канала и ъгълът непрестанно се променяше. След секунди щеше да му се наложи да се заеме с втората картечница на кърмата. Марк активира хидравличния контрол, който отваряше вратите на опашката. Плочите се плъзнаха настрани и разкриха многоцветното оръжие. Внезапно джунглата избухна в ослепителни пламъци и двадесетмилиметрови снаряди от монтираното на пикапа противовъздушно оръдие обсипаха „Орегон“. За разлика от ракетите, те пробиха бразди в стоманата, а два удариха едно и също място, проникнаха през бронята и причиниха хаос във вътрешните помещения.

Единственото, което спаси кораба, бе, че баластните му резервоари бяха пълни. Един снаряд проникна в залата за конференции и мина през два кожени стола, преди да се забие в отсрещната стена. Друг влезе в склада за храна и съдра чувал с брашно. Въздухът се изпълни с бял прах. Трети експлодира в каютата на един от механиците. Той седеше зад бюрото си и наблюдаваше битката на монитора си, което спаси краката му от шрапнела, но гърбът и вратът му бяха разкъсани.

Всичко това се случи в миг. Марк наблюдаваше безпомощно. Не можеше да направи абсолютно нищо, докато компютърът не му съобщеше, че втората картечница е готова.

— Оръжейник, какво става, по дяволите? — изръмжа Хуан, без да откъсва вниманието си от сложното управление на кораба.

— Още секунд...

Таблото светна в зелено и Мърф стреля. Джунглата, където се криеше пикапът, бе пометена от откоса.

Дърветата се сринаха в облак от трески. Тежък дънер удари каросерията на пикапа и оръдието млъкна, но Марк продължи обстрела, докато всички дървета не изчезнаха, а от пикапа и екипа му не останаха само разтопен метал и разкъсана плът.

„Орегон“ почти бе излязъл от завоя. Кабрило прецени разстоянието безпогрешно и кърмата мина на сантиметри от калния бряг. Бяха толкова близо, че можеха да откъснат листа от дърветата. После корабът се завъртя елегантно и се насочи към океана.

Ерик възхитено погледна Кабрило. Самият той никога нямаше да посмее да маневрира толкова бързо през тесния канал.

— Мислиш ли, че можеш да се справиш от тук нататък? — попита го председателят.

— Да, шефе.

Корабът автоматично отбеляза положението си, използвайки позиционирането на сателитната система. Стоун трябваше само да промени курса и корабът щеше да се измъкне от плитките води. Вече бе вкарал в системата координатите на очуканото рибарско корабче, което очакваше Мохамед Диди.

Хуан се надигна от креслото и се обърна към Джузепе Фарина.

— Хайде да решим кого искаш да запазиш и кой ще бъде метнат през борда. Искам да разкараме пиратите от кораба, преди да излезем

от мангровите горички.

И поведе италианския наблюдател към хангара за лодки няколко палуби по-долу. Тук, близо до ватерлинията, имаше огромна врата, която се отваряше към морето. В кораба бе построена рампа, покрита с тефлон, който улесняваше плъзгането. От нея екипажът можеше да спусне зодиаците, джетовете или твърдата надуваема лодка, специално конструирана за морските тюлени. Около корпуса ѝ имаше мехур от въздух, който осигуряваше задържане на повърхността при всякакви условия. Двата извънбордни двигателя осигуряваха скорост от над петдесет възела.

Екипажът вече бе надул големия черен сал; изпадналите в безсъзнание пирати бяха вързани хлабаво за него. След като се събудеха, щяха да успеят да се развържат един друг и да стигнат до брега. Ранените бяха в клиниката на Хъкс, а мъртвите щяха да получат морско погребение.

— Ще вземем този и ето този — каза Фарина и посочи Малик и Азис. — Когато завзеха кораба, имаха вид на водачи. Кой знае, може да се окажат полезни.

— Младият вероятно не си струва труда. Пуши повече трева от хипи на концерт на „Грейтфул Дед“.

— Те вече не изнасят концерти — ухили се Джузепе.

— Знаеш какво имам предвид.

— Все пак можем да го използваме. Малко почистване от отровите ще му подейства добре.

След половин час Джулия и двама членове на екипажа, които действаха в ролята на санитарии, докараха носилките с ранените пирати.

— Нашите как са? — попита Хуан.

— Имаме един ранен.

— Какво? Защо не ме уведомихте?

— Нямахме смисъл да ти казвам, преди да го стабилизирам.

— Кой е? Какво стана?

— Сам Прайър. Един снаряд проби каютата му и гърбът му е целият надупчен. Извадих дващсет парченца. Загуби доста кръв и има съдрани мускули, но ще се оправи.

— Слава богу — въздъхна Хуан и си помисли, че трябва да се накара на Марк Мърфи — той трябваше да подготви кърмовото оръдие

много по-рано.

— А тези типове? — попита Хуан.

— Двама са загубили слуха си — отговори Джулия. — Не знам дали е завинаги, а и не мога да направя нищо по въпроса. Повечето имат повърхностни рани. Почистих ги, превързах ги и ги натъпках с антибиотик. Ако се инфектират, раните ще им създадат проблеми, като се имат предвид условията, при които живеят.

Двамата простреляни сомалийци бяха получили найлонови торбички с допълнителни лекарства и писмени инструкции как да ги използват. Хуан предположи, че няма да ги вземат и че лекарствата ще се озоват на черния пазар.

Качиха ранените на сала и външната врата се отвори. Хуан се обади в оперативния център и нареди на Ерик да спре „Орегон“. При ниската скорост, с която се движеше, на реактивните помпи бяха нужни само няколко минути да забавят кораба и да го спрат в плитките води. Вълните се разбиваха точно под рампата.

Благодарение на настъпващия прилив салът щеше да се понесе на запад и да навлезе в блатото. Пиратите щяха да се събудят след около час и щяха да изпитват само лека жажда.

Салът плесна във водата и се отдалечи от кораба.

След половин час Хуан и Джузепе Фарина стояха на мостика. Моряците ремонтираха причинените от ракетите повреди. Замениха парапетите и боядисаха белезите от прогорено. Завариха специални плочи към корпуса на местата, където снарядите бяха пробили бронята. Други моряци се трудеха вътре, сменяха откраднатите мебели с други вехтории от склада. Макс Ханли изготвяше списък с всичко, което трябваше да купят, за да върнат ръждясалия товарен кораб към старото му „величие“.

„Орегон“ се носеше по спокойното море с над тридесет възела — много под максималната му скорост, Линда Рос се обади на интеркома.

— Шефе, радарен контакт четири мили напред.

Хуан повдигна бинокъла към очите си и видя в безлюдния океан малка точица. Минаха още няколко минути, преди точицата да се превърне в рибарско корабче, почти същото като онова, което ги бе нападнало.

— Кога американският боен кораб ще е в района? — обърна се Хуан към италианския си приятел.

— Утре призори. Имаме повече от достатъчно време да си свършим работата. Диди и останалите вероятно още няма да са будни, а и да са, ще са толкова замаяни от упойката, че ще са кротки като агънца. Не се тревожи, корабчето няма нито радио, нито гориво, а възможността някой да се натъкне на него преди американците е нулева.

Ерик доближи „Орегон“ до рибарското корабче и Кабрило и Фарина лично пренесоха Мохамед Диди в каютата под кабината и го метнаха прекалено силно на неоправеното легло. Главата на пирата се удари в рамката с трясък.

Кабрило го изгледа презрително.

— Трябваше да откараме гнусния ти задник в Гуантанамо, но не аз взимам тези решения. Най-ужасната килия в най-ужасния затвор на света е прекалено добра за теб. Затворът в Европа сигурно ще ти се стори като приятна ваканция, като знам условията, при които живееш. Надявам се само, че ще проявиш почтеността да пукнеш.

Качиха се на палубата и Кабрило се ухили — Линк и Еди бяха вързали Азис за един очукан стол и бяха сложили въдица в едната му ръка и бутилка бира в другата.

Щом се върнаха на „Орегон“, Хали Касим, комуникационният специалист, се обади по интеркома.

— Шефе, имаш спешно обаждане от Лангстън Овърхолт.

— Свържи ме — нареди Хуан, изчака малко и каза: — Ланг, Хуан е. Трябва да знаеш, че си на говорител. С мен е италианският ни приятел.

— Засега ще отменя любезностите — каза Овърхолт от кабинета си в Лангли. — Колко скоро можеш да си в Триполи?

— Зависи от движението през Суецкия канал. Може би четири дни. Защо?

— Държавният секретар беше на път към Триполи за предварителни преговори. Загубихме връзка със самолета й. Страхуваме се, че се е разбил.

— Ще сме на място след три дни.

7.

Над Сахара

Струната се изплъзна изпод пръста ѝ и Фиона изруга. Огледа се бързо, за да се увери, че никой не я е чул, макар да беше сама в спалнята в задната част на самолета. Майка ѝ твърдо вярваше, че миенето на устата със сапун е идеално средство срещу лошите думи, и реакцията на Фиона бе автоматична дори сега, след цели четиридесет години.

Цигулката беше бягството ѝ от света. С лъка в ръка тя можеше да опразни съзнанието си от всички неприятности и да се съсредоточи само върху музиката. Никоя друга дейност или хоби не можеха да я успокоят толкова добре. Тя често си мислеше, че само музиката я поддържа нормална, особено откак бе приела назначението за държавен секретар.

Фиона Катамора беше от онези редки същества, които се появяват веднъж във всяко поколение. На шестия си рожден ден изнасяше концерти като солов изпълнител. От родителите си, интернирани по време на Втората световна война, тъй като бяха родени в Япония, знаеше японски. Сама научи арабски, мандарин и руски. Влезе в Харвард на петнадесет, а в юридическия факултет — на осемнадесет. Преди да вземе изпита за адвокат, си отпусна известно време, за да усъвършенства фехтоваческите си умения, и щеше да потегли към Олимпийските игри, ако не беше скъсала сухожилие в коляното само седмица преди откриването им.

Направи тези неща и още много други и всичко, изглежда, ѝ се удаваше с лекота. Фиона Катамора притежаваше почти фотографска памет и се нуждаеше само от четири часа сън нощем. В добавка към спортните ѝ, научни и музикални таланти тя беше чаровна, привлекателна и притежаваше заразителна усмивка, която сякаш огряваше помещението, в което се намираще.

След като взе изпита за адвокат, получи стотина предложения за работа, включително преподавателско място в университета, но

искаше да се посвети на работа в полза на хората. Присъедини се към един вашингтонски мозъчен тръст, специализиран по енергийните въпроси, и бързо си създаде репутация със способността си да открива причинно-следствени връзки, каквито другите просто не виждаха. След пет години защити докторска дисертация.

Репутацията ѝ нарасна до такава степен, че Фиона стана редовен консултант в Белия дом, където съветваше президенти и от двете партии. Беше само въпрос на време да ѝ предложат правителствен пост.

На четиридесет и шест, все още неомъжена, Фиона Катамора бе зашеметяваща красавица с лъскава като обсидиан черна коса и гладко лице. Беше слаба и почти метър и седемдесет, висока за произхода си. В интервютата заявяваше, че е прекалено заета за собствено семейство, и макар клюкарските списания да се опитваха да я свържат с различни богати и могъщи мъже, тя нямаше почти никакви връзки.

През двете си години като държавен секретар бе направила чудеса, за да възстанови репутацията на Съединените щати като умиротворител и безстрастен арбитър. Беше помогнала за прекратяването на битките между правителството на Шри Ланка и Тамилските тигри и бе използвала уменията си, за да разреши спорните избори в Сърбия, които заплашваха с избухването на нова гражданска война.

Бе раздвижила и нещата в коридорите на Държавния департамент. Спечели си прякора Змеицата с прочистването от излишен персонал и накрая департаментът стана пример за ефективност за останалата част от правителството.

Сега се отправяше към това, което можеше да се превърне в коронното постижение на кариерата ѝ. Предварителните разговори бяха предназначени да определят структурата на мирните преговори, наречени „Съглашение Триполи“. Ако някой можеше да докара мир в Близкия изток след провалите на десет правителства, това щеше да е Фиона Катамора.

Тя приключи музикалното упражнение и остави лъка и цигулката. Избърса пръсти в избродираната с монограма ѝ кърпичка и направи няколко физически упражнения. Страхуваше се, че я заплашва прекалено ранен артрит.

Някой почука на вратата.

— Влез.

Беше личната ѝ помощничка Грейс Уолш. Грейс работеше за Фиона повече от десет години и следваше шефката си навсякъде.

— Искаше да ти кажа, като стане четири.

— Благодаря, Грейси. В колко трябва да пристигнем?

— След четиридесет и пет минути. Скоро ще сме над либийска територия. Искаш ли нещо?

— Шише вода, благодаря.

Фиона зарови купчината документи по леглото си. Това бяха досиетата на всички главни играчи в предстоящата среща, включително кратки биографии и снимки. Беше ги преглеждала и преди и бе запаметила повечето неща, но искаше да се увери, че помни всичко правилно. Зададе си въпроси за министрите, за имената на съпругите и децата им, за образованието им и всичко друго, което можеше да помогне за осъществяване на близост.

Заинтересува се най-вече от динамичния нов министър на външните работи на Либия Али Гами. Неговото досие бе най-кратко. Гами бе служил като низш държавен служител, преди да привлече вниманието на Муамар Кадафи. Само дни след срещата между двамата Гами бе назначен за министър на външните работи. През шестте месеца оттогава той бе пътувал упорито из района, за да набира подкрепа за мирната конференция. Отначало в столиците на Близкия изток го приемаха хладно, но динамичната му персона и неустоимият чар постепенно промениха отношението към него. В много отношения той приличаше на Фиона и вероятно заради това тя не можеше да си обясни какво у него я притеснява.

Грейс почука отново, влезе, остави шише вода на нощното шкафче и се обърна да си тръгне.

— Чакай малко — спря я Фиона и ѝ показа снимката на Гами. — Какво ти казва женската интуиция?

Гами носеше идеално скроен западен костюм. Имаше гъста посребрена коса и същия мустак. Грейс ѝ върна снимката.

— Не съм подходящият човек, когото да питаш. Влюбих се в Омар Шариф, когато гледах „Доктор Живаго“ като ученичка, а този тип има същото излъчване.

— Хубав е, да, но погледни очите му.

— Какво по-точно? — попита Грейс.

— Не мога да определя. Има нещо или нещо липсва. Не знам.

— Може просто да е лоша снимка.

— Или пък просто не ми харесва идеята да се захващам с това, без да знам нищо за домакина ни.

— Не можеш да разполагаш с интимни бележки за всички — подкачи я Грейси. — Помниш ли, когато направи проверка на онзи готин адвокат, с когото искаше...

Силен зловещ трясък прекъсна думите ѝ. Двете се спогледаха с ококорени очи. И двете бяха прекарали безкрайни часове във въздуха и знаеха, че каквато и да е причината за трясъка, не е добра.

Изчакаха да видят дали ще стане още нещо. След няколко секунди едновременно си отдъхнаха и се засмяха нервно.

Фиона се надигна и тръгна да попита пилота какво става. Беше стигнала почти до вратата, когато самолетът потрепери и почна да пада. Шеметното ускорение притисна Грейс към тавана и тя изпищя. Фиона успя да се задържи на крака, като притисна ръце към пластмасовия корниз над главата си.

От предната част на самолета долетяха писъците на хората ѝ. Всички бяха изпаднали в ужас от ефекта на временната безтегловност.

— Не знам какво стана — каза по интеркома пилотът, полковник от военновъздушните сили. — Но си закопчайте коланите колкото се може по-бързо.

Остави интеркома включен и докато двамата с втория пилот се опитваха да овладеят падащия самолет, Фиона и останалите можеха да ги чуват.

— Как така не можеш да се свържеш с никого? Преди две минути говорихме с Триполи.

— Не знам — отговори объркано вторият пилот. — Радиото просто изключи.

— Не се тревожи за него сега. Помогни ми. По дяволите, левият двигател изгасна. Опитай да го...

Внезапно интеркомът изключи.

— Ще се пребием ли? — попита Грейс.

Стоеше до Фиона и двете се прегръщаха уплашено като малки момиченца в къща с духове.

— Не знам — отговори Фиона много по-спокойно, отколкото се чувстваше.

Вътрешностите ѝ потръпваха, дланите ѝ бяха изпотени.

— Какво стана?

— Не знам. Нещо механично сигурно.

Този отговор въобще не я задоволи. Нямаше причина самолетът да почне да пада в момент, когато и двата му двигателя работеха. А той можеше да лети и само с единия. Нещо друго бе причинило внезапното падане. И какъв беше този силен трясък? Първата ѝ и единствена мисъл бе, че са ударени от ракета, предназначена да повреди самолета, а не да го унищожи.

Стремглавото падане се забави. Пилотите бяха успели да възвърнат достатъчно контрол и самолетът вече не падаше така лудешки... но все пак бе прекалено бързо.

Фиона и Грейс се добраха до главния салон и се закопчаха в големите кожени кресла. Секретар Катамора опита да успокои хората си. Искаше ѝ се да може да направи нещо повече, за да облекчи ужаса им, но истината бе, че едва овладяваше собствените си емоции. Страхуваше се, че ако продължи да говори, ужасът ѝ ще изригне като лава от вулкан.

— Дами и господа — обади се вторият пилот, — не знаем какво се случи преди малко. Един от двигателите ни не работи, а другият едва се справя. Ще се наложи да се приземим в пустинята. Не искам никой да се тревожи. Полковник Маркам е правил това и преди, по време на първата война в Залива. Щом дам сигнал, искам всички да заемете поза за аварийно кацане. Сведете глави между коленете си и обвийте ръце около тях. Веднага щом самолетът спре, стюардът да отвори вратата на салона. Охраната на секретар Катамора трябва да свали от самолета първо нея.

На борда имаше само един агент. Останалите от екипа на Фиона, както и няколко души от персонала ѝ, бяха в Либия вече от седмица и подготвяха пристигането ѝ.

Агентът, Франк Магуайър, разкопча предпазния си колан и се настани между Фиона и вратата. Когато му дойдеше времето, щеше да грабне Фиона и да я изнесе през вратата за секунди.

Стиснала ръката на Грейс, Фиона започна да прави нещо, което бе забравила през последните години — да се моли. Но не за живота им. Молеше се, ако най-лошото се случи и загинат при катастрофата, мирната конференция да завърши успешно. Лишена от егоизъм до

края, секретар Катамора се тревожеше повече за мира, отколкото за собствения си живот.

Под тях бе безлюдната пустиня. Самата тя не беше пилот, но все пак знаеше, че въпреки уверенията на пилота шансовете им не са големи.

— Добре — обади се вторият пилот. — Кацаме. Заемете позиции и се дръжте здраво.

— Какво е... — почна пилотът.

Интеркомът замълча. Нямаха представа какво е видял пилотът — а и бездруго беше по-добре да не знаят.

8.

Пикапът подскачаше по отрупаното с кръгли камъни старо речно корито. Можеха да заобиколят някои, но други им се налагаше да отместват — бавна и наистина тежка работа.

Предишната вечер в лагера говориха с тунизийския представител, който вярваше, че издирват римска мелница. Обясниха му, че връщането при разкопките всяка вечер е ненужно усложнение. Помолиха го да им разреши да останат извън лагера няколко дни, показаха му сателитния телефон на Грег Чафи, който щеше да им осигури постоянна връзка с основния археологически екип.

Истинските членове на екипа напредваха бързо в разкопките, но хората на Алана все още нямаха никакъв резултат от упоритата си работа. Надявах се, че ако могат да останат в пустинята по-дълго, ще успеят да открият следата на берберския пират Сюлейман Ал Джама.

Единственото, което поддържаше духа на Алана, бе ежедневната размяна на имейли със сина ѝ във Финикс. Тя не спираше да се възхищава на напредъка в технологията. По време на първите си разкопки в пустинята в Аризона, която се намираще едва на триста километра от университета, се бе чувствала много по-изолирана, отколкото сега в забравената от бога арабска пустош. И всичко това благодарение на съвременните сателитни връзки.

Проклетият тунизиец продължаваше упорито да отхвърля молбата им. Накрая Грег го дръпна настрана за две минути и когато се върнаха в пригодената за трапезария палатката, арабинът се усмихна на Алана и им даде разрешение, при условие че се обаждат всеки ден и се върнат след седемдесет и два часа.

— Бакшиш — обясни Грег спокойно.

Алана пребледня.

— Ами ако беше отказал и бе съобщил за предложението ти?

— Ние сме в Близкия изток. Но наистина можеше да си имаме неприятности.

— Но... — Алана замълча, не знаеше какво да каже.

Винаги бе живяла по правилата. Никога не бе преписвала на изпит, докладваше за всеки получен цент в данъчните си декларации и шофираше с определената максимална скорост. За нея светът бе в бяло и черно, което опростяваше нещата от една страна и ги усложняваше от друга. Винаги се чувстваше удобно с етичните си избори, но бе принудена да живее в общество, което вечно търсеше сива среда, за да избегне отговорност.

Не беше наивна, но просто не можеше да си позволи корупция в живота си. Никога дори не би си помислила да подкупи представителя на археологическото министерство в Тунис, защото това бе нередно.

От друга страна, определено не можеше да не се възползва от възможността, която ѝ предоставяха действията на Грег. И така, отново бяха на път, твърдо решени да намерят начин да минат отвъд бързеите. Надявах се, че тайната база на Сюлейман Ал Джама се крие някъде в пустинята зад тях.

Пикапът бе натоварен с достатъчно вода и храна за три дни. Бяха взели само една палатка, но Алана се чувстваше удобно в компанията на другарите си, така че това нямаше да е проблем. В каросерията имаше варел с петдесет галона гориво. Трябваше да им стигне за петстотин километра, в зависимост от това колко щяха да използват за сондата.

Никой не гледаше оптимистично на шансовете. Бързеите бяха прекалено стръмни, за да може през тях да мине кораб. Но те бяха отчаяни. Мирната конференция в Триполи приближаваше. Алана знаеше, че държавният секретар лети в същия ден към Либия за предварителни преговори, а това засилваше напрежението.

— Трябва ли да уцелваш всяка дупка и камък? — попита Грег от задната седалка.

— Всъщност да — спокойно отговори Майк.

Грег се размърда и се премести зад Алана.

— Добре, тогава ги уцелвай с левите гуми.

Беше поредният ясен слънчев ден, което означаваше, че температурата надвишава четиридесет градуса. Спряха за обед и Алана извади студени бутилки вода от охладителя и даде на мъжете сандвичи. Бяха изминали сто километра, а бързеите бяха на още петдесет.

— Какво мислиш за онова там? — попита Майк с пълна уста и посочи със сандвича си на километър напред, където ерозията бе изронила стръмните скали на брега.

— Шестдесет градуса или малко по-стръмно — отбеляза Грег.

— Ако открием горе нещо, за което да се вържем, може и да успеем да се изкатерим с макарата.

— Да опитаме — каза Алана.

Веднага щом приключиха с обеди — горещината го правеше непривлекателен за всички — Майк подкара пикапа натам. Отблизо наклонът изглеждаше по-стръмен от първоначалната им преценка, а височината — десетина метра повече. Майк подкара пикапа, но постепенно задните колела забуксуваха и започнаха да вдигат облаци прах. Алана и Грег скочиха на земята. Алана започна да развива стоманеното въже от монтираната на предницата макара, а Грег Чафи, най-здравият в екипа, се зае със задачата да изкатери наклона. Туристическите му обувки сриваха малки лавини пръст и камъчета при всяка стъпка и той бързо се видя принуден да си помага с ръце. Изруга, когато сламената му шапка отлетя и се търколи надолу, закачи куката за колана си и продължи нагоре, като дереше пръстите си по грубите камъни.

Минаха почти десет минути, докато стигне до ръба. Ризата му бе подгизнала от пот, плешивото петно на темето му пареше. Изчезна от погледите им за момент, но след малко се появи и извика:

— Вързах въжето за една скала. Давай, Майк. И да не ми забравите шапката.

Алана грабна сламената шапка и се качи. Майк подкара на първа скорост, даде газ и задейства макарата. Пикапът започна бавното си изкачване по стръмния склон. Алана и Майк се спогледаха ухилено, а Грег изрева триумфално.

Сянката, прекосила лицето на Алана за миг, привлече вниманието ѝ и тя вдигна очи към небето. Очакваше да види ястреб или лешояд.

Огромен самолет минаваше на по-малко от триста метра над тях. Най-странното бе, че не се чуваше почти никакъв шум, сякаш двигателите не работеха... а освен това самолетът се плъзгаше надолу. Алана не знаеше за летища в този район, поне от тази страна на либийската граница, и предположи, че самолетът си има неприятности.

Докато самолетът се отдалечаваше, забеляза две подробности. Огромна назъбена дупка близо до опашката и думите, изписани на корпуса: „СЪЕДИНЕНИ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ“.

Грег спря радостните си викове, заслони очи с ръка и се завъртя да проследи пътя на повредения правителствен самолет.

Алана ахна, когато осъзна какъв е самолетът и кой е на борда му.

Съсредоточен върху изкачването, Майк Дънкан не забеляза нищо и когато Алана стреснато си пое дъх, попита:

— Какво има?

— Качи ни горе колкото се може по-бързо!

— Действам по въпроса. За къде толкова бързаш?

— Самолетът на държавния секретар ще се разбие всеки момент.

Разбира се, Майк не можеше да направи нищо. Бяха оставени на милостта на бавно въртящата се макара.

— Виждаш ли нещо? — извика Алана на Грег.

— Не — отговори той. — Самолетът мина над хълмовете на два километра от тук. Не виждам дим, нито нещо друго. Може пък пилотът да успее да го приземи безопасно.

В продължение на осем изпълнени с агония минути пикапът бавно се изкачваше по склона. Грег продължаваше да докладва, че не вижда дим.

Най-после стигнаха горе. Грег откачи куката от въжето и го разви от огромния къс варовик. Въжето бе издълбало дълбока бразда в мекия камък и му се наложи да запъне крак в скалата, за да го размотае.

— Може пък да е кацнал в Либия — измърмори Майк.

— Какво? — попита Алана.

— Казах, че може да е кацнал от другата страна на границата, в Либия — повтори Майк достатъчно високо, за да го чуе и Грег.

Алана беше шеф на екипа, но погледна Грег, за да чуе мнението му. Подозрението ѝ, че Чафи е от ЦРУ, го правеше експерт в подобни ситуации.

— Може да сме единствените хора на осемдесет или повече километра — каза Грег. — Ако успеят да се приземят, може да има ранени, а ние разполагаме с единственото превозно средство наоколо.

— За кого работиш наистина? — попита Алана.

— Губим време.

— Грег, това е важно. Ако се наложи да влезем в Либия, трябва да знам за кого работиш.

— Добре де, за Агенцията. ЦРУ. Работата ми е да ви държа под око и тримата. Е, двамата, тъй като милият доктор Бъмфорд не е напуснал лагера, откак пристигнахме. Позна самолета, нали?

Алана кимна.

— Значи знаеш кой е на борда.

— Да.

— Готова ли си да я оставиш да умре, защото се страхуваш, че може да се натъкнем на либийски патрул? По дяволите, те я поканиха. Няма да ни направят нищо, ако се опитаме да я спасим.

Алана погледна Майк Дънкан. Лицето на суровия тексасец представляваше безизразна маска.

— Какво мислиш? — попита тя.

— Не съм герой, но смятам, че трябва да проверим какво става.

— Да вървим тогава — отсече Алана.

Потеглиха през пустинята. Все едно се движеха по повърхността на луната. От реката до хълмовете, които бе споменал Грег, нямаше нищо, освен камъни и пясък. Толкова навътре в пустинята можеха да оцелеят само някои насекоми и гущери, а те бяха достатъчно разумни да се крият в дупките си през кошмарно горещите следобеди.

Грег се опита да се свърже с началниците си по специалната правителствена комуникационна система, като онази, използвана от военните, но нямаше резултат. Смени батерията на сателитния телефон с нова и изръмжа:

— Проклет боклук! Тридесет милиарда годишен бюджет и ме пращат на мисия с петгодишен телефон, който не работи. Трябваше да се сетя всъщност. Чуйте сега: на тази мисия не бе даден приоритет. Ако намерим документите на Ал Джама, чудесно. Но ако не успеем, конференцията все пак ще се проведе.

— Но Кристи Валеро каза...

— Каквото е било необходимо, за да те накара да се съ согласиш да дойдеш. Виж сега, ние с Майк знаем от конните надбягвания, че понякога се случва и неочакваното, но това си е фарс още от първия ден. За мен тази мисия е наказание, задето се прецаках в Багдад преди няколко месеца. За вас... нямам представа. Но са ме изпратили тук със скапано оборудване, а това говори много.

След спонтанния му изблик продължиха мълчаливо и с развалено, настроение. Алана се разкъсваше от мисли върху казаното от Грег и онова, което щяха да открият, когато стигнеха до самолета на секретар Катамора. И двете възможности бяха мрачни. Никога не се бе срещала с Фиона Катамора, но ѝ се възхищаваше безмерно. За нея тя бе моделът, от който Америка се нуждаеше. Мисълта, че може да загине при самолетна катастрофа, бе направо ужасяваща.

Но размислите върху думите на Грег също бяха прекалено болезнени, така че тя реши, че той просто греши. Може пък миналото му да го бе направило толкова циничен. Кристи Валеро и Свети Джулиан Пърлмутър ѝ бяха представили убедителни доводи. Ако успееш да подкопаят оправданията на радикалните ислямисти за убийствените им действия, вероятно щяха да постигнат неимоверен успех във войната срещу тероризма. Алана бе абсолютно убедена, че тази мисия, макар и крайно несигурна, е изключително важна за предстоящата мирна конференция, и не ѝ пукаше какво мисли по въпроса Грег.

Майк подкара в прохода между хълмовете, сенчест и много по-прохладен от нажежената пустиня. Пътят се виеше между склоновете около километър, после излязоха от другата страна. Все още не се виждаше дим и нищо не сочеше, че самолетът се е разбил.

Като се имаше предвид колко ниско бе летял, вече трябваше да е на земята и Алана се надяваше, че се е приземил безопасно.

Продължиха напред още около час. Знаеха, че вече са преминали немаркираната граница и че сега се намират нелегално на либийска територия. Единственото успокоение за Алана бе, че Грег знае арабски. Ако се натъкнеха на граничен патрул, той щеше да се заеме с успешното им измъкване.

Пустинята се надигаше и спускаше в безкрайни дюни, които излъчваха страхотна жегата. Маранята втечняваше хоризонта. Пикапът изкачи поредния хълм и Майк внезапно скочи на спирачката, даде на заден, обърна и се извъртя да погледне назад.

— Какво има? — извика Алана, докато се спускаха стремглаво по склона, който бяха изкачили само преди секунди.

Отговорът дойде не от Майк, а от Грег:

— Патрул.

Алана най-после също видя военния джип на хълма. Зад зловещата картечница на покрива се бе подал войник. С високото си окачване, мощните гуми и здрава кабина джипът бе напълно подходящ за пустинята.

— Спри, Майк — извика Грег над воя на мотора. — Бягството само ще влоши положението.

За миг Майк Дънкан изглеждаше раздвоен, после кимна. Знаеше, че Чафи е прав. Свали крак от газта, натисна спирачката, загаси двигателя и отпусна ръце на волана.

Джипът на либийския патрул спря на двадесетина метра от тях и картечницата ги взе на прицел. Задните врати се отвориха и от тях изскочиха четирима войници с камуфлажни униформи и калашници в ръце.

Алана никога не бе изпитвала подобен страх. Всичко се случваше прекалено внезапно. В един миг бяха сами, а в следващия гледаха в дулата на оръжия.

Либийските войници крещяха и размахваха автоматите, подканваха ги да слязат от пикапа. Грег Чафи се опитваше да им говори на арабски, но усилията му нямаха ефект. Един войник отстъпи назад и обсипа земята с автоматен откос.

Изстрелите бяха оглушителни и Алана изпищя.

Тримата вдигнаха ръце над главите си в универсалния знак за предаване. Един от войниците сграбчи Алана за ръката и я издърпа от пикапа. Майк се надигна, за да протестира срещу това грубо отношение, и получи удар с приклад в рамото.

Алана се просна на земята. Грег скочи от задната седалка, вдигнал високо ръце, и каза на арабски:

— Не знаехме, че сме навлезли в Либия.

— Кажете им за самолета — обади се Алана, докато се надигаше.

— Добре. — Чафи се обърна към войниците. — Видяхме самолет, който щеше да се разбие всеки момент. Искаме да помогнем.

Никой от войниците, нямаше пагони, но един, който явно бе командирът, попита:

— Къде видяхте това?

Грег изпита облекчение, че поне е започнал диалог.

— Ние сме членове на археологическа експедиция, която работи в Тунис. Самолетът прелетя над мястото, където работехме, на не

повече от... въз... триста метра.

— Видяхте ли го да се разбива?

— Не. Помислихме, че е кацнал в пустинята, защото не видяхме дим.

— Добра новина за вас.

— Тоест? — попита Грег.

Либиецът пренебрегна въпроса му и отиде до джипа. Върна се след минута с белезници в ръце.

— Какво правите? — попита Алана на английски, когато един от войниците я сграбчи изотзад за рамената. — Не сме извършили нищо нередно.

Но топлатата стомана щракна около китките ѝ.

Алана се извъртя и заплю войника в лицето. В отговор той я шамароса с такава сила, че я просна на земята.

Майк блъсна войника, който се канеше да му сложи белезници на страни, и тръгна да помогне на Алана, но водачът на патрула извади пистолета си и спокойно простреля тексасеца между очите.

Майк Дънкан се свлече на две крачки от Алана. Зашеметена от удара и от ужас, тя не можеше да направи абсолютно нищо, освен изумено да гледа третото око в челото му.

Усети, че я вдигат и набутват в патрулния джип. Грег Чафи също изглеждаше в шок, когато го стовариха на пейката до нея. Вътрешността на джипа бе по-гореща дори от пустинята, а положението се влоши още повече, когато метнаха върху главите им тъмни торби.

Платът попи сълзите на Алана.

9.

Хотел „Коринтия баб Африка“, Триполи, Либия

Щом секретарката отвори вратата на кабинета и отстъпи настрана, посланик Чарлз Муун се надигна иззад бюрото си и в знак на уважение посрещна госта си в средата на застланата с мокет стая.

— Министър Гама, благодаря, че отделихте време от претоварения си график, за да се видим лично — каза Муун.

— Президент Кадафи би желал лично да изрази тревогата на правителството ни, но държавните дела не чакат никого. Моля, приемоте скромното ми присъствие като знак, че споделяме загрижеността ви за това бедствено събитие — отвърна Гама и му протегна ръка.

Американецът я стисна и го покани на канапето под стъклената стена, която гледаше към блестящите води на Средиземно море.

Муун беше нисък на ръст и костюмът му висеше отпуснато. Либийският министър на външните работи бе над метър и осемдесет, с хубаво лице и идеална прическа. Костюмът му бе с отличителната кройка на прочутите шивачи от Савил Роу, а обувките му бяха лъснати до блясък. Английският му бе почти безукорен, само с лек акцент, който всъщност дори подсилваше изискаността му. Гама кръстоса крака и внимателно оправи ръбовете на панталона си.

— Правителството ми иска да ви увери, че изпратихме спасителни екипи в района, както и самолети. Няма да спрем, докато не разберем какво е станало със самолета на секретар Катамора.

— Дълбоко благодарни сме за това, министър Гама — отвърна официално Чарлз Муун.

Муун бе дипломат от кариерата и знаеше, че тонът и тембърът на разговора са не по-малко важни от думите.

— Реакцията на правителството ви на тази криза е всичко, което искаме. А личното ви посещение ме уверява колко сериозно е отношението ви към това, което може да се окаже ужасна трагедия.

— Знам, че сътрудничеството между нашите две нации е в начален стадий — каза Гами и махна с ръка, за да покаже стаята. — Дори още нямате официална сграда на посолството и се налага да работите в хотелски апартамент, но не искам това по никакъв начин да изложи на риск успехите ни досега.

— Да, от май 2006 година, когато подновихме отношенията си, се радваме на подкрепа от страна на правителството ви и в този момент не вярвам, че се е случило нещо преднамерено. — И след натъртването и многозначителна пауза добави: — Освен ако не получим нова информация, гледаме на това като на трагичен инцидент.

Беше ред на Гами да кимне. Посланието бе прието.

— Наистина трагичен инцидент.

— Има ли нещо, което моето правителство може да направи, за да помогне? — попита Муун, макар да знаеше отговора. — Самолетносач „Ейбрахам Линкълн“ се намира в Неапол и може да подпомогне издирването до един-два дни.

— Безкрайно ми се иска да можах да се възползвам от любезното ви предложение, господин посланик. Но вярваме, че нашите военни и цивилни спасителни екипи са по-подходящи за задачата. Дори не ми се иска да мисля за дипломатическите последици, ако се случи друг самолетен инцидент. Освен това народът на Либия не е забравил последния път, когато американски военни самолети летяха в небето ни.

Имаше предвид самолетното нападение на 14 април 1986 година, при което бяха разрушени няколко казарми и сериозно повредена военновъздушната отбранителна система на Либия. Нападението бе в резултат на няколко бомбени терористични атаки в Европа, които бяха свързани с либийски групировки. Либия отрече участието си в терористичните действия, но пък нямаше повече такива до появата на Ал Кайда десет години по-късно. Гами леко се усмихна.

— Разбира се, приемаме, че вероятно сте насочили сателитите си към нас. Ако забележите самолета, няма да имаме нищо против информацията.

Муун запротестира, но либиецът го прекъсна:

— Моля, господин посланик, няма нужда да коментираме този въпрос.

Муун се усмихна за първи път, откакто преди дванадесет часа транспондерът на самолета на Фиона Катамора бе замълчал.

— Просто се канех да кажа, че несъмнено бихме споделили подобна информация.

— Трябва да обсъдим още нещо — каза Гами. — В този момент и с ваше одобрение, разбира се, не виждам причина да отменяме или дори отлагаме мирната конференция.

— Тази сутрин говорих с президента — уведоми го Муун. — Той изрази същото мнение. Ако, не дай си боже, се е случило най-лошото, няма да уважим паметта на секретар Катамора, ако отменим това, което тя смяташе за най-чудесната възможност за постигане на стабилност в района. Вярвам, че тя повече от всеки друг би искала да продължим.

— Ако наистина се е случило най-лошото, както казвате, знаете ли кой ще представлява правителството ви в конференцията?

— Честно казано, не. Президентът отказа да говори по въпроса.

— Разбирам.

— Дватама със секретар Катамора бяха много близки.

— Мога да си представя. От това, което съм чел и виждал по новините, тя беше забележителна. Извинете ме, е забележителна.

Гами се надигна, очевидно раздразнен от гафа си.

— Господин посланик, няма да ви отнемам повече време. Просто исках да изразя загрижеността ни лично. Имате думата ми, че ще ви се обадя веднага щом чуя нещо, независимо от времето.

— Оценявам това!

— А личното ми мнение, Чарлз — Гами нарочно използва малкото име на посланика, — е, че ако това е волята на Аллах, определено не я разбирам.

Муун знаеше, че само най-искрено чувство би накарало Гами да признае, че се съмнява в действията на бога си.

— Благодаря — отвърна посланикът.

Чарлз Муун поведе либийския министър към асансьорите. Миг преди да се разделят, попита:

— Чудя се, как би трябвало да действваме, ако е катастрофа.

— Не разбирам.

— Ако самолетът се е разбил, моето правителство със сигурност ще иска американски експерти да инспектират останките на място.

Хората от Националното бюро по безопасност на транспорта са експерти в определянето на какви точно събития са причинили дадена самолетна катастрофа.

— Разбирам, разбирам — отвърна Гами и потърка брадичката си. — Ние също имаме такива специалисти. Не мисля, че това е проблем. Разбира се, ще трябва да се консултирам с президента.

— Да, разбира се. Благодаря.

Минута след като Муун се върна в кабинета си, на вратата се почука.

— Влез.

— Какво мислиш? — попита Джим Кублики, шефът на ЦРУ в посолството.

Бивша колежанска футболна звезда, Кублики работеше за Агенцията от петнадесет години. Трябваше да се навежда, когато минаваше през врати, което пък означаваше, че никога не може да работи под прикритие, тъй като изпъкваше, в тълпата. Но беше компетентен администратор и четиримата агенти към посолството го харесваха и уважаваха.

— И да са замесени по някакъв начин, Гами не знае нищо — отговори Муун.

— От това, което знам, Гами е любимецът на Кадафи. Ако са свалили самолета нарочно, би трябвало да знае.

— В такъв случай интуицията ми казва, че либийците не са извършили нищо и случилото се е инцидент.

— Няма да знаем със сигурност, докато не намерят останките и не пратят екип да ги огледа.

— Така е.

— Попита ли го дали можем да докараме експертите от НББТ?

— Да. Съгласи се, но иска първо да говори с Кадафи. Мисля, че не беше готов за този въпрос и му е нужно време да реши как да приеме предложението ми, без да признае, че нашите хора са по-добри от неговите. Не могат да си позволят дипломатически гаф, като откажат.

— Ако откажат, това със сигурност ще ни каже нещо — отсъди Кублики с типичната за шпионите параноя. — А как е иначе, като личност?

— И преди съм го срещал, разбира се, но този път като че ли видях човека зад дипломатическите любезности. Чаровен и изискан и смятам, че наистина е разстроен от случилото се. Заложил голяма част от собствената си репутация на тази конференция, а сега вижда как тя е помрачена още преди да започне. Наистина е разстроен. Трудно ми е да повярвам, че режимът на Кадафи може да произведе човек като него.

— Кадафи видя какво може да стане, когато свалихме Саддам Хюсеин. Колко време след като го измъкнахме от дупката му Либия се съгласи да изостави ядрената си програма и да отрече тероризма?

— Всъщност само няколко дни.

— Ами да. Явно вълкът може да смени кожата си, когато види последиците от ебаването със Съединените щати.

Муун се намръщи. Не си падаше по патриотарството, а и бе твърдо против инвазията в Ирак, макар да признаваше, че без нея предстоящата мирна конференция вероятно никога нямаше да се състои. Той сви рамене. Кой знае? Събитията се бяха развили по определен начин и нямаше смисъл да разсъждава над миналото.

— Нещо ново? — попита той Кублики.

— Един от шпионските сателити бе преместен от Залива над западната част на либийската пустиня. В момента специалистите оглеждат първите снимки. Ако самолетът е някъде там, ще го намерят.

— Говорим за десетки хиляди квадратни километри — напомни му Муун. — И част от терена е планински.

Кублики не се трогна.

— Тези сателити могат да разчетат номера на кола от хиляди километри.

Муун бе прекалено разстроен от положението, за да му посочи, че разчитането на подробности по определена цел няма нищо общо с претърсването на район с размера на Нова Англия.

— Имаш ли нещо друго за мен?

Осъзнал, че го отпращат, Кублики се надигна.

— Не, сър. Сега е въпрос само на чакане.

— Добре, благодаря. Би ли помолил секретарката да ми донесе аспирин?

— Разбира се — отвърна агентът и се изнесе от кабинета.

Чарлз Муун притисна слепоочията си с пръсти. Откакто бе чул за изчезването на самолета, едва успяваше да сдържа емоциите си и изтощението вече пропукваше професионалната му фасада. Бе абсолютно убеден, че ако Фиона Катамора е мъртва, мирната конференция няма никакъв шанс. Беше излъгал Али Гами. С президента бяха обсъдили въпроса кой ще представлява Съединените щати. Президентът каза, че щял да изпрати вицепрезидента, тъй като заместник държавният секретар просто нямаше необходимата тежест. Проблемът бе, че вицепрезидентът бе млад красив конгресмен без дипломатически опит и, по всеобщо мнение, без много мозък в главата.

Непрекъснато правеше гафове с глупавите си шегички, а на всичко отгоре из интернет вървеше видеоклип, на който стоеше вторачен в деколтето на известна актриса и похотливо ближеше устни.

Макар да не си падаше по молитвите, Чарлз Муун, внезапно изпита желание да коленичи и да се помоли на Господ за живота на Фиона Катамора. И за хилядите хора, които щяха да продължат да умират в безкрайните жестоки войни в района, ако тя загинеше.

— Аспиринът, господин посланик — каза секретарката от вратата.

Той вдигна очи към нея.

— Остави шишенцето, Карън. Ще ми трябва повече от едно хапче.

10.

Полираните месингови врати на асансьора се отвориха на долната палуба на „Орегон“ и Хуан Кабрило усети пулсиращия ритъм в гърдите си. Но не революционните двигатели причиняваха пулсирането в застлания с мокет коридор, а ужасно скъпата стереосистема на Марк. За Хуан музиката, гърмяща от единствената каюта в тази част на кораба, звучеше като редица експлозии, придружени от вой на биещи се котки. Воят се надигаше и спадаше без отношение към ритъма и на всеки няколко секунди се чуваха диви крясъци.

Вкусът на Марк Мърфи към музиката, ако това въобще можеше да се нарече музика, бе причината, поради която в тази част на „Орегон“ нямаше други каюти.

Кабрило спря пред откренатата врата. Членовете на Корпорацията получаваха щедри суми, за да обзаведат каютите си както искат. Тази на Хуан бе облицована с различни видове екзотична дървена ламперия и наподобяваше повече на английски замък, отколкото на каюта. Франклин Линкълн, който бе израснал в бедност по улиците на Детройт и бе прекарал двадесет години във флота, обзаведе своята с легло, шкаф и гардероб. Остатъкът от парите му отиде за изработен по поръчка „Харли Дейвидсън“. Каютата на Макс представляваше миш-маш от различни мебели, които изглеждаха купени от вехтошарски магазин.

Следваха Марк и партньорът му в престъпленията Ерик Стоун. Стаята на Ерик бе фантазията на всеки смахнат компютърджия с всички съществуващи на света видеоигри. Стените бяха украсени с плакати на красиви момичета и казина. Подът бе застлан с антистатична гума, кръстосана от километри кабели. Леглото му беше разхвърляна купчина одеяла и чаршафи в единия ъгъл.

Марк бе последвал стила на минималистите. Стените бяха в приглушено сиво, както и мокетът. Едната стена представляваше видеоекран с почти шест метра диагонал, съставен от десетки плоски

екрани. Имаше две кожени кресла, двойно легло и скрин. Доминираха тонколониите. Четири се издигаха на повече от два метра височина и напомняха за музея „Гугенхайм“ в Билбао, Испания, проектиран от Франк Гери. Мърф твърдеше, че острите ъгли в системата влияели на звука. Като се имаше предвид боклукът, който слушаше, Хуан не можеше да разбере как младият оръжейник прави разлика.

Мърф и Стоун стояха пред екрана и разглеждаха сателитните образи, предоставени от Лангстън Овърхолт. Докато „Орегон“ плаваше към Либия, Кабрило бе сключил договор с Овърхолт да действа като спасителен екип под прикритие и бе заръчал на хората си да мислят за това, което ще намерят, след като стигнат до местоназначението си. Освен това бе изискал от Лангстън да му предостави сателитните образи, с които бе сигурен, че Националната разузнавателна служба се бе сдобила само часове след изчезването на Катамора.

Марк и Ерик бяха настроили специалния софтуер да им помогне в търсенето на образа на свален самолет. НРС разполагаше с десетки опитни специалисти, които вършеха същата работа, при това с помощта на много по-добър и нов софтуер от този на неговите хора, но Хуан бе убеден, че те ще намерят сваления самолет първи.

Светна лампата, за да привлече вниманието им, и Мърф насочи дистанционното към уредбата и спря музиката.

— Благодаря — каза Хуан. — Кажете ми какво слушаш, за да не би да си купя диска по погрешка.

— „Драйфащите музи“ — отвърна Мърфи невъзмутимо.

— Е, няма да допусна чак такава грешка.

Марк носеше съдрани джинси и тениска с надпис „Педро президент“. Косата му бе тъмна рошава грива, но за изненада на Хуан бе обръснал пършивите космалаци, които наричаше брада. Ерик беше с обичайните си бежови панталони и закопчана риза.

Кабрило попипа брадичката си и каза:

— Крайно време беше да се отървеш от тая перушина.

— Момичето, с което си говоря в интернет, каза, че изглеждам по-добре без брада.

Самоувереността на Марк се бе върнала след порицанието на председателя заради грешката му в Сомалия. Сам Прайър, раненият механик, каза, че не хранил лоши чувства към Мърф, но щял да го използва като личен прислужник, докато не излезе от клиниката.

— Умно момиче. Ожени се за нея. Е, какво открихте досега? Чакай. Преди да отговориш — какво е това?

И посочи на екрана мястото, където Сахара се срещаше със Средиземно море, на около осемдесет километра от Триполи и предградията му. Крайбрежната ивица по принцип беше права, но точно в този район морето навлизаше в сушата в идеално оформен правоъгълник. Очевидно беше нещо, изработено от хора — и беше огромно.

— Нов вид приливна електростанция — отговори Ерик. — Появи се в Мрежата преди около месец.

— Не мислех, че Средиземно море има достатъчно високи приливи — отбеляза Хуан.

— Няма, но тази електростанция не разчита на приливите. Мястото, на което е построена, е тесен залив, много по-дълбок от обичайните за района. Построиха висока стена в устието му и го пресушиха. После разшириха пресушения залив и го направиха много по-широк и дълбок. И изградиха шлюзове. По време на прилив водата се влива през тях, тръгва надолу по тръбите и завърта турбините.

— Не звучи логично. Нали старият залив ще се напълни с вода. Не ми пука колко дълбок са го направили.

— Забравяш местоположението — ухили се Ерик. Когато бе прочел за проекта, той интуитивно бе схванал номера. Хуан се вторачи в него неразбиращо и Ерик добави:

— Пустинята.

Председателят внезапно загрея.

— Изпарението. Гениално.

— Резервоарът трябва да е колкото се може по-широк. Изчислили точното количество изпарения, за да проектират точния размер. Докато слънцето залезе, изкуственото езеро е вече празно. После приливът се надига, водата се влива през шлюзовете и цикълът се повтаря.

— Ами...

— Солта? Откарват я с камиони нощем и я продават на Европа за обезледяване на пътищата. Напълно обновима чиста енергия плюс няколко милиона годишно от продажбата на сол.

— Има обаче един потенциален проблем — намеси се Марк. — С времето допълнителното изпарение може да промени посоката на

вятъра.

— В доклада, който четох, пише, че това ще е без значение — каза Ерик, за да защити проекта от вродената параноя на приятеля си.

— Докладът е написан от италианската компания, изготвила проекта. Естествено е да твърдят, че това няма да има значение, но не съм толкова убеден.

— Не е наш проблем — обади се Хуан, преди Марк да навлезе в поредната си теория за конспирация. — Нашият проблем е да открием самолета на държавния секретар. Разполагате ли вече с нещо?

Мърф надигна кутия „Ред Бул“ и изгълта половината, преди да отговори.

— Значи, имаме няколко сценария. Първо, самолетът е експлодирал във въздуха в резултат на механична повреда, като онзи на ТУА800 над брега на Лонг Айланд, или е бил уцелен от ракета, също като ТУА800, в зависимост от това на кого вярваш. Ако случаят е такъв, останките може да са разпръснати на над сто километра, като вземем предвид скоростта на самолета и височината на полета.

— Ще е почти невъзможно да забележим нещо от останките, без да знаем поне приблизително къде е станало събитието — каза Ерик, бършеше очилата си в ризата си.

— Знаем кога са умрели транспондерът и връзката — посочи Марк. — Бързото пресмятане на курса, скоростта и очакваното време на пристигане на международното летище в Триполи води до извода, че самолетът се е разбил близо до границата с Тунис, а останките му са в Либия.

— Това ли разглеждате? — попита Хуан и посочи пустинята на монитора.

Мърф поклати рошавата си глава.

— Не, вече го проверихме и няма нищо. Видяхме изоставен пикап и много следи от гуми, оставени вероятно от граничните патрули, но не и самолет.

— Това е добра новина — каза Хуан. — Самолетът не се е взривил във въздуха.

— Добра и лоша — обади се Ерик. — След като не знаем природата на събитието, е много по-трудно да разберем какво точно се е случило. Дали кислородната система се е повредила и е убила екипажа, а самолетът е продължил да лети, докато му свърши

горивото? Ако е така, може да е паднал на седемстотин километра на изток от Триполи, вероятно дори в Средиземно море. Или пък може двигателите да са отказали. Ако се е случило това, самолетът може да е летял много километри безмоторно, преди да падне.

— Но това не обяснява мълчанието на радиото — напомни Кабрило. — Екипажът щеше да докладва за повреда.

— Знаем — съгласи се Марк. — Но все пак трябва да разследваме всяка възможна теория, за да определим района за претърсване. Не е много вероятно радиото и двигателите да откажат по едно и също време, но са се случвали и по-странни неща. Знаеш ли, я накарай ФБР да говори с хората, които са обслужвали самолета за последно. Може пък да става дума за саботаж.

— ФБР вече действа.

— Трябва да проверят и екипажа на самолета. Някой може да е член на Ал Кайда или нещо подобно.

— Екипажът се състои от персонал на военновъздушните сили — възрази Хуан. — Съмнявам се, че тъкмо те са заплаха за националната безопасност.

— ЦРУ твърдеше същото за Олдридж Еймс. Сигурен съм, че и ФБР е вярвало на Робърт Хансен.

Въпреки огромния си интелект, а може би тъкмо заради него, Мърф обичаше да посочва чуждите грешки.

— Няма причина някой тип от военновъздушните сили да не може да бъде подкупен. Може дори да е откарал самолета в някоя отдалечена либийска база и в момента там да измъчват държавната секретарка. — Погледна вдъхновено Ерик и продължи: — Готов съм да се обзаложа, че са я вързали на дъската за водни мъчения. Нали и ние правим същото с типовете в Гуантанамо. Или пък са закачили електроди за...

— Хайде да не прибързваме — прекъсна го Хуан решително.

— Извинявам се — обади се Ерик, макар да бе мълчал по време на изблика на Мърф. — Е, добре. Ако и двата двигателя са умрели, пресметнахме скоростта, височината и спускането с петстотин метра в минута. Това ни дава район от приблизително осемдесет морски мили.

— Този район ли е на екрана? — попита Кабрило.

— Не точно — отговори Ерик.

Марк изпревари следващите думи на приятеля си.

— Да, трябваше да разгледаме сценария с едновременната повреда на двигателите и радиото, но бързо го отхвърлихме и измислихме нещо по-добро.

Хуан вече започваше да губи търпение с двамата гении, но се сдържа. Знаеше, че Мърф и Ерик умират да си покажат интелекта, и не искаше да ги лишава от удоволствието им.

— И какъв е отговорът?

— Опашката на самолета е паднала.

— Или поне част от нея — добави Ерик.

— Структурна повреда в опашката би повредила радиоантените, което обяснява мълчанието — обясни Марк. — А в същото време може да повреди и транспондера.

— В зависимост от степента на повредата — продължи Ерик — самолетът все още може да прелети известно разстояние. Ще е много нестабилен, а пилотът ще има минимален контрол. Опасността идва от факта, че „Боинг 737“ няма способността да изхвърля гориво. Трябва да лети в кръг, за да изгори излишъка, или да рискува да се спусне прекалено тежко.

Хуан отвори уста, но Марк бе предвидил въпроса му.

— Заредили са в Лондон, когато спрели за бърза среща с английския министър на външните работи. Според моите изчисления са имали достатъчно гориво да летят още час след прекъсването на връзката.

Кабрило кимна.

— Дори с намален приток са могли да продължат още няколкостотин километра.

— Но не са го направили — каза Ерик. — Ако бяха, щяха да опитат да се приземят аварийно в Триполи.

— Звучи логично. Тогава къде са, по дяволите?

— Комбинирахме двата сценария. Откъсване на опашката и повреда на двигателите — гордо отвърна Марк. — Възможно е. Твърде невероятно е, но може да се случи. Това стесни района до около сто и петдесет квадратни километра. Намерихме едно потенциално място, но се оказа геологическо образуване с формата на самолет — обясни той, после посочи екрана. — А ето тук намерихме това.

Хуан пристъпи напред. Екранът показваше планински район, почти недостъпен за друго, освен хеликоптер или солиден джип. Марк

натисна един бутон на дистанционното и приближи образа.

— Ето го — прошепна председателят.

Самолетът бе близо до един връх. Поне това, което бе останало от него. Останките бяха разпилени на километър или повече по склона. Хуан видя следите по земята, където се бе ударил, преди да се издигне отново, да се просне по корем и да се разкъса. Огън бе изгорил земята на половината път между втория удар и мястото с повечето останки. Единият двигател лежеше на тридесетина метра от самолета. Хуан не видя втория.

— Има ли нещо, което да подсказва за оцелели? — попита той, макар да знаеше отговора.

— Съжалявам, шефе — отговори Ерик. — И да има оцелели, не са направили нищо, за да дадат сигнал за помощ. Господин Овърхолт каза, че ще получим нови сателитни снимки след десет часа. Ще ги сравним с тези и ще видим дали нещо се е променило. Но погледни сам. Не изглежда вероятно някой да оцелее в подобна катастрофа и пожар.

— Прав си. Знам. Просто не ми харесва. Фиона Катамора беше от най-добрите. Мръсна работа е да загине по този начин. Особено в навечерието на мирната конференция.

Мисълта, че Катамора е мъртва, натежа като камък в стомаха му.

— Слушайте, момчета, свършихте добра работа с намирането на самолета — продължи Хуан. — Изпратете точните координати на моя компютър, за да мога да ги предам. Няма смисъл да губим времето на правителствените специалисти да издирват самолета, след като вече сме го намерили. Сигурен съм, че Ланг ще иска да разследваме мястото, преди да съобщим за него на либийците. Между другото, те къде търсят?

— На сто и петдесет километра от там — отговори Марк. — Ако искаш да чуеш моето мнение, просто се преструват, че търсят. Знаят, че разполагаме със сателити, и се мотаят, докато нашето правителство не им каже къде да търсят.

— Вероятно си прав — съгласи се Хуан. — Както и да е, трябва да се доберем до там, а не можем да използваме хеликоптера, така че изгответе маршрут за Прасето.

Хуан можеше да си представи ужаса, който бяха изпитали жертвите в мига преди самолетът да се забие в планината. Зачуди се

какви ли са били последните мисли на Катамора.

След час седеше сам в каютата си, вдигнал крака на бюрото и хванал кубинска пура. Наблюдаваше как димът се вие лениво към тавана. Всичко за пристигането им в Триполи следващата нощ бе подготвено. Беше се свързал с Бебето — сенчест посредник в Никозия, Кипър. Никога не се беше срещал с него лично, но Бебето имаше връзки из цялото Средиземноморие и срещу определена сума бе уредил митническите формалности за разтоварването на Прасето. Също така бе извадил визи за Хуан и екипа, който щеше да го придружи в планината. Лангстън настояваше да се уверят, че Катамора е мъртва.

Хуан не се радваше на мисълта, че трябва да се ровят из останките на самолета, но знаеше, че трябва да са сигурни.

Погледна отново сателитната снимка, която лежеше на бюрото. Нещо в катастрофата го притесняваше, но не можеше да определи точно какво. Извади няколко снимки на самолетни катастрофи от интернет и не видя очевидни разлики. Нямаше и две еднакви, но все пак нещо в тази го тормозеше.

Хуан знаеше перфектно арабски и не бе чудно, че беше прекарал известно време в Либия, докато работеше за ЦРУ. Двете мисии, на които бе изпратен, не бяха особено сложни. Едната бе да помогне на либийски генерал и семейството му да избягат от страната. Другата бе тайна среща с учен, който твърдеше, че работи по програмата за ядрено оръжие на Кадафи. Оказа се, че типът не разполага с полезна информация, така че не излезе нищо. Хуан хареса хората, с които се запозна, и усети, че не си падат много по правителството си, но са прекалено уплашени, за да го признаят. Но пък такъв беше животът в полицейска държава.

Зачуди се дали това се е променило. Наистина ли Либия се отваряше към Запада, или все още гледаха на САЩ като на врагове? Доколкото знаеше, в коридорите на властта имаше различни мнения. Но той бе взел решение. Нямаше да повярва, че случилото се със самолета на Катамора е инцидент, докато не чуе записите от черната кутия. И нямаше да повярва, че тя е мъртва, докато не види резултатите от ДНК пробите, които Лангстън искаше да съберат.

Навремето в ЦРУ Хуан бе чудесен агент, тъй като имаше отлични инстинкти и им се доверяваше. С Корпорацията постигна още повече успехи по същата причина.

Нещо не беше наред и той бе твърдо решен да разбере какво.

11.

Оказа се, че връзката им е лоцманът, натоварен със задачата да вкара „Орегон“ в пристанището на Триполи. Беше непринуден мъж, среден на ръст, с къдрава коса, която започваше да се прошарва. Веждите му бяха гъсти и сключени, а един от предните му зъби бе счупен. Когато не говореше, непрестанно прокарваше език по зъба, което наведе Хуан на мисълта, че го е счупил наскоро. В ъгъла на устата му имаше и лека синина, която потвърждаваше подозрението му.

Лоцманът обясни, че поел работата, тъй като му трябвали пари, за да се погрижи за огромното си семейство. Зет му наскоро загубил работата си като строител в Дубай и цялото му семейство се нанесло в къщата му. И двамата му родители били живи, слава на Аллах, но му изяждали по-голямата част от парите. А и му предстояло да плати за две сватби. На всичкото отгоре често му се налагало да помага на лели, чичовци и братовчеди.

Цялата тази информация бе споделена през времето, което им бе нужно да стигнат до каютата на Хуан.

— Наистина сте почтен човек, господин Асад — каза Хуан възпитано.

Не вярваше и на дума от чутото. Подозираше, че допълнителните мангизи отиват за издръжката на любовница и че или тя, или жена му наскоро го е халосала достатъчно силно, за да му счупи зъба.

Лоцманът размаха цигарата си и огънчето проблесна в здрачната каюта. Слънцето беше залязло, а Хуан бе запалил само слабата лампа на бюрото си. Беше се дегизирал — тъмна перука, очила и марли в бузите, за да му придадат подпухнал вид, но не искаше Асад да го разгледа добре, макар от собствен опит да знаеше, че типове като него бездруго не искат да оглеждат клиентите си подробно.

— Правим каквото се налага, за да преживеем — философски отсъди Асад, после сложи коженото си куфарче на бюрото и го отвори.

— Нашият общ приятел в Кипър каза, че искате да разтоварите пикап и се нуждаете от визи и печати за трима мъже и една жена.

Извади купчина документи и митнически печат. Хуан знаеше реда и му подаде четири паспорта. Всичките бяха произведени в Работилницата за вълшебства на Кевин Никсън и с изключение на снимките в тях нямаше нищо вярно.

Лоцманът записа имената, номерата и другата информация, после подпечата паспортите и връчи на Хуан още няколко документа.

— Дайте ги на митническите инспектори за пикапа. А тези — той извади номера за кола и ги остави на бюрото — ще улеснят пътуването ви из страната.

Това спести на Кабрило нуждата да краде номера от някоя кола в града.

— Много разумно. Благодаря.

Либиецът се усмихна.

— Клиентът трябва да е доволен, нали?

— Вярно е — съгласи се Хуан.

— Добър ли сте в помненето на числа?

— Моля?

— Числа. Номера. Ще ви дам номер на мобилен телефон, но не искам да го записвате.

— А, разбира се. Давайте.

Асад изреди няколко числа.

— Дайте на човека, който вдигне, номер, на който мога да ви открия, и ще ви се обадя до един час. — Асад се ухили. — При положение че не съм с жена си, нали?

Хуан се усмихна насила на тъпата шега.

— Сигурен съм, че няма да се нуждаем отново от услугите ви, но благодаря.

Внезапно жизнерадостното настроение на Асад се изпари и очите му се присвиха подозрително под гъстите вежди.

— Не виждам как трима мъже и една жена в пикап могат да представляват опасност за страната ми, но ако заподозра нещо, което чуя по новините, няма да се поколебая да се свържа с властите. Имам си начини да запазя името си въвн от това, ясно ли е?

Кабрило не се ядоса на предупреждението. Беше го очаквал и го бе чувал от десетки хора през годините. Някои дори имаха смелостта

да изпълнят заканата си и Асад можеше да е един от тях. Имаше такъв вид. Хуан знаеше какво следва. Асад щеше да се опита да получи някаква информация.

— Американското правителство сигурно е много разстроено заради смъртта на държавния секретар — отбеляза той.

Хуан не си падаше по клишетата.

— Сигурен съм, че е така. Но, както видяхте от паспорта ми, аз съм канадски поданик. Нямам много общо с това, което се случва с южната ни съседка.

— Все пак те вероятно нямат търпение да открият мястото на катастрофата.

— Убеден съм, че е така — отвърна Кабрило с каменното лице на професионален играч на покер.

— Откъде точно сте? — внезапно попита Асад.

— Сейнт Джонс.

— В Нова Скотия?

— Не, в Нюфаундленд.

— А, полуостровът.

— Остров е.

Асад кимна. Тестът бе издържан успешно. Вероятно капитанът наистина бе канадец.

— Може би правителството ви иска да помогне на южните си приятели в това начинание — все пак опита той още веднъж.

Хуан разбираше желанието на Асад да се увери, че са тук заради самолетната катастрофа, а не за нещо друго. Това бе единственото логично предположение, което арабинът можеше да направи, като се имаше предвид времето на пристигането им. Не видя никаква причина да не успокои либиеца.

— Сигурен съм, че са повече от готови да помогнат с каквото могат.

Усмивката на Асад се върна.

— Министърът на външните работи, Гами, излезе снощи по телевизията и помоли хората, които разполагат с информация за катастрофата, да се обадят незабавно на властите. В интерес на всички е самолетът да бъде намерен, нали?

— Да, така е — отвърна Хуан.

Почваше да му писва от въпросите на Асад. Отвори чекмеджето на бюрото и извади издут плик. Арабинът се наведе нетърпеливо към него.

— Мисля, че това ще помогне за добрата ни сделка — каза Хуан и му подаде плика.

Асад го натъпка в куфарчето си, без да го отвори.

— Общият ни приятел в Кипър ме увери, че сте почтен човек. Ще се доверя на думата му и няма да броя парите.

Кабрило едва се съдържа да не се изхили. Знаеше много добре, че преди да закара „Орегон“ до мястото за закотвяне, арабинът ще преброи парите поне два пъти.

— Преди малко казахте, че клиентът винаги е прав. Аз трябва да добавя, че за бизнеса е важна и добрата репутация.

— Вярно е.

Двамата се надигнаха и се ръкуваха.

— А сега, капитане, ако бъдете така любезен да ме отведете до мостика, няма да ви губя времето повече.

— С удоволствие.

Кабрило винаги бе вярвал, че организираната престъпност е започнала на доковете и кейовете на древните финикийци, когато двама мошеници са отмъкнали амфора вино. Представяше си как са отлели една-две чаши на пазачите, за да погледнат на другата страна, и смяташе, че някой ги е видял и е започнал да ги изнудва да откраднат още. В това просто действие се съдържаха и трите неща, нужни за рекет. Крадци, корумпирани пазачи и тип, който настоява да си получи своя дял. Единственото, което се бе променило през хилядолетията оттогава, бяха мащабите на кражбите. Пристанищата си бяха отделен свят и независимо колко авторитарен бе местният режим, поддържаха известна автономия, която можеха да експлоатират само корумпираните.

Беше виждал това безброй пъти и докато работеше за ЦРУ, бе използвал пристанищната корупция като вход към престъпния свят в различни градове. Поради огромното количество стоки, които влизаха и излизаха от тях, пристанищата бяха идеални за кражби. Нищо чудно,

че навремето мафията бе инвестирала толкова много в профсъюзите на докерите.

Употребата на контейнери бе понамалила дребните кражби, тъй като стоките вече бяха заключени и запечатани. Но пък мафиотските шефове бързо бяха решили, че може да крадат направо цели контейнери.

Хуан стоеше на мостика заедно с Макс Ханли. Ароматен дим се издигаше от лулата на Ханли и замаскираше вонята на гориво и гниеща риба. Срещу тях мобилен кран вдигаше контейнер от крайбрежен товарен кораб. На крана нямаше светлини, а тракторното ремарке, което очакваше да поеме товара, дори бе угасило фаровете си. Единствено лъчът от фенера на моряка, застанал до контейнера, хвърляше някаква светлина. Господин Асад бе отишъл право от „Орегон“ да надзирава разтоварването. Кабрило различи силуета му — стоеше на кея до капитана на кораба. Беше прекалено тъмно, за да види размяната на пликове, но Ерик му бе докладвал за нея, след като я бе изгледал през специалната камера на „Орегон“.

— Очевидно Бебето познава хората си — отбеляза Макс. — Нашият господин Асад е зает човек.

— Какво казва Клод Рейнс в „Казабланка“? „Аз съм само беден корумпиран служител“.

Радиостанцията на Кабрило изпука.

— Шефе, свалихме капака. Готови сме.

— Добре, Еди. Асад каза, че можем да използваме нашия си кран, за да свалим Прасето. Действайте.

— Разбрано.

Също като загадъчния кораб, закотвен отсреща, „Орегон“ бе напълно тъмен. От другата страна на пристанището гигантски кранове, монтирани на релси, разтоварваха огромен кораб с контейнери под ярката светлина на халогенни лампи. Отвъд тях се виждаше поле с подредени един върху контейнери, а зад тях бе оградата, няколко склада и високи резервоари с гориво.

Един от палубните кранове на „Орегон“ спусна въже с кука към отворения люк. Куката изчезна в трюма за минута, после се заиздига нагоре.

Макар да не виждаше подробностите в тъмнината, Хуан разпозна силуета на Прасето. Усвършенстваното возило бе рожба на Макс. На

външен вид приличаше на обикновен товарен пикап, украсен с логото на фиктивна компания за петролни проучвания. Под грубата му външност обаче се криеше шаси мерцедес, единствената непроменена част от него. Турбодизеловият двигател бе с мощност почти осемстотин конски сили, а с помощта на азотен окис — над хиляда. Масивните самозапечатаващи се гуми бяха на специално окачване, което можеше да издигне пикапа и да му даде почти шестдесет сантиметра луфт над повърхността, петнадесет сантиметра повече отколкото на военните хамъри. Четириместната кабина бе бронирана и можеше да понесе обстрел от упор.

Когато Ерик и Марк чуха за първи път плановете на Макс за Прасето, започнаха да го наричат Кю в чест на оръжейника от филмите с Джеймс Бонд. Под предната броня бе скрита тридесетмилиметрова картучница. Освен това возилото бе оборудвано с ракети, които се изстрелваха от скрити стойки на страните му, а димният генератор можеше да създаде зад него плътен екран. От специален люк на покрива Прасето можеше да изстрелва снаряди. Товарната му част можеше да се променя в зависимост от изискванията на мисията — от подвижна клиника до тайна радарна станция или транспортен пикап за десет напълно екипирани бойци.

И все пак, с изключение на огромните гуми, нищо във външния вид на Прасето не издаваше истинската му същност. То беше земната версия на „Орегон“. Ако някой инспектор отвореше задните врати, щеше да види шест столитрови варела, подредени от пода до тавана. Ако същият този инспектор бе прекалено любопитен и наредеше да свалят първата редица, щеше да види втора. Първите бяха истински варели за гориво и осигуряваха на Прасето около хиляда и петстотин километра пробег. Втората редица бе просто фасада, която скриваше вътрешността.

— Е, Макс, сега ще видим дали изобретението си заслужаваше труда.

— Тома Неверни — изсумтя Макс кисело.

Кабрило заговори сериозно.

— Наясно си как да действаш нататък, нали?

— Да. Веднага щом се изнесете от Триполи, напускам пристанището и потеглям на запад. Ще заемем позиция в

международни води на север от мястото на катастрофата и хеликоптерът ще е в готовност.

— Знам, че ще сте в максималния обseg на хеликоптера, но е хубаво за всеки случай да имаш застраховка. Ако нещата минат, както планираме, ще си наша сянка до крайбрежието, когато избягаме в Тунис.

— А ако не минат по плана?

Хуан го изгледа с престорен ужас.

— Кога беше последният път, когато нещата не минаха според плана?

— Преди няколко дни в Сомалия, преди няколко месеца в Гърция, миналата година в Конго, преди това...

— Да, да, да...

Тонколоната изпраця и прекъсна думите на Хуан. Той влезе в кабината, взе микрофона и каза:

— Кабрило.

— Председателю, Прасето е на кея и сме готови. Последната информация е, че либийският спасителен екип е на петстотин километра от катастрофата.

— Добре, Линда, благодаря. Ще се видим на мостика след пет минути — каза той и се върна при Макс.

Ханли изчука лулата си в парапета — от нея се посипаха искрици — и каза:

— Е, ще се видим след два-три дни.

— Точно така.

Почти никога не си пожелаваха късмет преди акция.

Хуан шофираше, Марк Мърфи седеше до него, а Линда Рос и Франклин Линкълн се бяха настанили на задната седалка. И четиримата носеха бежови гащеризони, типичната униформа за петролните служители из Северна Африка и Близкия изток. Линда си беше подстригала косата и я бе натъпкала под бейзболна шапка. Слаба и стегната, тя лесно можеше да мине за млад мъж.

Светлините на Триполи скоро изчезнаха от огледалото за обратно виждане. Движението по крайбрежния път бе почти нулево и след около час още не се бяха натъкнали на проверка. Полицейска кола

профуча покрай тях с виеща сирена и запалени светлини, но ги подмина без проблеми и изчезна в далечината.

Кабрило имаше доверие във фалшивите им документи, но предпочиташе да останат анонимни колкото се може по-дълго. Не се притесняваше от законна проверка от страна на властите. Тревожеха го корумпираните ченгета, които блокираха пътищата, за да изнудват шофьорите. Носеше пари в брой за подобен случай, но знаеше, че нещата бързо може да излязат от контрол.

Лошият им късмет бе, че на по-малко от петдесет метра от мястото, където трябваше да напуснат магистралата, за да навлязат в пустинята, имаше пътна проверка. Две полицейски коли бяха паркирани диагонално, за да вкарат шофьорите само в едното платно. Ченге със светлоотразителна жилетка стоеше облегло на трета кола, цивилна, която гледаше в другата посока. Лъчът на фенера му осветяваше вътрешността ѝ. Хуан видя още двама мъже в другата патрулка. Подозираше, че има и четвърти, скрит от поглед.

Намали и попита:

— Мърф, можем ли да продължим и да завием по-нататък?

Младият оръжейник, който бе вкарал координатите на катастрофата в навигационната система на Прасето — поклати глава.

— Изготвих маршрута точно според сателитните снимки. Ако не завием тук, ще се натъкнем на ужасно стръмни скали.

— Значи тук или никога, а?

— За жалост, да.

Кабрило намали достатъчно далеч от блокадата, за да даде възможност на ченгетата да се уверят, че групата му е безопасна. В скрития джоб вдясно от седалката си опипа дръжката на любимия си пистолет, „Фабрик Насионал 57“. Куршумите имаха невероятна пробивна сила, а поради малкия им размер в пълнителя можеха да се заредят двадесет. Реши засега да го остави в джоба.

Когато приближиха, видя, че в колата седи семейство. Главата на жената бе покрита с шал и лицето ѝ представляваше блед овал на светлината на фенера. Държеше бебе. Плачът на детето се чуваше ясно. Второ дете седеше на задната седалка. Бащата нервно се разправяше с ченгето.

— Това законна проверка ли е, или *mordida*? — попита Линк, като използва мексиканския евфемизъм за подкуп.

Хуан отвори уста да отговори, но ченгето внезапно се отдръпна от отворения прозорец на колата и извади пистолета. Стреснатият писък на жената отекна в нощта. Мъжът послушно вдигна ръце.

Другите две ченгета изскочиха на платното и измъкнаха пистолетите си. Едното се приближи до вратата на колата със семейството, а другото се втурна към Прасето с насочено оръжие.

Напрежението на Хуан се смени с внезапен гняв, защото знаеше, че ще закъснеят.

Марк Мърфи отвори жабката, от която се плъзна панел с плосък екран и клавиатура с малък джойстик, и задейства монтираната отпред картечница в мига, когато наведеното към колата на семейството ченге стреля.

От главата на безпомощния шофьор изригна червен фонтан и омаза предното стъкло с кръв. Кабрило чу още два изстрела. Жената и бебето замълчаха едновременно. Четвърти изстрел — и Хуан бе сигурен, че детето на задната седалка също е мъртво.

Очевидно се бяха натъкнали на изнудване за подкуп, което се бе провалило.

Инстинктът надделя и Кабрило натисна газта. Ускорението не бе силната страна на Прасето, но то полетя напред като раздражено животно. Ченгето, което тичаше към тях, спря и откри огън. Куршумите му изровиха безвредни кратери в бронираното стъкло или рикошираха от бронираната каросерия.

— Готов съм — извика Марк.

Хуан погледна за миг настрани. Екранът показваше монтираната под тайната картечница камера, която даваше възможност на Марк да се прицели. Оръдието се бе спуснало надолу и дулото му надничаше изпод бронята.

— Давай! — изръмжа Хуан.

Марк натисна бутона и мощна вибрация разтърси пикапа. Куршумите се забиха в пътя пред близкото ченге. То се опита да побегне наляво, но не успя — Марк оправи прицела и откосът преряза прасците му, после се вдигна нагоре по тялото му, като пробиваше четиристотин дупки в минута. Кинетичната енергия го метна на асфалта и го претърколи по гръб. Торсът му изглеждаше като обезобразен от лъв.

Полицаят, който беше застрелял семейството, се хвърли към колата си, а третият — към своята. Марк завъртя дулото. Куршуми обсипаха колата и я направиха на парчета. Гумите се спухаха и тя безпомощно клекна. Ченгето намери временно укритие зад частично затворената врата, но явно разбра, че позицията му е беззащитна. Метна се в колата, отвори отсрещната врата и се просна на земята от другата страна. Сви се зад предната гума и зачака спирането на обстрела.

За момента този тип бе неутрализиран, така че Хуан завъртя волана и се насочи към другата патрулка. Стрелецът почти се бе настанил на шофьорската седалка, когато мощните халогенни фарове на Прасето осветиха колата и се заковаха върху него. Той вдигна пистолета си и стреля. Куршумите му нямаха повече ефект от тези на другаря му.

Кабрило не изпита друго, освен студена ярост, когато подкара право към убиеца.

— Подгответе се — каза в мига преди Прасето да размаже патрулката.

Чу се зловещо скърцане на метал, когато вратата се заби в тялото на ченгето и отрязва единия му крак в глезена, ръката му в китката и главата му. Ударът изхвърли патрулката във въздуха и я просна на покрива ѝ.

— Първата кола! Първата кола! — извика Линда от задната седалка.

Хуан погледна натам и видя, че шофьорът протяга ръка към вътрешността на патрулката. Несъмнено искаше да грабне радиото. Кабрило нямаше време да завърти Прасето, така не измъкна любимия си пистолет и го метна на Линда. Тя го хвана с едната си ръка, а с другата бързо свали бронирания прозорец и откри огън. Линк се протегна да спусне прозореца още по-надолу, за да ѝ помогне.

Тъгълът пречеше на Линда да уцели ченгето, затова щом прозорецът се спусна, тя се измъкна до кръста от пикапа, като се хвана за страничното огледало с лявата си ръка за опора. Натискаше спусъка толкова бързо, че изстрелите звучаха като фойерверки.

Кабрило тъкмо се канеше да я предупреди, че вероятно има и четвърто ченге, скрито някъде, когато то изскочи иззад дюната край пътя и откри огън с автомат. На това разстояние оръжието беше

зашеметяващо неточно и при петстотин изстрела в минута изразходва целия си пълнител за четири секунди. Куршумите обсипаха Прасето, без да му нанесат щети. Един обаче влетя през отворения прозорец над гърба на Линда и се удари в рамката на вратата на два сантиметра от главата на Линк. Ударът изби от рамката парче метал, което се заби във врата на бившия тюлен. Ако ъгълът бе различен само с няколко градуса, щеше да му пререже вратната вена.

Линк притисна кървящия си врат с ръка, сграбчи глезените на Линда с другата и когато Хуан завъртя волана, за да разположи бронираната част на Прасето между тях и стрелеца, успя да я удържи да не изпадне.

— Ранен си — извика тя, когато видя кръвта, която се процеждаше между пръстите му.

— Порязах се, докато се бръсneh — отвърна спокойно Линк, но не се възпротиви, когато Линда извади аптечката изпод седалката си.

Кабрило отново завъртя Прасето, за да осигури обсег за картечницата. Действията на Линда им бяха осигурили няколкото нужни секунди. Стрелбата ѝ беше приковала ченгето зад патрулката и то едва сега отново протягаше ръка към радиото.

Марк откри огън. Не се целеше в предната част на колата, тъй като ченгето бе добре защитено, а обсипа задницата с куршуми, които взривиха резервоара. Експлозията вдигна колата от асфалта. Либиецът се втурна към пустинята, но не беше достатъчно бърз.

Колата излетя нагоре и падна точно пред него. Зловещи пламъци обгърнаха ченгето. То се затъркала по земята в напразни опити да угаси дрехите си, но бе подгизнало от бензина и огънят отказваше да угасне.

Мърф изстреля по него милостив откос.

— Къде е последният тип? — попита Хуан.

— Мисля, че избяга в пустинята — отговори Линк.

Кабрило изруга.

Беше само въпрос на време да се появи нова кола. Но нямаха избор. Не можеха да си позволят да оставят свидетели. Той завъртя волана и излезе от пътя.

Прасето се понесе напред с лекота. Следите на ченгето се виждаха ясно на светлината на халогенните фарове.

Мина само една минута, преди да забележат корумпирания полицай, който търчеше като уплашен заек. Но макар огромният пикап да се носеше заплашително към него, той не направи опит да се предаде. Продължи да тича. Хуан докара пикапа плътно зад него, за да му даде възможност да усети горещината на двигателя.

— Какво ще го правим? — попита Марк угрижено.

За секунда Хуан не отговори. Беше виждал и причинявал смърт в стотици форми, но мразеше хладнокръвните убийства. Беше извършвал такива, да, но всеки път му се струваше, че губи част от душата си. Искаше му се либиецът да се обърне и да стреля по тях, но глупакът бе захвърлил оръжието си. Разумното щеше да е просто да го прегази и да приключи с него.

Кракът му се поколеба над педала за газта. Трябваше да има и друг начин. Внезапно полицаят се опита да отскочи встрани от Прасето, подхлъзна се на мекия пясък и падна. Хуан натисна спирачката и завъртя волана, но не успя да избегне удара. И четиримата го почувстваха.

Преди Прасето да спре напълно, Хуан вече бе отворил вратата си и скачаше на земята. Наведе се над трупа. Бърз поглед му каза всичко, което искаше да разбере. Намръщи се и се качи в пикапа.

Опита се да мисли за ченгето, което стреляше по Прасето, за увисналата през прозореца Линда и за раната във врата на Линк, но знаеше, че това няма да му помогне да се почувства по-добре. Излезе на пътя и подкара към колата на убитото семейство.

Взе пистолета си от Линда, вкара нов пълнител, скочи от пикапа и насочи оръжието напред. Бръкна в първата патрулна кола, изтръгна радиото и го метна в пустинята. Второто сигурно беше напълно стопено, така че реши да не го търси.

Приблужи до цивилната кола, пое си дъх и надникна през прозореца. Миризмата на кръв подразни гърлото му. Мъжът, жената и двете деца бяха мъртви. Единствената утеха бе, че куршумите ги бяха убили мигновено. Това, разбира се, не намали гнева му от безсмислената жестокост. Видя в скута на бащата тънък портфейл. Взе го и го отвори. Абдул Мохамед. От Триполи, гимназиален учител. В портфейла, освен личната карта, имаше само няколко динара.

Хуан спря да изпитва угризения заради прегазването на четвъртото ченге.

Младото семейство бе загинало, тъй като бе прекалено бедно, за да плати подкупа.

12.

Седем монотонни часа през пустинята. През повечето време Линк спа — туловището му се люлееше в ритъма на Прасето по грубия терен. Линда предложи да смени Кабрило зад волана, но той отказа. Имаше нужда да проясни мислите си. Всеки път, когато образът на убитото семейство излизаше на преден план, кокалчетата на пръстите му побеляваха от стискането на волана.

Марк и Ерик Стоун бяха свършили чудесна работа с изготвянето на маршрута из планините по сателитните снимки, а пикапът ги зарадва с повече от обещаното от Макс. Двигателят дори не се напрягаше и по най-стръмните наклони, а спирачките бяха напълно достатъчни да удържат стремглавото му спускане надолу. Макс Ханли дори бе предвидил вериги, които можеха да се спуснат над задните гуми. Влачеха се по земята и заличаваха следите им.

Не се страхуваха, че ще ги проследят от мястото на пътната проверка. Но пък се долавяше почти осезаемо напрежение. Нямахше да мине дълго, преди либийските власти да разберат какво се е случило на пътя и със сигурност щяха да искат да заловят убийците на ченгетата, корумпирани или не.

Макс редовно се обаждаше от „Орегон“, за да съобщи нова информация. Флотът бе пратил ескадрила „Е-2С Хокай“ на петдесет километра от брега. Самолетите за ранно предупреждение държаха под око спасителните екипи на либийците. Докладите им се препращаха на Кабрило, така че когато се зазори и самолетите на либийските спасителни екипи излетяха, той веднага разбра накъде поемат.

Засега всичко беше наред. Либийците отново съсредоточаваха усилията си на повече от сто и петдесет километра от мястото на катастрофата.

— Според навигационната система сме близо до катастрофата — съобщи Марк. — Със Стоуни забелязахме тук чудесно местенце, където да скрием Прасето.

Кабрило се огледа. Намираха се в плитка долина, на около хиляда метра височина. По голите каменисти склонове не растеше нищо. Виждаха се само няколко пършиви храста. Това наистина бе забравена от бога пустош.

— Завий наляво и карай още петстотин метра — нареди Мърфи.

Приблжиха поредния хълм, но преди да започнат да се изкачват, Хуан забеляза онова, което момчетата бяха видели на сателитните снимки. В скалите имаше тесен процеп, достатъчно широк и дълбок да скрие Прасето от любопитни погледи, освен ако някой не гледаше директно отгоре.

— Идеално — промърмори той и вкара Прасето в тесния отвор.

Загаси двигателя и видя, че са изразходвали само една трета от горивото. Прасето се справяше по-добре, отколкото бе очаквал Макс.

Поседяха за момент, за да дадат възможност на слуха си да се приспособи към тишината, настъпила след спирането на ръмжащия двигател.

— Стигнахме ли вече? — попита Линк сънено.

— Достатъчно наблизко сме, джудженце. Ставай.

Линк се прозя и се протегна. Линда натисна един скрит бутон и задната стена се плъзна надолу и разкри товарната част на Прасето. Поради естеството на мисията си носеха минимално количество оборудване. Освен арсенала от автомати и гранатомети вътре имаше четири раници, натъпкани с екипировка от „Орегон“. Хуан взе своята и скочи от пикапа, за да раздвижи схванатия си гръб.

Дори в заслоненото укритие въздухът беше горещ, сух и прашен. Кабрило не можеше да си представи как някой би могъл да живее тук, но знаеше, че Сахара е обитавана от хилядолетия. За него това бе доказателство за приспособимостта и издръжливостта на хората.

Останалите се присъединиха към него. Марк се консултира с малката навигационна система, която носеше, и посочи на север.

Бяха мълчали през по-голямата част от пътя и никой не изпитваше нужда да говори и сега. Тръгнаха нагоре. Хуан носеше слънчеви очила. Усещаше жегата по тила си, така че извади носната си кърпа и си я върза около врата. Беше чудесно да повърви след дългите часове седене в пикапа.

След петнадесет минути се натъкнаха на първите останки. Обезобразеното парче алуминий с размерите на капак на кофа за

боклук вероятно беше част от крилото. Самолетен експерт щеше да го идентифицира като част от капака, който покриваше предния колесник.

Хуан огледа склона и видя, че е покрит с останки. В далечината, почти до върха на хълма, лежеше най-голямата част от корпуса на самолета. Картината напомняше за последиците от торнадо, разпиляло на парчета къщата на някое бедно семейство.

Сериозността на положението не можеше да се отрече. Освен двадесетметровото парче корпус повечето остатъци от метал и пластмаса бяха не по-големи от първото, което бяха видели. Земята бе разорана от катастрофата. Експлозията на керосина бе обгорела района като стихийен горски пожар, само дето наоколо нямаше дървета.

Докато приближаваха, вятърът духаше в гърба им и не можеха да усетят миризмата на гориво. Сега тя лежеше тежко във въздуха и затрудняваше дишането. Всички вързаха кърпи на носовете и устите си, за да филтрират въздуха поне малко.

Разпръснаха се и започнаха да оглеждат мястото. Марк правеше дигитални снимки на по-големите парчета и по-специално на начина на разкъсване на метала. Прибра няколко откъснати болта, които бяха придържали седалките към пода на кабината. Опашката на самолета я нямаше, точно както подозираха двамата е Ерик. Ако бяха прави, можеше да е на километри от тук.

— Шефе — извика Линда, стоеше до обезобразените останки на единия двигател.

Хуан изтича към нея и тя безмълвно му посочи земята.

От пръстта се подаваше зловецко обгорена ръка. Приличаше на изкривени животински нокти, а ако се съдеше по големината ѝ, бе мъжка. Хуан си сложи гумени ръкавици и клетна. Извади от раницата си пластмасова туба, отвори я, взе кръвна проба от китката, прибра я и запечата тубата. После свали венчалната халка от безимения пръст и разгледа гравирания надпис.

Подаде я на Линда и тя прочете надписа на глас.

— ФМ и ДКФ 51588. Франсис Магуайър и Дженифър Катрин Фостър. Женени на петнадесети май, 1988 година. Разучих списъка на екипажа и пътниците. Той е бил в охраната на Катамора.

Надеждите на Хуан, че Катамора е още жива, се изпариха. Не че бе видял нещо подозрително в сателитните снимки, просто силното му желание го бе подвело. Линк се приближи до тях, гледаше навъсено.

— Намерих част от идентификационния номер на двигателя. Серийният номер отговаря. Това наистина е техният самолет. — Сложи ръка на рамото на Кабрило. — Съжалявам.

Хуан се почувства като сритан в корема. Беше съвсем наясно с глобалните последици от смъртта на Катамора. Също така знаеше, че преди пристигането на екип експерти няма да разберат причината за катастрофата. А присъствието им тук можеше да обърка работата на хората от НТТБ. Но пък той имаше договор с Лангстън Овърхолт и не можеше да остави работата си недовършена, независимо колко безрезултатна беше.

— Добре — най-после каза Хуан. — Ще продължим да взимаме проби. Но бъдете много внимателни.

Погледна в краката си. И четиримата носеха обувки със специални подметки, които не оставяха отпечатьци. Върна халката на откъснатата ръка и я остави в същото положение, в което я бяха намерили.

Отидоха при Марк, който оглеждаше голямото парче от корпуса — то беше от частта, където крилата излизаха от самолета. От лявата страна корпусът бе съдран и алуминият бе изкривен навътре като зловеща уста. Висяха скъсани жици. Каменистата почва бе покрита с петна от някаква течност.

Малко по-нагоре по склона бяха разбитите остатъци от пилотската кабина. Носът на самолета бе така смачкан, че приличаше на акордеон.

Хуан се качи в корпуса. Луксозният салон представляваше зловеща развалина. Навсякъде се виждаха локви разтопена пластмаса. От седалките бяха останали само металните рамки.

Преброи единадесет трупа. Също като ръката на агента от тайните служби, те бяха изгорени и не можеха да бъдат идентифицирани. Купчини обгорена плът без дрехи, смазани от удара в земята. Вонята на разложение бе достатъчно силна да надделее над миризмата на авиационно гориво. Жуженето на мухи се засилваше и спадаше, докато Хуан обикаляше от труп на труп.

Марк Мърфи стоеше на колене и надничаше под една от обгорените седалки, стиснал в зъбите си малко фенерче. И въпреки кошмарната гледка си тананикаше.

— Господин Мърфи — каза Хуан, — ако нямате нищо против...

Гласът на председателя стресна Марк и той извади фенера от устата си и каза:

— Шефе, това е най-перфектната измама, която съм виждал.

— Моля?!

— Тази катастрофа е фалшива, Хуан. Някой е бил тук преди нас и е нагласил уликите.

— Сигурен ли си? Изглежда точно както очаквахме.

— О, да. Това е самолетът на Катамора, но някой си е поиграл с него.

Хуан клекна и прикова очи в Мърфи.

— Убеди ме.

Вместо да му отговори, Марк извика на Линк:

— Забеляза ли вече?

— За какво говориш? — учуди се Линк. — Забелязвам сериозно размазан самолет и няколко трупа, които ще виждам в кошмарите си до края на живота си.

— Свали тоя парцал от лицето си и подуши — нареди му Марк.

— В никакъв случай.

— Направи го.

— Ти си откачен бе! — изсумтя Линк, но свали кърпата си и колебливо си пое дъх.

Усети нещо и вдъхна по-дълбоко. В очите му проблесна искрица.

— Проклет да съм! Прав си.

— Какво е? — попита Хуан.

— Не го познах отначало, защото се съмнявам, че някога си се натъквал на него по време на работата ти в ЦРУ. Линда също не би го познала, защото флотът не го използва.

— Какво не използва?

— Желиран газолин.

— Какво?

— Нещо като напалм — отговори Линк.

Марк кимна към бившия тюлен и обясни:

— Най-вероятно става дума за старомодна огнехвъргачка. Ето как аз виждам сценария. Някак си са принудили самолета да кацне на либийска територия и са свалили Катамора от него. После са долетели с него дотук и са го разбили в планината, вероятно са използвали пилот камикадзе. А когато са дошли да се уверят, че всичко е наред, и

да премахнат следите от камикадзето, са открили, че кабината не е толкова обгорена, както са искали, затова са задействали огнехвъргачката. Ако не бяхме дошли тук днес, миризмата щеше да се разсее и никой нямаше да я усети. Аномалията щеше да проличи едва когато хората от НТТБ анализираха пробите с газов хроматограф и откриеха следи, различни от авиационно гориво.

— И двамата ли сте сигурни? — попита Хуан напрегнато.

Линк кимна и изсумтя:

— Това е като парфюма на първото ти гадже.

— Сигурно първото ти гадже е било наистина страхотно — подкачи го Линда.

— Не бе, просто една от онези миризми, дето не ги забравяш никога.

Хуан си помисли, че съдбата му дава втори шанс. Одевешният му песимизъм се изпари и в тялото му се вля енергия. После обаче се сети нещо друго и настроението му се развали.

— Чакайте малко. С какви доказателства разполагате, че самолетът се е приземил преди катастрофата?

— Тези доказателства трябва да са в оборудването за кацане. Елате.

Измъкнаха се от корпуса и се натъпкаха в тъмния товарен отсек под пътническата кабина. Вонеше на изгорено, но поне я нямаше миризмата на разлагащите се трупове. Марк отиде до капака на пода и го вдигна. Под него се намираха огромните гуми на колесниците. Всичко изглеждаше учудващо добре.

Мърф скочи долу и освети едната гума. Обиколи я бавно, приковал очи в нея.

— Нищо — промърмори и се обърна към съседната. След минута се върна. Стискаше малък камък, сякаш бе прочут диамант.

— Ето го и доказателството.

— Камък? — учуди се Линда.

— Парче варовик, заседнало в гумата. А по дъното на капака има пясък.

Видя обърканите погледи на приятелите си и добави:

— Самолетът е излетял от военновъздушната база в Андрюс, минал е през Лондон и после се е разбил, нали? Къде, по дяволите, е

можел да се натъкне на варовик, който изглежда точно като всеки камък на хиляди километри около нас?

— Приземил се е в пустинята — отбеляза Хуан. — Браво, Мърфи, справи се! Това наистина е доказателство.

Прибра камъка в джоба си и добави:

— В случай, че хората от НТТБ го пропуснат. Трябва да се анализира, за да сме напълно сигурни, но според мен си е неопровержимо доказателство.

Стресна ги внезапен шум и четиримата инстинктивно приклекнаха. Голям хеликоптер изгърмя право над главите им. Летеше толкова ниско, че вдигна гъст облак прах.

Беше дошъл от североизток, вероятно от либийска военна база близо до Триполи, и бе летял ниско, за да избегне радарите на американските „Хокай“. Затова никой не им се бе обадил да ги предупреди. Хеликоптерът започна да се спуска. Беше руски Ми-8, товарен хеликоптер, способен да пренесе почти пет тона. Воят на турбините му се промени, когато се сниши над върха на хълма на петстотин метра от разбития корпус.

— Искате ли още доказателства, че знаят мястото на катастрофата? — попита Марк. — Този тип знае къде точно отива.

— Хайде — каза Хуан и тръгна към задната част на товарното отделение. — Да намерим прикритие, преди прахът около хеликоптера да слегне.

Запълзяха през корпуса и скочиха на земята от другата страна. Близо до останките на самолета нямаше укритие, затова се втурнаха надолу към един тесен улей, издълбан от вода преди хиляди години. Налягаха и Хуан ги покри с тънък слой пясък, после струпа върху себе си колкото можеше. Прикритието им не беше идеално, но пък се намираха достатъчно далеч от хеликоптера.

— Какво става според вас? — прошепна Марк.

— Нямам представа — отговори Хуан. — Линда? Линк?

— Де да знам? — изсумтя Линк.

— Сигурно някой е осъзнал, че инсценировката им не е достатъчно добра — каза Линда, — и са дошли да я оправят.

Перката на хеликоптера спря да се върти и от него започнаха да излизат мъже. Всички носеха камуфлажни униформи, а главите им

бяха покрити с кефии в червено и бяло, любимите шалове на ислямистките бойци в Близкия изток.

— Редовна армия или партизани? — попита Линк.

Хуан ги наблюдава почти цяла минута, преди да отговори.

— Ако се съди по начина, по който се мотаят, партизани. Истинските войници щяха да получат заповед да се движат във формация. Само не ме питайте какво правят във военен хеликоптер.

Положението се обърка още повече, когато двама мъже изкараха от хеликоптера камила. Животното се препъна с треперещи крака и се изплю върху тях. После повърна върху единия. Екипът на Хуан се разсмя.

— Какво ще правят с това нещастно добиче, по дяволите? — попита Марк. — Изглежда полумъртво.

Хуан не беше специалист по камилите, макар да бе яздил няколко пъти, но трябваше да се съгласи. Дори от това разстояние животното не изглеждаше здраво. Козината му беше пършива, а гърбицата — наполовина от това, което трябваше да е.

Подозираше какво ще се случи, но замълча и прикова очи в либийците.

След няколко минути двадесетината мъже се спуснаха към останките. Двамата с камилата я поведоха напред-назад из района, като полагаха пресни следи върху старите, за да изглежда, че е имало повече от едно животно. Едва когато забеляза, че някои от мъжете носят кожени сандали, Хуан осъзна какво точно става.

— Линда е права. Смятат, че мястото не може да издържи щателна проверка. И сега объркват положението още повече, като се преструват на минали от тук номади.

Близо час наблюдаваха как мъжете унищожават всичко наоколо. Удряха по останките с чукове, изтръгваха стотици метри жици, разместваха парчета от самолета. Отвориха капците на колесниците и простреляха гумите. Завлякоха части от самолета до хеликоптера. След като го натъпкаха, той излетя, но след двадесетина минути се върна. Хуан предположи, че са изсипали останките по-навътре в пустинята.

Объркващата купчина от алуминий, пластмаса и стомана, с която експертите все пак можеха да се справят, вече бе напълно унищожена. Войниците дори разчлениха и после заровиха труповете в няколко гроба и запалиха няколко огъня, сякаш тук бяха лагерували номади.

След като двамата приключиха с камилата, единият я застреля между очите.

Най-после, изглежда, свършиха. Неколцина се пръснаха в различни посоки, вероятно за да се облекчат, преди да се качат в хеликоптера.

Хуан се обърна към екипа си:

— Ето какво искам да направите. Върнете се в Прасето и тръгнете към границата с Тунис, но не се отправяйте веднага към брега. Изчакайте да се свържем чрез Макс. Кажете му какво открихме и се уверете, че ме следи.

Всички оперативни служители на Корпорацията имаха хирургически имплантирани чипове в краката си. Чипът използваше енергията на тялото, макар от време на време да изискваше специално зареждане. С помощта на сателитите за глобално позициониране чиповете можеха да бъдат открити с точност до няколко метра.

— Какво ще правиш? — попита Линда.

— Ще отида с тях.

— Дори не знаем кои са.

— Точно затова ще отида.

Един от маскираните се приближил на стотина метра от укритието им. Беше с почти същата фигура и ръст като Хуан — тъкмо това му бе дало идеята. Русата коса на Кабрило бе боядисана в тъмен цвят и той носеше кафяви лещи. С перфектния си арабски и прикрит от кефията, можеше да успее да мине за един от тях.

Той метна ключовете от Прасето на Линк и тъкмо се измъкваше от скривалището си, когато Линда го хвана за ръката.

— А какво да правим с този тип?

— Оставете го. Имам чувството, че през следващите двадесет и четири часа либийското правителство ще заяви, че са открили мястото на катастрофата. Съвсем скоро тук ще е пълно с хора. Оставете го да обясни какво, по дяволите, прави тук.

Хуан запълзя по корем и бързо стигна до нищо неподозиращия тип. Помогна му и шумът от двигателите на хеликоптера.

Скрит от останалите от малък хълм, Хуан изчака мъжа да си свърши работата, преди да се втурне към него. Арабинът клечеше с гръб към него и тъкмо когато започна да се изправя и да си вдига панталона, Кабрило го халоса по тила с един камък. Спомни си

сомалиеца, когото бе ударил по подобен начин преди по-малко от седмица, и вложи достатъчно сила да просне либиеца в праха.

Кимна доволно, когато опипа пулса на врата му, и започна да го съблича. За щастие, арабинът носеше ботуши, които щяха да скрият лъскавата титанова протеза на Хуан. В джобовете на униформата нямаше портфейл, нито каквато и да било идентификация. Всъщност дори дрехите нямаха етикети.

Кабрило завлече либиеца по-далеч от мястото на катастрофата и се увери, че сателитният му телефон е в безопасност на кръста му. Без него нямаше да може да осъществи плана си.

После зачака.

Не се наложи да чака дълго — някой се разкрещя, надвиквайки воя на двигателите.

— Мохамед! Мохамед! Хайде, побързай!

Сега Хуан вече знаеше името на мъжа, в чиято роля трябваше да влезе. Уви шала по-плътно около лицето си и изскочи иззад хълма. Войникът, когото по-рано бяха идентифицирали като водач на групата, стоеше на петдесет метра от хеликоптера и му махаше. Кабрило също му махна и се затича към него.

— Още една минута и щяхме да те оставим тук при скорпионите — каза водачът.

— Съжалявам — отвърна Хуан. — Коремът ме сви и...

— Нищо де — плесна го по гърба водачът.

Качиха се заедно в хеликоптера. Покрай товарното отделение на двете стени имаше сгъваеми седалки. Хуан се отпусна малко по-настрани от останалите, като се увери грижливо, че панталонът му скрива металния му глезен. Отбеляза доволно, че повечето не са свалили кефиите си, отпусна глава на топлия алуминиев корпус и затвори очи.

Нямаше представа дали е сред редовни войници, или заобиколен от фанатици терористи. Бездруго, ако го откриеха, това щеше да е без значение. Смъртта си е смърт.

След секунда излетяха.

13.

Музиката се издигна до кресчендо. Оркестърът никога не бе свирил по-добре и с повече страст. Лицето на диригента блестеше от пот. Публиката бе омагьосана от изпълнението, осъзнала, че гледа нещо вълшебно. Ритмичното бумтене на ударните звучеше като артилерийска канонада, но дори то не можеше да заглуши цигулките и духовите. И тогава се чу фалшив звук.

Музикантите се стреснаха, но успяха да продължат.

Приглушеният удар бе последван от рязко изщракване и музиката замря напълно.

Фиона Катамора се откъсна от музиката, която бе свирила наум. Дясната ѝ ръка стискаше въображаем лък, а пръстите на лявата лежах на струните.

Тези концерти наум бяха единственият начин да запази нормалността си по време на пленничеството.

Килията ѝ представляваше безлична метална кутия с тясна врата и тоалетно гърне, което изпразваха недостатъчно често. Слаба крушка в телена мрежа бе единствената светлина. Бяха ѝ взели часовника и нямаше представа откога е затворена тук. Предполагаше, че са минали четири дни.

Секунди преди самолетът им да се приземи аварийно в пустинята, пилотът съобщи по интеркома, че е видял стара самолетна писта. Успя да принуди боинга да измине още няколко километра и се приземиха. Кацането бе тежко, но всички се развикаха весело, заръкопляскаха, започнаха да се прегръщат, да се смеят и да бършат радостните си сълзи.

Когато пилотите излязоха от кабината, се хвърлиха да ги тупат по гърбовете и да им стискат ръцете.

Франк Магуайър отвори вратата и топлият пустинен вятър отнесе миризмата на страх от салона.

А в следващия миг главата на Франк експлодира и опръска стюардесата зад него с кръв и мозък.

От скритите под брезент и пясък дупки край пистата изскочиха мъже. Носеха бежови униформи, а главите им бяха увити в шалове. Носеха и стълби и преди някой да се сети да затвори вратата, опряха една на стената на самолета. Пилотът се втурна да я бутне назад, като рицар, защитаващ стената на замъка си, но същият снайперист, който бе убил Магауйър, го уцели в рамото. Пилотът падна, стиснал рамото си с ръка. След секунда трима мъже с калашници нахлуха в самолета.

Грейс Уолш изпищя. Всичко се разви ужасно бързо. Бандитите ги отблъснаха от отворената врата, за да дадат възможност на другарите си да се качат в самолета. Повтаряха на арабски:

— Долу. Всички долу.

Фиона успя да събере сили и да отговори:

— Ще направим каквото кажете. Няма нужда от насилие.

После се отпусна на колене. Екипажът и персоналът ѝ последваха примера ѝ.

Един от терористите вдигна Фиона и я бутна към вратата в мига, когато друг мъж изкачи стълбата. За разлика от останалите, той носеше тъмен панталон и бяла риза с къси ръкави.

В мига, в който го видя, Фиона осъзна, че никога няма да забрави лицето му. Беше ангелско, с гладка кожа с цвят на кафе и дълги извити мигли под очила с метални рамки. Мъжът бе на не повече от двадесет, слаб и с вид на учен. Фиона нямаше представа каква е връзката му с диваците, които заплашваха хората ѝ. А после го видя какво държи. Броеница. И коран.

Той ѝ се усмихна стеснително, мина покрай нея и тръгна към пилотската кабина.

Фиона погледна назад и видя, че закопчават хората ѝ с белезници за седалките. Разбра какво ще се случи и я обзе див ужас.

— Моля ви, недейте — замоли се тя и хвана ръката на най-близкия мъж.

Той я бутна грубо към стълбата. Фиона побесня, издра лицето му с нокти и се опита да го ритне в слабините. Успя да смъкне кефията му и видя, че не е с класическите семитски черти на либиец. Предположи, че е пакистанец или афганистанец. Мъжът сви юмрук и я удари с такава сила, че тя падна. Вдигнаха я и я понесоха към вратата, за да я свалят от самолета.

Тъкмо преди да я избутат навън, Фиона улови погледа на Грейс. Грейс също бе осъзнала какво ще се случи, но бе успяла да спре сълзите си.

— Бог да те благослови — прошепна тя.

— И теб — тихо отговори Фиона.

Отведоха я на тридесетина метра от самолета и я натиснаха да коленичи. Закопчаха ръцете ѝ зад гърба. През малкия прозорец на пилотската кабина тя видя как младият мъж оглежда контролното табло. Освен това видя, че в опасната част на самолета има голяма дупка — сякаш ракета бе ударила самолета, но не се бе взривила. Вероятно точно това бе целта на терористите. Искаха да я отвлекат, но държаха светът да я мисли за мъртва.

Последният терорист приключи с хората на борда. Пилотът самоубиец излезе от кабината и го прегърна. Спря за миг до вратата и махна на другарите си, които се развикаха одобрително. После арабинът слезе на земята и отдръпна стълбата от самолета, а камикадзето затвори вратата и се върна в пилотската кабина.

По бузите на Фиона потекоха сълзи. Виждаше притиснатите към прозорците на самолета лица. Това бяха нейните хора — мъже и жени, с които бе работила в продължение на години. Заради тях нямаше да прояви слабост, нямаше да плаче...

Двигателят зарева оглушително. Малък трактор се приближи към колесника на самолета и шофьорът го закачи с кука.

Минаха няколко минути в нагласяне на самолета на пистата. След това тракторът се махна и боингът се понесе по нея.

Фиона се замоли повредата от ракетата да е достатъчно голяма, за да попречи на самолета да достигне нужната за излитане скорост, но благодарение на полупразните резервоари и малкото товар той ускори бързо. Терористите се развикаха доволно и започнаха да стрелят във въздуха. Самолетът за миг се отлепи от земята, но опашката му се удари в чакъла, резултат може би от повредата или от неопитността на пилота.

Носът започна да се спуска към земята и Фиона си помисли, че Господ е отговорил на молитвите ѝ. Самолетът нямаше да излети.

Но в следващия миг той се издигна във въздуха. Виковете на терористите и стрелбата се засилиха.

Фиона прехапа устни. Нямахте представа накъде ще го подкарат. Можеха да се отправят към Триполи и да го разбият в залата, където щеше да се проведе мирната конференция. Но пък терористите май не се канеха да си тръгнат. Всички вдигнаха очи към небето. Фиона не искаше да гледа, но не можеше да откъсне очи от самолета.

Той се насочи към един висок хълм и се удари в него с такава сила, че разтърси земята. Крилата се отделиха от корпуса и избухнаха в пламъци. Единият двигател се откъсна и се затъркаля по склона, като издълбаваше дълбоки бразди в земята. Крилата горяха, но белият корпус се изтърколи встрани от пожара.

Фиона ахна, когато терористите закрещяха одобрително.

Знаеше, че никой не е оцелял. Макар да им бе спестен ужасът да изгорят живи, никой не можеше да оцелее в толкова зловеща катастрофа. Встрани от нея няколко от терористите заговориха приглушено. Очевидно бяха разочаровани, че самолетът не е изгорял напълно, и се чудеха как да действат нататък.

Свалиха брезента от един голям булдозер, замаскиран като скала. Двигателят заръмжа и булдозерът започна да заличава следите от кацане, всъщност унищожаваше пистата, направена от терористите, за да подмамат самолета да кацне тук. След няколко часа нямаше да останат никакви следи.

Водачът на групата започна да издава заповеди. Фиона пропусна повечето, но чу:

— Премахнете всички следи, че самолетът е бил ударен от ракета. Не забравяйте и белезниците.

После се приближи към нея и тя го попита на арабски:

— Защо го направихте?

Терористът се наведе към нея и Фиона видя тъмните му налудничави очи.

— Защото Аллах иска така — отговори той и извика на един от хората си: — Отведете я. Сюлейман Ал Джама ще иска да види плячката си.

Метнаха качулка върху главата ѝ и я набутаха в каросерията на пикап.

Следващия път, когато можеше да вижда, бе вече в килията си, увита във фередже. Пред очите ѝ имаше тънко прозирно було.

Шумът, който сложи край на концерта в главата ѝ, бе завъртането на ключ в ключалката и свалянето на резе. Вратата изскърца и се отвори. Фиона все още не бе видяла лицата на похитителите си, с изключение на пилота камикадзе и мъжа, с когото се бе сбила в самолета. Двамата мъже, застанали до вратата, не бяха различни. Носеха еднакви бежови униформи и традиционните кефии.

Единият изръмжа, когато видя, че Фиона е смъкнала фереджето въпреки окованите си с белезници ръце. Извъртя очи, за да не я гледа в лицето, грабна дрехата, бързо я загърна и изръмжа:

— Трябва да имаш уважение.

— Познах акцента ти — отговори Фиона. — Ти си от Кайро. От копторите в Имбаба, ако не греша.

Той вдигна ръка, за да я удари, но се сдържа.

— Следващия път, когато проговориш, ще те шамаросам.

Изведоха я от килията и сградата на затвора. Фиона почти се зарадва на фереджето, което предпазваше очите ѝ от жаркото пустинно слънце. По местоположението му разбра, че е късна сутрин, но жегата не бе прекалено ужасна. Реши, че се намират някъде високо в планините.

Помненето на подобни подробности и свиренето на класическа музика наум ѝ помагаха да не мисли за съдбата си, както и за съдбата на приятелите и служителите си.

Лагерът на терористите приличаше на стотиците, които бе виждала по снимките от разузнаването. Няколко веhti палатки, сгущени до скала с безброй пещери по нея. Знаеше, че най-голямата пещера ще е последният редут на терористите, ако нападнат лагера им, и не се съмняваше, че е заредена с достатъчно експлозиви да срине половината планина.

Инструктор ръководеше упражненията на група мъже. Ако се съдеше по решителните им движения, очевидно приближаваха края на обучението си. Встрани от тях друга група стреляше с руски автомати. Мишените бяха прекалено далеч и Фиона не можеше да прецени точността на бойците, но в терористичните групи като тази на Ал Джама се наливаха толкова много пари, че можеха да си позволят да хабят патрони за обучението и на най-неточния стрелец.

Отвъд стрелбището се виждаше плитка долина и зад нея планини. През долината минаваше железопътна линия. Фиона видя

няколко вагона и редица порутени бараки. По-нататък бе спрял огромен дизелов локомотив.

Не разполагаше с никакви данни за това място. Терористичен лагер близо до железопътна линия не се споменаваше в никой от докладите на ЦРУ, АНС и ФБР. Толкова години от началото на войната с тероризма и още не можеха да ги настигнат.

Пазачите я заведоха в една пещера близо до главната. От тавана висяха жици и голи крушки. Въздухът бе значително по-хладен и влажен, като в старо мазе на неизползвана сграда. Стигнаха до дървена бариера и вградена в камъка врата.

Пазачът, който бе заплашил да я удари, почука и зачака отговор. После отвори вратата и влязоха в нещо като стая, облицована с груб камък. Дебели персийски килими лежаха един върху друг на пода, а под комина в ъгъла димеше малък мангал.

Един мъж седеше с кръстосани крака в средата на стаята. Носеше чиста бяла роба и черно-бяла кефия. Четеше на мъждивата светлина книга, вероятно Корана. Не вдигна поглед и не ги поздрави.

Нагласена сцена, помисли си Фиона. Ако се намираха в кабинета ѝ, тя щеше да седи зад бюрото си, наведена над важен документ с химикалка в ръка. Посетителите ѝ щяха да бъдат принудени да изчакат около тридесет секунди, но този тип не вдигна глава цяла минута. Тактиката му за надмощие не впечатли Фиона.

— Знаеш ли кой съм? — попита той, след като почтително затвори Корана.

— Али Баба? — реши да го подразни Фиона.

— Ще бъдеш ли моята Шехерезада?

— Само през трупа ми.

— Това не е съвсем по вкуса ми, но съм сигурен, че може да се уреди.

Фиона нямаше желание да го остави да се преструва на нещо различно от чудовището, което е.

— Никой не знае истинското ти име, но си известен като Сюлейман Ал Джама. Целите ти са унищожението на Израел и Съединените щати и създаването на ислямистка държава, която ще се простира от Афганистан до Мароко. А ти ще си... султан?

— Не съм сигурен каква ще е титлата ми — отвърна Ал Джама. — Султан върши работа, но звучи упадъчно, не мислиш ли? Хареми,

дворцови интриги и така нататък.

Надигна се грациозно и взе оставения до мангала меден чайник. Движенията му бяха елегантни, но и хищни. Наля си чаша, но не предложи на Фиона.

Сега, когато бе прав, Фиона видя, че е около метър и осемдесет, с широки рамене и, ако се съдеше по мощните му китки, с яка кост. Не виждаше добре чертите му през булото, но остана с впечатлението, че очите му са тъмни и дълбоко разположени.

— Вашият Христос е казал: „Блажени миротворците“. Знаеш ли, че той е и пророк на исляма? Не последният, разбира се. Последният е Мохамед, но вашият Спасител е признат за велик учител.

— И моята, и твоята религия боготворят Исаак и Авраам — каза Фиона.

— Но вие не вярвате в Неговите последни послания до последния му избран пророк, в святите му думи, написани чрез Мохамед и изложени в Корана.

— Моята вяра започва и свършва със смърт и възкресение.

Ал Джама сдържа хапливия си отговор и каза:

— Да се върнем на цитата. Вярваш ли, че си блажена? Че си благословена?

— Вярвам, че работата да се сложи край на насилието е благословена, а не тези, които я вършат.

Той кимна.

— Добре казано. Но защо? Защо искаш мир?

— Как можеш да зададеш подобен въпрос?

Въпреки доскорошните си резерви Фиона се почувства въввлечена в разговора. Беше очаквала тирада за злините на Запада, а не интелектуална дискусия. Очевидно Сюлейман Ал Джама бе добре образован и тя се зачуди как може да оправдава масовите убийства. Беше слушала записи на дрънканиците на Бен Ладен, беше чела дивотиите на затворниците в Гуантанамо и бе гледала десетки видеозаписи с фанатизирани мъченици. Искаше да разбере с какво Ал Джама се различава от тях, макар да знаеше, че разликата е без значение.

— Мирът означава стагнация, уважаема секретарке — каза Ал Джама. — Когато човек е в мир, душата му атрофира, а съзидателният му дух умира. Единствено в конфликт ние сме съществата, за които

Аллах ни е предназначил. Войната води до смелост и саможертва. А какво носи мирът? Нищо.

— Мирът носи просперитет и щастие.

— Това са плътски неща, а не духовни. Твоят мир иска само по-голям телевизор и по-лъскава кола.

— А твоята война носи страдание и отчаяние — контрира Фиона.

— Значи разбираш. Това са духовни, а не плътски неща. Това са нещата, които трябва да усещаме. Не удобството на луксозен дом, а опита от споделени трудности. Това ни сближава с Аллах. Не твоята демокрация, рок музика или порнографски филми. Те ни отвличат от истинската причина за съществуването ни. Единственото ни предназначение на земята е да служим на волята на Аллах.

— Кой знае каква е волята му? — попита тя. — Кой реши, че ти познаваш намеренията му по-добре от всеки друг? Коранът забранява самоубийството, а ти изпрати млад човек да разбие пълен с хора самолет в планината.

— Той умря като мъченик.

— Не — рязко възрази тя. — Ти си убедил едно смотано хлапе, че умира като мъченик и ще си получи седемдесет и седемте девственици в рая. Не се опитвай да ме убедиш, че вярваш в това. Ти си просто евтин бандит, който се опитва да получи власт и да експлоатира сляпата вяра на глупаците, за да постигне целта си.

Сюлейман Ал Джама плесна с ръце и се засмя доволно, после мина на английски.

— Браво, секретар Катамора. Браво.

На лицето на Фиона се изписа изненада. Внезапната промяна в езика и разговора я обърка.

— Очевидно знаеш, че на световната сцена винаги е ставало дума за власт — каза той. — Преди векове Англия я постигнала с помощта на превъзходния си флот. Съединените щати я притежават сега благодарение на богатството и ядрения си арсенал. А с какво разполагат народите от Близкия изток, освен с готовността на някои от хората си да се самовзривят? Да, оръжието е грубо. Но позволи ми да те попитам следното. Колко похарчихте за осигуряване на националната си безопасност, откак шепа мъже с ножове срутиха две от най-големите ви сгради? Сто милиарда? Петстотин?

Числото бе по-близо до трилион, но Фиона не отговори. Разговорът не вървеше, както очакваше. Смяташе, че Ал Джама ще ѝ изрецитира няколко пасажа от Корана, за да обясни извършеното, а не че ще се разкрие като човек, твърдо устремен към власт.

— Преди нападението срещу Световния търговски център един от петстотин хиляди мюсюлмани бе готов да стане мъченик. Оттогава броят им се удвои. Това са десет хиляди мъже и жени, готови да загинат в джихада срещу Запада. Наистина ли мислиш, че можете да спрете десет хиляди атаки? Хора като това момче, което заби самолета в планината, и като Бен Ладен в пещерата си в Пакистан може и да вярват в каузата на джихад, госпожо секретар, но те са просто пешки, инструменти, които използваш и захвърляш. В момента разполагаме с почти безграничен запас от доброволни мъченици и скоро ще започнем да ги използваме в координирани нападения, които ще променят световните граници според моите представи.

Говореше не като фанатик, а като президент на корпорация, който излага планове за разширяване на компанията си.

— Не трябва да правиш това — умолително каза Фиона.

— Вече е прекалено късно да спрем.

И дръпна кефията от лицето си. Фиона едва се сдържа да не припадне, когато го видя.

— А твоята смърт ще е първият удар.

14.

Линк се настани зад волана на Прасето, а Марк Мърфи отвори гласово активираната комуникационна система.

— Обади се на Макс.

Звъненето на телефона отекна в пикапа. Прасето бе толкова добре конструирано, че едва чуваха шума от двигателя му, когато Линк изкара пикапа от укритието и го насочи към границата с Тунис.

Глас, който никой не позна, отговори на обаждането.

— Пицария „Макс“. Доставка ли поръчвате?

— Би било чудесно — изсумтя Линк. — Бих хапнал капричоза.

— Съжалявам. Грешка — каза Марк и прекъсна връзката, после опита отново. — Обади се на Макс Ханли.

Този път чува гласа на Макс.

— Макс, обажда се Марк Мърфи. Намирам се в Прасето с Линда и Линк.

— Радвам се, че най-после се обадохте — каза Макс. — Откак изчезнахте, настъпи пълна лудница.

— Мога да си представя. В оперативния център ли си?

— Да.

— Накарай някой да изкара екрана с чиповете за проследяване.

— Секунда.

Последва кратка пауза. Докато чакаха, Марк използва компютъра на Прасето, за да се включи към телевизионната система на „Орегон“. Образът на футуристичния оперативен център се появи на монитора. Макс стоеше до комуникационната станция и гледаше над рамото на дежурния.

— Интересно — промърмори Ханли. — Виждам, че вие тримата се носите на запад със седемдесет километра в час, предполагам в Прасето, а председателят пътува на североизток със сто и шестдесет километра в час. Какво стана? Да не сте се скарали?

— Много смешно. Не трябва да го изпускаш от поглед. Ние сме на път към границата с Тунис. Хуан е с хората, които са свалили

самолета на Катамора. Не вярваме, че тя е мъртва.

— Казваш, че самолетът е бил свален?

— Да. Вярвам, че Катамора не е била в него, когато се е разбил.

— Как, по дяволите, са успели да го направят? Ще ми разкажеш след миг. Трябва да се изнесете оттам колкото се може по-бързо. Преди двадесет минути либийците съобщиха, че са намерили мястото на катастрофата. Правителството им разреши на екипа от НТТБ да инспектира останките. Нашите хора се намираха в Кайро и ще пристигнат в Триполи по обед, но съм убеден, че либийците ще са в района съвсем скоро.

— Няма да намерят нищо — каза Марк. — Някакви мъже дойдоха с хеликоптер и унищожиха всички следи. Разместиха останките, отнесоха някои и разбиха всичко друго. Дори докараха болна камила, която остави следи навсякъде.

— Болна камила?

— За да изглежда, че щетите са нанесени от номади — обясни му Марк.

— Някой мисли с няколко хода напред — изсумтя Макс.

— Всички ли знаят, че НТТБ пристига? — попита Линда.

— Не. Лангстън каза, че решението било взето на най-високо ниво и пазено в тайна.

— Това означава, че онези типове имат източник в правителството. Знаеха, че трябва да се върнат, за да заличат следите.

— Или пък правителството ги спонсорира — възрази Макс. — Марк, ти каза, че според теб секретар Катамора не е била в самолета, нали?

— Има убедителни доказателства, че самолетът се е приземявал в пустинята преди катастрофата.

— Мислиш, че са я свалили от самолета?

— Защо иначе ще си правят труда да приземят самолета, да го подкарат отново и да го халосат в планината? Искат светът да я мисли за мъртва.

— Какво ще спечелят с това?

— Стига, Макс — обади се Линда. — Тя е шибаният държавен секретар. За тези типове е страхотен източник на информация или най-чудесната възможност за размяна в историята. Не забравяй, че тя беше съветник по националната сигурност на последния президент. Ако я

смятаме за мъртва, няма да я търсим. Могат да изтръгват от нея колкото си искат информация, а ние няма да знаем нищичко по въпроса.

Последва кратка пауза — всички размишляваха над казаното от Линда. Пленяването на Катамора от терористи вероятно бе пострашно, отколкото ако бяха отвлекли президента. Той бе заел поста си едва преди година и го държаша настрани от оперативните действия на войната срещу тероризма. А поради постове, които бе заемала през годините, и невероятната способност на мозъка ѝ да попива подробности, Фиона знаеше много повече от него за текущите и бъдещите операции на Америка.

— Трябва да си я върнем — каза Макс.

Нямаше нужда да отговарят на това.

— Има ли още нещо, с което трябва да сме наясно? — попита Марк.

— Да. Лангстън ме уведоми за мисия на Държавния департамент, която се провежда в Тунис, близо до либийската граница.

— Държавният департамент провежда операции? — учуди се Линк.

— Обсъдили са мисията с ЦРУ и те са изпратили свой човек с екипа. Не се надяват на голям успех.

— Какво правят в Тунис?

Макс им разказа за откритото от Свети Джулиан Пърлмутър писмо и за връзката с историческия пират Сюлейман Ал Джама. Обясни им идеята, че старият корсар е скрил в пещера някъде по пресушеното речно корито писанията си, които излагат начини християнството и ислямът да съществуват в мир.

— Това звучи почти невъзможно за изпълнение — каза Линда. — Свързано ли е по някакъв начин със самолетната катастрофа?

— Съвпадение е, че двете събития са се случили по същото време и на същото място, но няма доказателства за връзка. Катамора не знае за експедицията. Тя се ръководи от заместничката ѝ Кристи Валеро. Очевидно Валеро вярва, че трябва да опитат да открият нещо. Аз също смятам така. Изявленията на влиятелни духовници имат страхотна тежест в района. Нали точно аятолах Хомейни заяви, че всеки, който...

— ... извършва самоубийство, докато се бори с врага, ще бъде смятан за мъченик — завърши Линда вместо него. — Познаваме историята, Макс. И съм готова да се обзаложа, че си научил този факт, когато си говорил с Овърхолт.

Ханли не отрече.

— Както и да е, трима от четиримата, изпратени от Държавния департамент в Тунис, сега се водят изчезнали. Получили разрешение от местното правителство да напуснат лагера за седемдесет и два часа, но пикапът им още не се е върнал.

— И в Лангли предполагат, че това някак си е свързано с отвличането на Катамора, нали? — попита Марк.

— Не предполагат нищо — отвърна Макс, без да обръща внимание на скептицизма му. — Но Ланг иска да проверим какво е станало.

— Не мисля, че идеята е добра — каза Линда. — Хуан тъкмо излетя с група терористи или членове на либийските специални сили, но които и да са, определено са замесени в катастрофата. Не би трябвало да се мотаем из пустинята и да търсим изгубени археолози, когато той може да има нужда от нас всеки момент.

— Чакай малко — прекъсна я Мърф развълнувано. — Къде е Стоуни?

— Не е дежурен в момента, така че сигурно е в каютата си.

— Макс, свържи ме с него, после ще се чуем пак.

Ханли прехвърли разговора. След миг Ерик Стоун се появи пред камерата, стиснал кутийка с енергийна напитка.

— Хей, как върви работата в пустинята? — попита той весело.

— Да не си нападнал моя „Ред Бул“? — възмутено извика Мърф.

Ерик бързо изкара кутийката от обсега на камерата.

— Не.

— Кретен. Слушай, когато разглеждахме сателитните снимки, забелязахме в пустинята изоставен пикап, недалеч от нашите координати.

— Спомням си.

— Дай ми позиционните му координати и снимка в близък план.

— Чакай малко.

Ерик затрака на компютъра си. Над рамото му се виждаше издокарано в средновековна броня божество от компютърна игра,

което подреждаше букет цветя.

— Страхотна играчка, Ерик — отбеляза Линк. — Чакай да отгатна: сър Рибет и букетът на смъртта?

Стоун беше наясно, че никога няма да може да обясни на боец като Линк колко е важно това, с което се занимава, и изключи втория екран.

— Готово, изпратих ви координатите и увеличена снимка на пикапа. Сега ви проследявам. Намирате се на около сто и петдесет километра от него. Ще са ви нужни не повече от един-два часа.

— Благодаря, Стоуни. Моля те, прати снимката и до оперативния център и прехвърли разговора обратно на Макс.

— Пращам я и ви прехвърлям.

— Благодаря. Чао засега.

— Това ли е техният пикап? — попита Марк, когато Ханли се върна на линията.

— Овърхолт каза, че в каросерията му имало сонда, а този е точно такъв. Как знаеше откъде да намериш негова снимка?

— Аз съм гений, Макс — отговори Марк сериозно. — Знаеш го.

— Добре, гений, току-що си спечели отклоняване от пътя. Искам да проверите пикапа, а после да разпитате четвъртия член на екипа, доктор Емил Бъмфорд. Той все още е в лагера на археолозите, които екипът на Държавния департамент използва като прикритие. Вече е говорил с Кристи Валеро. От това, което ми каза Лангстън, Бъмфорд май е абсолютно безполезен, но разговорът лице в лице може и да ни снабди с нещичко.

— Ами председателят? — настоя Линда. — Имам чувството, че го изоставяме.

— Скъпа, говорим за Хуан Кабрило — успокой я Макс. — С неговия късмет този хеликоптер пътува към петзвезден курорт и десет минути след като кацнат, той ще държи питие в едната ръка и мадама в другата.

Бяха им нужни почти осем часа да стигнат до мястото, където Ерик и Марк бяха забелязали изоставения пикап. Пейзажът представляваше начупена плоскост от безкрайни хълмове и речни

корита, които ги раздрусваха здраво. Накрая всички имаха чувството, че вътрешните им органи са се втечнили.

Марк и Линда смениха местата си и тя се настани до Линк. Той шофираше спокойно, сякаш грубият терен не го притесняваше повече от дупка на магистралата. Прасето се движеше отлично и им оставаше достатъчно гориво, за да прекосят границата с Тунис. Линк се надяваше, че ще могат да си купят гориво от археолозите, но вероятно щеше да се наложи да им изпратят от „Орегон“. Трябваше да се обадят на Макс да уреди работата, тоест да закачи варел дизел на новия хеликоптер на Корпорацията. Капацитетът на куката му за повдигане бе повече от един тон и Джордж Адамс, пилотът, щеше да пренесе с лекота горивото, нужно за многобройните резервоари на Прасето.

Нещо, което стърчеше в голата пустиня, привлече вниманието на Линк. Намираше се на около половин километър вляво от тях. Отдалеч и в неясната светлина изглеждаше, че пулсира. Никой не знаеше какво може да е. Бяха на километър и половина от изоставения пикап, но Линк реши, че си струва да проверят, така че спря Прасето зад ниска дюна и изключи двигателя.

— Марк, я ми подай мойта РЕК7 — каза Линк.

Линда извади глок 19, един от най-популярните бойни пистолети на света.

Слязоха и предпазливо тръгнаха напред. Когато стигнаха на петдесет метра от нещото, чуха зловещ звук, нещо нечовешко, което обаче им напомни за бебешки писък.

— Какво е това, по дяволите? — попита Марк със суеверен страх в гласа.

Линк беше пред двамата си приятели, вдигнал пушката до рамото си. Надникна през мерника и се опита да схване какво вижда. Нещото приличаше на кръст, а от двете му страни се движеха две черни сенки.

После едната сянка разпери широки черни криле и Линк осъзна какво вижда. Мъж, разпънат на кръст надолу с главата, а под мишниците му се бяха настанили два лешояда. Перата около главите им бяха опръскани с кръв. Единият откъсна парче месо, вдигна глава и я затръска, за да го вкара в гърлото си.

От личния си опит в Африка, докато работеше за тюлените, Линк знаеше, че предупредителен изстрел няма да разкара птиците от трупа,

така че изстреля два бързи куршума и лешоядите паднаха на земята и запляскаха с криле.

— О, Господи... О, Господи... О, Господи... — повтаряше Марк, но все пак тръгна с Линк и Линда към кръста.

Птиците бяха обезобразили трупа до неузнаваемост, но все пак бе останало достатъчно, за да се разбере, че е на бял човек, загинал от куршум в челото. Заради кръвта, пропила се в земята под кръста, не ставаше ясно дали е бил прострелян преди, или след като е бил разпънат. А тъй като се намираха само на километър от пикапа със сондата, бе логично да предположат, че това са останките на един от групата на Държавния департамент.

Линк разбираше, че според терористите убийството на мъжа е оперативна необходимост. Но оскверняването на трупа в гнусна перверзия на смъртта на Христос бе направено просто за забавление.

Без да каже и дума, Линк се върна при Прасето и взе лопата.

Зловещата задача му отне двадесет минути. Когато свърши, пот покриваше тялото и бръснатата му глава. Докато той копаеше, Линда и Марк тръгнаха към пикапа, но не го откриха на посочените координати. Някой го беше преместил. Намериха ясно очертани следи от гуми, които водеха на запад. Видяха и следи от други гуми, оставени от по-лека машина. Намериха и празна гилза, която още миришеше на барут. Тъмночервено петно от кръв в земята бе обсипано с мравки.

Когато разказаха на Линк какво са видели, всички се съгласиха, че екипът на Държавния департамент е прекосил либийската граница и се е натъкнал на патрул. По някаква причина един от групата бе застрелян, а останалите двама — взети в плен. Трупът бе откаран наблизо и разпънат.

— Възможно е да са видели как самолетът на Катамора прелита над тях — предположи Марк. — Разбрали са, че е в бедствено положение, и са решили да помогнат.

— И случайно са се натъкнали на граничен патрул? — попита Линда със съмнение.

— Не е било граничен патрул — възрази Линк. — Терористите са изпратили групи, които да елиминират всеки, който е видял самолета.

— Ако се съди по мястото, където е била засадата, хората на Държавния департамент са били много на юг от лагера си — посочи Марк. — Намирали са се на точното място, но в неподходящото време.

— Какво да правим? — обърна се Линк към Линда Рос.

Като вицепрезидент по операциите тя бе старшият член на екипа. Линда се зачуди дали да се обади на Макс и да остави решението в негови ръце, но Ханли не бе видял състоянието на трупа и не можеше да изпита емоциите, които тя бе почувствала в мига, когато осъзна какво стои пред нея. Когато ставаше дума за тактически проблеми, Линда рядко позволяваше на чувствата да влияят на решенията и. Но този път, докато оглеждаше приятелите си, тя знаеше, че правилното е да се спуснат след мръсниците, извършили това злодеяние. Ако имаха късмет, щяха да заловят жив някой от тях. Съмнително бе, че прост боец ще знае плановете на терористите за Катамора, но и малкото информация бе по-добра от нищо.

— Имат голяма преднина — отбеляза тя през гневно стиснати зъби.

— За мен няма значение — отвърна Линк.

— А и не бива да забравяме другите двама — обади се Марк.

— Качвайте се — нареди отсечено Линда.

Проследяването на следите от гуми в пустинята бе съвсем лесно. Когато слънцето залезе зад далечните планини, Марк активира инфрачервената система на Прасето. Проектирана да атакува хеликоптери, тя можеше да открива източници на топлина и да ги предупреди много километри предварително дали се доближават до топлия двигател на превозно средство.

Линк си сложи очилата за нощно виждане. С тяхна помощ можеше да шофира и в пълна тъмнина.

Никой от тримата не говореше. Нямахше нужда. И тримата мислеха еднакво, тревожеха се по един и същи начин и изпитваха еднакво силно желание да отмъстят за убийтия. Никой не се притесняваше от неравния терен.

— Колко далеч сме от границата с Тунис? — попита Линда след два часа.

Марк провери местоположението на компютъра и каза:

— Дванадесет километра.

— Продължавай напред. Съмнявам се, че ще я прекосят.

Облаци заслониха луната и призрачните сенки избледняха. Линк включи активните илюминатори, които изпращаха вълни в инфрачервения спектър — вълни недолжими за човешкото око, но ясно видими през очилата.

Пътуваха така около километър и половина. Марк Мърфи бе наясно, че активният сигнал от очилата на Линк може да бъде забелязан от някой с очила за нощно виждане, така че не откъсваше очи от предупредителната система. Пустинята си оставаше абсолютно тъмна.

Внезапно се появи малко петънце. Марк си помисли, че е прекалено дребно за човек и вероятно е нощно животно, но в същия миг екранът избухна в ярка светлина.

Бяха се натъкнали на засада и ако човекът с гранатомета бе стрелял миг по-рано, щяха да са обречени.

15.

Прасето се намираше на върха на хълма и държеше високата позиция, но без прикритие това не им вършеше работа. Скоростта, с която се движеха, не остави достатъчно време на Линк да даде на заден, затова той се възползва от единствената си възможност — натисна газта и зафуча надолу по склона, като активира хидравличното окачване и смъкна центъра на тежестта на машината.

Мърф вече не разполагаше с място да задейства монтираната под предната броня тридесетмилиметрова картечница, но ходът на Линк осигури достатъчно стабилност на Прасето да се смъква по дюната, без да се преобърне. Линк натисна друг бутон и спусна веригите зад задните гуми. Вдигна се гъст облак прах. Наблюдателната им система можеше да вижда през него, но очилата за нощно виждане на стрелеца не можеха.

Гранатата улучи мястото, където бяха преди секунди, и от кратера изригна фонтан от прах и пясък. Трасираци куршуми проблеснаха в тъмнината, насочваха се към пикапа.

— Линда... — започна Линк, но тя го прекъсна.

— Действам.

Вече бе отворила вратата към задната част и се вмъкваше вътре. Натисна бутона, който отваряше горния капак, и нагласи втората картечница на стойката ѝ. Капаците я закриваха от всички страни и тя се прицели в типовете, които ги обстрелваха. Картечницата изрева и обсипа стрелците с куршуми. В тъмнината Линда не виждаше какво става и на сто метра от нея, но трасиращите куршуми изчезнаха. Тя завъртя картечницата и затърси следващата цел.

Друга ракета излетя в нощта, но бе толкова далеч, че Линк не ѝ обърна внимание, а насочи Прасето към дългия пясъчен хълм, който осигуряваше чудесно прикритие на нападателите им. Изкачи се по него светкавично и когато стигна върха, се плъзна елегантно надолу, с което осигури на Линда идеална възможност за стрелба. Цялата редица терористи се намираше пред нея и тя я обсипа с ожесточен обстрел.

— Имам масивен топлинен образ — съобщи втораченият в компютъра Марк.

— Обсег?

— Петстотин метра. Частично е закрит от терена, но там има нещо голямо, което става все по-горещо.

— Ракети — нареди Линк.

Марк натрака командата в компютъра. Хидравлично задействаните панели по страните на Прасето се отвориха и разкриха антитанковите ракети „Копие“. Оръжие, което по принцип се носеше на рамо, „Копие“ имаше десеткилограмова бойна глава и бе способно, да унищожи всяка бронирана машина.

— Огън! — извика Марк и стреля.

Ракетата се понесе през пустинята. Линк завъртя волана и Линда обстреля следващото картечно гнездо, единственото активно в момента.

Ракетата се насочи решително към източника на топлина, без да обръща внимание на опитите на терористите да я прострелят. На петнадесет метра от мишената търсачката внезапно изгуби сигнала и усети друг, по-хладен. Игнорира го и продължи по първоначалния си курс.

Това, което ракетата не знаеше, бе, че между нея и целта ѝ тъкмо минаваше цистерна с гориво и по-хладният топлинен образ бе двигателят ѝ. Ракетата удари резервоара зад шофьорската кабина. Шофьорът загина в мига, когато горивото избухна. Взривът вдигна във въздуха няколко замаскирани с камуфлажни мрежи палатки. Финиковите палми, по които бяха окачени мрежите, за да скрият лагера от сателитите, пламнаха като клечки. Парчета метал от цистерната се посипаха върху лагера като шрапнели.

В пламъците на унищожената цистерна Линк, Марк и Линда видяха две неща едновременно. Едното бе, че пикапът на екипа от Държавния департамент е съборен на една страна от експлозията и шасито му гори. Второто бе онова, което терористите бяха пазили.

Грижливо ограден с пясъчни торби руски Ми-24, вероятно най-страшният боен хеликоптер в историята. Горещината от двете му турбини бе това, което Марк бе видял на насочващата система.

— Мили боже! — извика Мърф. — Ако това чудо излети, ще ни направи на нищо.

Още докато го казваше, хеликоптерът с кодово име „Хинд“ се издигна в небето. Под носа му беше монтирана четирицевна картечница „Гатлинг“, която след миг затрака зловещо.

Линда едва успя да се вмъкне вътре, преди петдесетмилиметровите куршуми да обсипят Прасето. Те удариха бронираното стъкло с такава сила, че го напукаха. Ако нападението продължеше още няколко секунди, стъклата щяха да се пръснат.

Линк натисна газта и се понесе напред. Земята вляво от тях изригваше от ударите на куршумите. После бе ред на ракетите, цели шест. Те обаче бяха без насочване и се забиха в хълмовете. Линк завиваше рязко, за да спечели поредната секунда. Една ракета все пак удари задната броня и залюля Прасето, но не нанесе сериозни щети.

Линк погледна Мърфи.

— Готов ли си?

— Давай!

Линк натисна спирачката с всичка сила. Прасето се завъртя и се плъзна по пясъка. В мига, в който носът му се насочи към „Хинд“, Марк изстреля две ракети „Копие“. Надяваше се, че търсачките им ще открият мишената, тъй като нямаше време да се прицели.

Пилотът на хеликоптера загуби целта си в надигналата се пясъчна вихрушка и задържа огъня за момент, за да изчака прахта да се слегне. Двете ракети изскочиха иззад завесата от пясък. Охладителната система на едната не успя да достигне желаната температура и ракетата не откри мишената, падна на земята и се взриви далеч от хеликоптера.

Насоченият с носа си към приближаващите ракети хеликоптер представляваше малък топлинен кръст, тъй като корпусът му закриваше изгорелите газове. Пилотът знаеше това и не направи нищо. Надяваше се, че бездействието му ще накара ракетата да го отмине. Но компютърният мозък на „Копие“ реши, че четирите нажежени цеви под корпуса са достатъчно привлекателни.

Търсачката изпрати мигновена корекция към крилата на ракетата и я насочи право към нагорещените цеви на картечницата. Пилотът се опита да се отдръпне в последната секунда и „Копие“ пропусна оръжието, но се заби право в кабината. Експлозията разцепи хеликоптера на две. Предната му част бе раздробена. Главният двигател още работеше. Хеликоптерът загуби равновесие и се завъртя

лудо. От черната дупка, която преди миг бе пилотска кабина, излизаше гъст дим. След секунда десеттонният „Хинд“ се разби в земята.

Самозапечатащите се резервоари на хеликоптера свършиха работа — нямаше вторична експлозия, а пламъците около двигателите угаснаха.

Марк шумно си пое дъх.

— Чудесна стрелба, Текс — изсумтя Линк и се обърна към Линда. — Добре ли си?

— Устата ми пресъхна от ужас.

— Съжалявам.

— Момчета, вие свалихте хеликоптера, така че просто отбелязвам, а не се оплаквам. Какво е това място? Нещо като граничен пункт?

— Вероятно — отговори Линк.

— Заведи ни при хеликоптера — помоли Марк, който вече проучваше сваления „Хинд“ с помощта на насочващата система.

— Идеята не е много добра. Трябва да се разкараме от тук, докато можем.

— Не мисля, че е граничен пункт — каза Мърф. — Трябва да огледам хеликоптера отблизо, за да се уверя. Освен това трябва да разберем дали нещо от комуникационната им система е оцеляло. Ако някой случайно е оцелял, ще повика подкрепления.

Линк подкара към хеликоптера. Марк отвори вратата си, още преди Прасето да е спряло, измъкна се навън и като първобитен ловец, приближаващ опасна плячка, вероятно още жива, запълзя предпазливо към сваления „Хинд“.

— Какво търсиш? — попита Линда, без да отмества очи от прицела на картечницата.

— Не търся — поправи я Марк. — Оглеждам.

— Какво оглеждаш?

— Въздушните смукачи не са нормални. Прекалено големи са. Освен това шуцерите на перките...

— Казвай де? — обади се Линк. Марк се извърна към него.

— Този хеликоптер е модифициран за операции на голяма височина. Обзалагам се, че и турбините са по-големи от обичайното. А това — той плесна стойката под крилото — е стойката за изстрелване на ракета „АА-7 Ейпекс“.

— И?

— „Ейпекс“ не е част от типичната екипировка на „Хинд“. Тези хеликоптери са предназначени да атакуват цели на земята. „Ейпекс“ са проектирани за въздушни битки.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Линда.

— Преди да постъпя в Корпорацията, се занимавах с дизайн на оръжия. Живеех с тях — отговори Марк. — Вече събрахте две и две, нали?

— Въздушни нападения, хеликоптер, който лети на необичайна височина — отвърна Линк невъзмутимо. — Не е нужно да си Шерлок Холмс. Използвали са го, за да свалят самолета на държавния секретар.

— Значи това място е терористки лагер на либийците или някой друг? — попита Линда.

— Това е въпросът — отвърна Марк, докато се качваше в Прасето. — Хайде да проверим и да видим дали ще можем да му отговорим.

Подкараха към пустинния лагер. Палатките бяха превърнати в купчини пепел, а листата на палмите бяха изгорели. Линк спря до един труп и Марк скочи и го обърна. В слабата светлина от близките огньове видя парче метал, вероятно от цистерната, което се бе забило дълбоко в гърдите на мъжа. Не откри обаче никакви отличителни знаци по униформата и никакви документи в джобовете на мъжа.

Огледа още няколко трупа, без да се отдалечава прекалено много от Прасето. Никой не носеше документи за самоличност. После зарови из съсипаните палатки. Намери сателитен телефон, който прибра, и голям радиопредавател, унищожен от взрива. Нищо обаче не сочеше какви са тези типове или на кого са служили.

— Е? — попита Линда, когато Марк се върна в Прасето.

— Това място е пълна загадка — отговори той безпомощно. — Знаем как е причинена катастрофата, но не и от кого и защо.

— Аз пък не се притеснявам — каза Линк, докато подкарваше към границата с Тунис. — Обзалагам се, че шефът е получил отговор на тези два въпроса минути след като излетя с другия хеликоптер.

16.

В мига, когато вратата на хеликоптера се отвори и ярката светлина почти го заслепи, Хуан разбра, че е вътре и с двата крака. Дълбоко. Нямахше да е трудно да се покрие в либийска военновъздушна база. Там щеше да има поне хиляда бойци, десетки сгради, където да се скрие, щеше да му помогне и анонимността на военния персонал, който непрекъснато се мести от база на база.

Но хеликоптерът не кацна във военна база, а високо в планината, на заслонено от стръмни скали плато, което гледаше към зашеметяващи долини. Под площадката за кацане имаше тренировъчен лагер — десетки палатки, параден плац, стрелбище и тренировъчна полоса с препятствия.

Хуан реши да не прави прибързани изводи. Фактът, че това приличаше на терористки лагер, не означаваше, че не е поддържан от правителството. Все пак се намираще в Либия.

На едната страна на лагера се издигаше триетажна сграда от метално скеле, увито в зебло. Около нея имаше ограда, окачен навес над обръщалото отпред и странично крило, което по някаква причина заприлича на Хуан на солариум, но пък сградата бе прекалено голяма за частна къща. Отзад се виждаше нещо като двор, ограден с брезентови платнища.

Воят на турбините замря и Кабрило чу шума на генератори и гласа на мюезин, който призоваваше мюсюлманите за обедната молитва. Из лагера забързаха мъже, стиснали молитвени килимчета в ръце. Започнаха да се събират на парадния плац и постлаха килимчетата си на изток към Мека. Бяха поне двеста души, солиден брой, но не достатъчен, за да не го открият. Някой щеше да усети липсата на истинския Мохамед и тогава щяха да проведат сериозно издирване.

Нуждаеше се от информация за тази терористка група, но единственият му шанс бе да изчезне рано и да се върне на нощно разузнаване.

— Движи се — нареди някой зад него и той се отдръпна от хеликоптера.

На отсрещната страна на долината забеляза строителна площадка, а може би изкоп? Уви шала по-плътно около лицето си и тръгна по пътеката, която водеше към лагера. Вървеше близо до мъжа пред себе си, за да не даде възможност на никого да погледне в очите му, и леко приведен, за да скрие факта, че е по-висок от останалите.

Не знаеше дали мъжете, изпратени да унищожат уликите около сваления самолет, са настанени заедно, но му се струваше логично. Беше ги наблюдавал как работят и макар да не бяха дисциплинирани като професионални войници, действията сплотено, което явно бе резултат от работа и обучение в стегната група. Знаеше, че след като стигнат до палатките, животът му няма да струва и пукната пара.

Пътеката се виеше по ръба на дълбоко дере и бе покрита с пясък и дребни камъчета. На половината път надолу имаше тясна издатина, а под нея — вертикална скала, висока поне десет метра. Хуан тъкмо прецени, че шансовете му да стигне жив до дъното са почти нулеви, когато водачът на екипа се обърна и започна да събира кефиите на хората си.

Повечето мъже знаеха какво предстои и вече бяха развили шаловете си. Хуан отново погледна към лагера вляво. Никой не беше с покрита глава. Знаеше, че това е средство за сплотяване. Терористите бяха анонимни само за външни хора. Но когато се намираха на безопасно място и сред събратята си, се откриваха с лекота.

Шансовете вече бяха без значение.

Той блъсна мъжа пред себе си и изръмжа:

— Внимавай!

Арабинът се извъртя към него и го изгледа свирепо.

— Защо ме бутна?

— Ти ме бутна с лакът в корема — отвърна Хуан. — Би трябвало да те убия за грубостта ти.

— Какво става там?

— Тая свиня ме бутна! — извика Хуан.

— Кой си ти? — попита водачът. — Покажи се.

— Само след като той ми се извини.

— Няма да се извиня. Ти първи ме удари в гърба.

Хуан замахна към лицето на арабина с ленив жест, само с една десета от силата си. Арабинът инстинктивно приклегна и бързо го удари два пъти в корема. Това бе извинението, от което се нуждаеше Хуан. Той дръпна шала на мъжа и го завъртя така, че да го закрива и терористите да не могат да видят лицето му.

— Не те познавам! — извика Хуан с престорена изненада. — Този човек е самозванец! Не е от нашите.

— Да не си откачил? Тук съм от седем месеца.

— Лъжец! — изръмжа Кабрило.

Мъжът се опита да го бутне. Вместо да се бори, Кабрило го стисна за китките, отстъпи назад от ръба и краката му се плъзнаха надолу. Наклонът бе лек отначало, но бързо стана стръмен и започнаха да се свличат все по-бързо. Миг преди да паднат, Хуан нарочно политна назад и праметна изумения терорист над главата си, без да пуска ръцете му, и когато се свлякоха, се озова върху гърдите на арабина. Гърбът на терориста се влачеше по остриите камъни, докато се плъзгаха към дъното на дерето.

Кабрило чу звук от чупене на кости, придружен от сриването на чакъла, който се носеше надолу заедно с тях. Либиецът изпищя. Спускаха се като с шейна, само дето арабинът бе шейната. Около тях падаха все повече камъни и прахът вероятно скриваше и двамата от погледите на хората горе.

Кабрило използва изкуствения си крак като кормило, за да ги направлява и забави. Всеки път, когато го протегнеше, му се струваше, че го удрят с чук, но ако спреше, щяха да се сринат долу прекалено бързо.

Внезапно се озоваха върху лавината, която бяха причинили, и скоростта им се удвои. Хуан вече не можеше да контролира плъзгането надолу. Дерето зави наляво и мощната лавина сякаш избухна и ги понесе още по-бързо. Излетяха за миг във въздуха, а когато паднаха, терористът вече не пищеше и бяха изпреварили с няколко метра стената от чакъл, която ги преследваше.

Тук дерето бе по-широко и дълбоко, но извиваше по-често. Лавината ги настигна и Хуан отново се понесе върху либиеца. Успя да погледне нагоре. След чакъла и пясъка се носеха по-големи камъни.

Погледна надолу. Лавината се сриваше на земята от почти три метра. Ако беше вода, щеше да падне във вира и да изплува без

проблеми — но това бяха камъни.

Заби протезата в чакъла, усети солидна земя и секунди преди с арабина да се преметнат в пропастта, напъна с всички сили, оттласна се от терориста в неудобен скок и се озова на метър и половина над него.

Запълзя нагоре, като се бореше със свличащия се чакъл. Не можеше да се справи. Лавината бе прекалено бърза. Надяваше се само да спечели няколко ценни секунди и да се измъкне от нея, преди тя да го отнесе в пропастта.

Разкървавените му пръсти упорито се забиваха в земята, краката му ритяха неуморно. Не беше достатъчно. Намираше се твърде далеч от края на лавината, за да се измъкне.

Хуан обаче не бе от хората, които се предават, и направи последно върховно усилие. Камъните отнесоха размазания труп на придружителя му в мига, когато пръстите му докоснаха солидна земя. Ръцете му уловиха нещо твърдо и кръгло. Нямахше избор, затова го сграбчи с лявата си ръка и се извъртя надясно.

Знаеше, че първото правило на алпинизма е никога да не се доверяваш на растителност, защото може да се откъсне без предупреждение. Но нямаше избор, затова увисна на корена, до който бе успял да се докопа.

Почти мигновено коренът започна да се изтръгва от земята. Хуан почти бе успял да се освободи от лавината и разчиташе изцяло на него, но той поддаваше все повече.

Краката му се спуснаха над ръба на скалата. Той стисна корена още по-здраво. На по-малко от половин метър от него кошмарната лавина продължаваше да се спуска надолу. Хуан се опита да се издърпа нагоре, но коренът го предаде и той увисна над пропастта.

Залюля се като махало. Протегна лявата си ръка и успя да сграбчи скалата.

Коренът обаче се отърка в острата като бръснач скала и се скъса. Хуан остана да виси само на една ръка.

Погледна отчаяно надолу. Скалата изглеждаше гладка като стъкло и вертикална като стената на небостъргач. Но само на няколко сантиметра под краката му имаше издатина, не по-широка от книга.

Ронливият варовик, който стискаше, започна да се троши в ръката му.

Хуан си пое дъх и се пусна. Нямаше достатъчно място, за да присвие колене и да омекоти удара. Сателитният телефон се откачи от кръста му и полетя в пропастта.

Хуан се притисна в скалата.

Плътната завеса прах просветляваше — лавината вече намаляваше. Скоро планинският вятър щеше да отнесе прахта и хората горе щяха да го видят. Вертикалното спускане до следващата площадка бе поне десет метра, а до дъното оставаха още около тридесет.

Хуан погледна наляво. Лавината почти бе спряла.

Второто правило на алпинизма бе никога да не се спускаш по скала, освен ако не познаваш маршрута добре.

Той нямаше представа какво има под него, но нямаше и избор, тъй като на ръба горе стояха двадесет въоръжени мъже.

Спусна крак надолу и заопипва за някаква опора. Кракът му откри лека издатина и той се свлече половин метър надолу и стъпи на нея.

Внезапно покрай лицето му профуча дебело въже. Кабрило вдигна глава и видя, че скалата го скрива от терористите горе. Едва ли възнамеряваха да го спасяват, по-скоро искаха да се уверят, че никой от двамата не е оцелял. Страхотен късмет бе, че бяха спуснали въжето точно там, където се намираше той.

Хуан бързо разкопча няколко копчета на униформената си риза, изу ботуша на изкуствения си крак и го пхна в пазвата си. Уви въжето около гладката протеза, стисна го и бавно започна да се спуска надолу.

Нужна му бе по-малко от минута. Хвърли се в дерето миг преди доброволецът да стигне до ръба на скалата и да надникне надолу.

Гласът на арабина отекна в дерето:

— Виждам само камъни. И двамата са затрупани. Мъртви са.

След секунди войникът се закатери нагоре.

Хуан се отпусна на земята. Не усещаше нищо счупено, но знаеше, че цялото му тяло е насинено. Позволи си само десет минути почивка.

Извади късмет да открие кефията. Уви я около главата си. Планът му бе да намери безопасно място за криене през деня и да тръгне през планината към строителната площадка, която бе забелязал, за да я огледа. Беше толкова близо до лагера на терористите, че нямаше как да не е свързана с него.

След като се добереше дотам, щеше отново да разчита на късмета си, за да разбере какво точно представлява. Надяваше се, че секретар Катамора е в единия или в другия лагер.

Но дълбоко в себе си знаеше, че никой не е чак такъв късметлия.

17.

Линда Рос и Франклин Линкълн стигнаха до лагера на археолозите на зазоряване и се спотаиха зад една скала над него. И двамата действаха на адреналин и прекалено малко сън. Марк бе потеглил с Прасето към пустинята, за да се срещне с Джордж Адамс, който им караше с хеликоптера горивото, необходимо да завършат мисията си.

Никой не одобряваше, че се налага да се разделят. Откриването само на един труп до пикапа със сондата и липсата на следи от другите двама американци означаваше, че са били отведени някъде другаде. Предполагаха, че там, където либийският товарен хеликоптер бе отнесъл председателя. Ако бе така, разпитът им щеше да е бърз, брутален и вероятно успешен. Дори в този миг група терористи можеше да пътува към лагера с хеликоптера.

Но времето им изтичаше. Конференцията приближаваше, а колкото по-дълго държаха Катамора, толкова по-вероятно бе да започнат да я измъчват.

Слънцето се показва и лагерът се раздвижи. Линда и Линк стояха и чакаха. Повечето археолози бяха студенти. Имаше и неколцина по-възрастни, вероятно преподаватели. Видяха и десетина тунизийци. Един от тях бе облечен в лошо скроен костюм и изглеждаше раздразнен. Освен това не вършеше нищо, затова предположиха, че тъкмо той е наблюдателят от правителството.

Наложи им се да чакат цял час, преди доктор Емил Бъмфорд, облечен в абсурден костюм за сафари и панамена шапка, да излезе от палатката си. За човек, загубил три четвърти от екипа си, докторът не изглеждаше особено разстроен. Прозя се театрално, когато излезе на слънце, и се понесе към палатката, която служеше за трапезария. Готвачи се трудеха над грила зад нея и макар миризмата да не достигаше до Линда и Линк, и двамата си представиха аромата на яйца и пържени картофи. Тяхната закуска се състоеше от студени военни дажби. Храненето на археолозите продължи дълго — несъмнено след

закуската имаше събрание за разпределяне на задачите. Студентите излязоха от трапезарията първи, върнаха се за кратко в палатките си, за да вземат раниците и инструментите си, и се отправиха към римските развалини. Преподавателите бяха по-бавни, но след известно време и те изчезнаха зад хълма, който разделяше лагера от разкопките.

Бъмфорд се върна в палатката си, след като всички други бяха отишли на работа. Остана вътре само минута, после излезе и се настани на шезлонг в сянката пред нея. Книгата, която отвори, бе дебела като енциклопедия. Линк искаше да влязат в лагера веднага, но местните работници се мотаеха наоколо, събираха прането и оправяха палатките на студентите.

— Изкарах курс по археология първата година в колежа — прошепна Линда. — Ходихме на разкопки за няколко дни, обаче нямахме подобни слуги.

— Държавният департамент не е плащал допълнително, за да си ги позволите.

— Да, има логика. Какво мислиш за Бъмфорд?

— Смятам, че изкарва добри мангизи за престоя си тук и не бърза да разбере какво е станало с Алана Шепърд и останалите.

— Чудничко — саркастично изсумтя Линда.

Правителственият представител отиде при Бъмфорд около час след като той се бе настанил на шезлонга. Говориха само минута. Бъмфорд жестикулираше енергично и приключи разговора с безразлично свиване на рамене.

Линк прошепна с арабски акцент:

— Професор Бъмфорд, нещо ново за вашите хора?

После отговори с висок носов глас:

— Нямам представа къде са и какво е станало с тях.

— Не се ли свързахте с университета, за да докладвате за изчезването им?

— Това не е моя отговорност. Тук съм само като консултант.

— Но не се ли притеснявате? Трябваше да се върнат преди няколко дни.

— Не е мой проблем.

Пантомимата на Линк и предсказанието му бяха абсолютно точни. Бъмфорд спокойно се върна към книгата си.

Изчакаха още двадесетина минути суетнята из лагера да затихне. Местните служители не се виждаха никъде. Линк изскочи от скривалището им и се понесе към палатката на Бъмфорд. Извади ножа от дълбокия джоб на гащеризона си. Беше „Емерсън 7А“. Острието му бе така наточено, че когато разряза найлона, не издаде повече звук от нож, режещ масло.

Пристъпи безшумно в палатката и отиде до входа. Бъмфорд беше с гръб, само на педя от него, и нямаше представа, че някой наднича над рамото му. Линк хвърли бърз поглед към Линда, която му махна с ръка да почака — един от готвачите вървеше през лагера на път към клозета. Веднага щом готвачът се разкара, Линда вдигна юмрук.

Линк грабна Бъмфорд под мишниците и го вмъкна в палатката със светкавично движение, което запрати експерта по Отоманската империя на пода. Линк се хвърли върху него като тъмен призрак, затисна устата му с едната си ръка, а с другата му показа ножа.

След секунди Линда се вмъкна в палатката през процепа.

— По дяволите, правиш всичко да изглежда толкова лесно. Този тип тежи поне сто кила.

— По-скоро сто и десет. Наричам тази хватка „Вдигни лекето“.

Линда се наведе към Бъмфорд. Докторът бе ококорил очи, плешивото му теме лъщеше от пот.

— Колегата ми ще свали ръката си. Няма да мърдаш и няма да викаш. Ясно ли е?

Бъмфорд лежеше неподвижно като изкормена риба.

— Кимни, ако разбираш.

Той не помръдна и Линк грубо го тупна по бузата. Професорът потръпна от ужас и закима енергично. Линк пусна устата му и Бъмфорд изскимтя:

— Кой сте вие?

— Говори тихо — нареди му Линда. — Тук сме заради Алана Шепърд, Майк Дънкан и Грег Чафи.

— Кой сте вие? — повтори докторът. — Не ви познавам. Не сте от групата.

Линда протегна ръка към лицето му и той се сви. Тя обаче само внимателно му оправя очилата.

— Ние сме приятели. Трябва да поговорим с теб за останалите членове на екипа ти.

— Не са тук.

— Какъв е този тип? — попита Линк. — Гений — идиот?

— Професор Бъмфорд — опита Линда отново, — тук сме, за да ви зададем няколко въпроса. Ние сме част от американски екип за издирване и спасяване.

— Като военните?

— Цивилни наемници, но хората във Вашингтон смятат мисията ви за достатъчно важна, за да ни възложат задачата.

— Загуба на време — изсумтя Бъмфорд, възвърнал арогантността си.

— Защо?

— Знаете кой съм, нали?

Линда осъзна, че нахалникът иска да получи признание за известността си.

— Емил Бъмфорд, един от най-прочутите световни експерти по Отоманската империя.

— В такъв случай знаете, че не е нужно да обяснявам мненията си. Можете да ги приемете като факт. Тази експедиция за Държавния департамент е загуба на време.

— Защо тогава участваш в нея, по дяволите? — намеси се Линк.

Бъмфорд не отговори веднага и Линда забеляза лукавия му поглед и го предупреди:

— Не лъжи.

Бъмфорд въздъхна и отговори:

— Загубих преподавателското си място заради връзка със студентка, а и в момента се развеждам. Бившата ми съпруга смята портфейла ми за бездънен кладенец, а бездруго не изкарвах много в университета. Добавете към това факта, че не съм публикувал книга от десет години, и ще разберете.

— Пари.

— Държавният департамент плаща по петстотин долара на ден. Имам нужда от тях.

— Затова си седиш тук на сянка, макар останалата част от екипа да липсва. Просто си трупаш паричките.

На лицето на професора не се изписа нито отрицание, нито срам.

Линда изпита огромно желание да шамароса мазната му мутра, но каза спокойно:

— Е, време е да почнеш да си изкарваш парите. Обясни сега защо смяташ, че експедицията е загуба на време.

— Наясно ли сте с историята за Сюлейман Ал Джама, която ни пробутаха? Как той се сприятелил с американски моряк и си променил мнението относно джихада срещу Запада?

— Чували сме я — отговори Линда.

— Не вярвам в нея нито за миг. Чел съм всичко, написано от Ал Джама. Имам чувството, че го познавам. Не би се променил. Никой от берберските пирати не би се променил. Изкарвали са прекалено много пари във войната с европейските кораби.

— Мислех, че Ал Джама се е бил по идеологически причини, а не за пари — възрази Линк.

— Ал Джама е бил човек като всички други. Сигурен съм, че би се изкушил от богатствата, донесени от пиратството. Може да е започнал с идеята просто да избива неверниците, но в някои от покъсните си писания говори за „наградите“, които бил натрупал. Думите са негови, а не мои.

— Награда не означава точно съкровище — отбеляза Линда, осъзнала, че Бъмфорд тълкува думите на Ал Джама според собствената си алчност.

— Млада госпожице, доведоха ме тук, защото съм експерт. Ако не искате да слушате обясненията ми, моля ви, оставете ме на мира.

— Любопитен съм — обади се Линк — относно точно колко доходоносно е било пиратството за берберите.

— Какво всъщност знаеш за тях?

— Знам, че нашите моряци са ги ритали в задниците, както се пее, „... до бреговете на Триполи“.

— Това всъщност са били петстотин наемници под командата на бившия американски консул Уилям Итън и шепа моряци, унищожили град Дема, затънтено местенце от владенията на пашата на Триполи. Истина е, че действията им са ускорили сключването на мира, но определено не си струват химна.

Линк имаше приятели в морската пехота, които биха убили това леке заради подобна забележка.

— Между петнадесети и деветнадесети век — продължи Бъмфорд — берберските пирати контролирали най-печелившите морски маршрути в света — Средиземно море и

северноатлантическото крайбрежие на Европа. По това време корабите на народите, които не можели или не искали да платят астрономическите откупи, ставали плячка за пиратите. Товарите им били открадвани, а екипажите им — или държани за откуп, или продавани в робство. Страни като Англия, Франция и Испания плащали на пиратите милиони в злато, за да защитят търговските си кораби. За известно време дори Съединените щати плащали. Според някои документи повече от една десета от щатските приходи отивали при различните берберски управници. Пиратите също така отвличали хора от крайбрежните селца, като стигали чак до Ирландия. Говори се, че повече от милион и половина европейци били отвлечени от домовете си и продадени в робство. Можете ли да си представите?

— Естествено — отвърна Линк иронично.

Бъмфорд вече бе загрял по темата и реши да не обръща внимание на хапливата забележка на черния гигант.

— Говорим за някои от най-могъщите морски сили по онова време. А Сюлейман Ал Джама вероятно е бил един от най-преуспяващите и безмилостни пирати тогава. Отначало учил за имам, но в семейството му имало традиция за пиратство от поколения. Още като малък слушал разказите за предшествениците си, които нападали кораби, завръщащи се от кръстоносните походи. Пиратството било в кръвта му. Съжалявам, но всичко, което знам за него, говори, че той никога не би се отказал от свещената война срещу Запада, също като съвременния терорист с неговото име.

Линда осъзна грешката си. Бъмфорд не говореше от гледна точка на алчността си. Разглеждаше това, което се опитваха да постигнат, през лещата на неизбежния тероризъм и триумфа на неуморната ислямска догма. Тя говореше с победен човек. Човек, който никога не бе изстрелял и куршум във войната срещу екстремистите от културата, която бе учил, но така и не бе разбрал.

Тя обаче реши да продължи разговора.

— Но сега говорим за времето, когато Томас Джеферсън решил, че Съединените щати вече няма да плащат подкупи. За първи път в историята си пиратите били изправени срещу първокласна флота, която предпочитала да се бие, вместо да плаща. Ал Джама със сигурност е разбрал, че настъпва краят на безнаказаното пиратство. Декларацията на Джеферсън за война срещу пиратството е била

началото на края за тях. Цял народ се е изправил срещу дивашките им нападения, макар останалата част от света да продължила да трепери.

Още докато го изричаше, приликата със сегашната борба с тероризма я накара да потръпне. Европа бе прекарала по-голямата част от двадесети век под постоянната заплаха от тероризъм. Бомби в нощни клубове, отвличания, убийства из целия континент — и почти никаква реакция от страна на властите.

Съединените щати бяха поели по същия път след първото нападение срещу Световния търговски център. Правителството се бе отнесло към него като към престъпно действие, а не като към първия удар във война. Извършителите бяха арестувани и пратени в затвора, а въпросът бе почти забравен. До 11 септември.

Но вместо да игнорира истината за втори път, правителството отвърна на нападението през 2001 година, като пренесе битката при онези, които поддържаха тероризма. Също както бе постъпила двеста години по-рано, Америка заяви на света, че ще се бие, а няма да живее в страх.

— Дори ако допусна възможността, че Ал Джама си е променил мнението и е намерил начини за помирение между ислямизма и християнството, съществува практическият проблем за откриването на кораба му, „Сокол“ — каза Бъмфорд. — Просто е невъзможно той да е останал скрит в пустинята цели два века. Или е бил унищожен от зловещите климатични условия, или е бил оплячкосан от номадите. Повярвайте ми, не е останало нищо за намиране.

— Просто за идеята — прекъсна го Линк, понеже видя, че песимизмът на Бъмфорд вбесява Линда. — Ако е оцелял по някакъв начин, имаш ли представа къде може да се намира?

— От писмото, което четох във Вашингтон, съдя, че трябва да се намира в пресъхналото речно корито на юг от нас, но Алана, Майк и Грег го разучиха повече от грижливо. Спряха, когато се натъкнаха на бързеи, които са били непреодолима пречка. Там няма скрит берберски кораб.

— Имаше ли някакви други следи в писмото? Или нещо друго важно?

— Хенри Лафайет твърди, че корабът бил скрит в голяма пещера, която била достъпна само чрез използването на, тук цитирам, „хитро устройство“. Моля, не ме питайте какво означава това. Алана ми

досажда с този въпрос дълго време. Единственото друго, което съм чувал, е местна легенда. Тя твърди, че корабът е скрит под черното, което гори.

— Кое? — озадачи се Линда.

— Черното, което гори. Преданието идва от дневника на прекия подчинен на Ал Джама Сюлейман Караманли. Той се е запазил, тъй като Караманли бил племенник на пашата на Триполи и дневникът бил прибран в архива. Но каквото и да означава това, не го разбирам.

— И аз — промърмори Линда.

Щом опитна археоложка като Алана Шепърд не можеше да намери кораба на Ал Джама, след като бе работила седмици със специално оборудване, нямаше надежда, че тя, Марк и Линк ще го открият за няколкото дни, които оставаха до мирната конференция.

Линда си погледна часовника. Разполагаха с един час, за да се върнат до мястото, където трябваше да се срещнат с Марк. След като докладваше на Макс Ханли наученото от Бъмфорд, щеше да му каже, че най-разумното им следващо действие ще е да подкарат Прасето към мястото, където се намираще Хуан, и да се надяват, че председателят има по-добър късмет от тях.

— Хайде, Линк — каза тя. — Доктор Бъмфорд, благодаря ви за отделеното време. Предполагам, не е нужно да ви напомням, че никога не сме били тук.

— Разбира се — съгласи се професорът. — Между другото, намерихте ли някакви следи от екипа ми?

Линда едва сдържа хапливия си отговор.

— Единият от мъжете е мъртъв. Или Грег Чафи, или Майк Дънкан. Единствен изстрел в главата. Лешоядите не бяха оставили достатъчно, за да го идентифицираме. Не знаем нищо за другите двама.

— Мили боже! Безопасно ли е за мен да остана тук? Може би трябва да се върна в Щатите?

Линк я сграбчи за ръката, преди да е халосала лекето.

— Спокойно, момиче. Не си струва. Да вървим.

Измъкнаха се от палатката и прекосиха безлюдния лагер. Не забелязаха дребната фигурка на момчето, което бе подслушало разговора им, клекнало до палатката.

То ги изчака да изчезнат зад пясъчния хълм, после забърза към правителствения представител. След двадесет минути, информацията бе предадена на човек в Триполи срещу солидна сума, а четиридесет минути след това турбините на един хеликоптер Ми-8 изреваха в един отдалечен тренировъчен лагер.

18.

Посланик Муун видя останките от катастрофата от кабината на правителствения хеликоптер и едва се удържа да не повърне в скута на придружителя си, външния министър Али Гами. Разрухата бе пълна. Останките от самолета на Държавния департамент бяха разхвърляни на повече от километър. С изключение на петнадесетметрова секция от корпуса и двигателите нямаше парчета, по-големи от куфар.

— Аллах, бъди милостив — промълви Гами. Той също идваше тук за първи път.

Долу на земята, пазени от кордон либийски войници, специалистите вече оглеждаха катастрофата. Екипът експерти от НТТБ бе там, както и няколко местни служители на авиацията. Бяха пристигнали малко преди американския посланик и хеликоптерът им бе кацнал на километър и половина от мястото на катастрофата.

— Господин министър — обади се пилотът по интеркома, — ще трябва да кацнем близо до техния хеликоптер. В противен случай роторът ни може да нанесе щети върху останките.

— Няма проблеми — отвърна Гами. — Чистият въздух и разходката ще подействат добре и на мен, и на посланика.

— Да, господине.

Министърът се обърна към Муун и сложи ръка на рамото му.

— От името на моето правителство и от мое собствено име, ужасно съжалявам, Чарлз.

— Благодаря, Али. Когато ми съобщи, че самолетът е бил намерен, все още изпитвах някаква надежда. — Той махна към прозореца. — Но сега...

Гласът му заглъхна. Нямаше какво повече да каже.

Пилотът приземи луксозния френския EU155 до военния хеликоптер. Телохраниелят на Гами, безмълвен планинец без врат, казваше се Мансур, отвори вратата още докато перките се въртяха. Без да обръща внимание на вихрушката, Гами скочи на земята и изчака Муун.

Тръгнаха към мястото на катастрофата. Муун се изпоти само след няколко крачки, но нито либийският министър, нито телохранителят му изглеждаха притеснени от горещината и яркото слънце. Вятърът понесе към тях миризма на изгоряла пластмаса и авиационно гориво.

Отблизо катастрофата изглеждаше още по-ужасно, отколкото от въздуха. Всичко бе обгорено и изкривено от огъня. Спряха до войниците и изчакаха водещия следовател от НТТБ. Той вървеше бавно сред останките, правеше снимки с дигитален фотоапарат, а мъжът с него записваше всичко с видеокамера. Най-после следователят забеляза важните личности, каза няколко думи на другаря си и тръгна към тях. Лицето му беше дълго и мършаво, а устата — извита надолу.

— Посланик Муун? — каза той, когато се приближи.

— Да, аз съм. Това е Али Гами, външният министър на Либия.

Здрависаха се.

— Дейвид Джуисън.

Муун забеляза как Гами се размърда леко, когато чу името, и попита:

— Какво можете да ни кажете?

Джуисън погледна през рамо, после прикова очи в посланика.

— Не сме първите хора на това място. Съвсем сигурен съм.

— Какво искате да кажете? — рязко попита Гами.

Муун знаеше, че справянето на Либия с тази криза ще повлияе не само на мирната конференция, но и на отношенията със Съединените щати и целия Запад.

Разкритието на Джуисън несъмнено поставяше Гами и правителството му в трудно положение. Ако имаше улики за объркване на останките, обвиненията във фалшифициране и прикриване на истината щяха да последват бързо.

— От това, което видяхме досега, изглежда, група номади са преровили мястото. Оставили са стотици следи, готварски огънове и труп на камила, застреляна в главата. Местният ни водач каза, че камилата изглеждала много стара и болна и вероятно е била убита, тъй като вече не можела да върши работа. Останките са пипани, някои дори са отнесени. Труповете на пътниците също. Вярвам, че мюсюлманският обичай е да погребат хората в рамките на двадесет и четири часа от смъртта им. Либийският ми колега смята, че е твърде

вероятно номадите да са направили точно това. Нямам причина да се съмнявам в преценката му, но няма да знаем със сигурност, докато не докараме кучета, обучени да откриват трупове.

— Имате ли някаква представа какво се е случило със самолета?

— Очевидно е загубил част от опашката си по време на полета. Не знаем защо, тъй като не я открихме тук. Изпращаме нашия хеликоптер да оглежда пътя на самолета на всеки няколко минути. Загубата на опашката може да е довела до изтичане на хидравлична течност, както и до повреда на лоста и елероните. Без хидравлична система клапите, дефлекторите и аероните също биха отказали. Ако наистина е станало така, е било изключително трудно, да не кажем невъзможно да контролират самолета.

— Нещо показва ли защо част от опашката е загубена? — попита Гами.

— Засега не — отговори Джуисън. — Ще разберем, когато я намерим.

— А ако не я намерите? — обади се Муун. Въпросът не беше зададен с цел провокация, но Муун бе любопитен относно реакцията на Гами. Само защото той лично го харесваше, не означаваше, че е забравил ролята си тук.

— Ако не открием някакво друго доказателство, официално ще заявим, че причината не се знае.

Гами погледна посланика и каза:

— Чарлз, обещавам ти, че опашката ще бъде намерена и причината за трагедията — обяснена.

— Не се обиждайте, господин министър — прекъсна го Джуисън, — но може да не успеете да спазите обещанието си. Работя като следовател от осемнадесет години. Виждал съм какво ли не, включително самолет, избухнал във въздуха и изваден от океана край Лонг Айланд. И това беше лесно разследване в сравнение със сегашния случай. Не можем да преценим каква част от щетите са нанесени от катастрофата и каква от вашите хора.

Гами понечи да протестира и Джуисън вдигна ръка, за да му попречи.

— Имам предвид номадите. Те са либийци, следователно ваши хора. Това е всичко, което имах предвид.

— Номадите са жители само на пустинята, а не на определена страна.

— Както и да е, съсипали са мястото толкова лошо, че не знам дали дори откриването на опашката ще ни даде категоричен отговор.

— Посланик Муун и други представители на правителството ви ме увериха, че вие сте най-добрият следовател на света, господин Джуисън. Вярвам, че ще успеете да намерите отговор. Убеден съм, че се отнасяте към всяка самолетна катастрофа еднакво и полагате всички възможни усилия, но сигурно знаете сериозността на сегашното положение и значимостта на откритото от вас.

Изречението на Джуисън стана още по-кисело: политиката щеше да играе също толкова важна роля в разследването му, колкото и криминалистиката.

— Колко остава до конференцията? — попита той.

— Четиридесет и осем часа — отговори Муун.

Джуисън поклати глава измъчено.

— Ако намерим опашката и тя не е била допълнително повредена от номадите, може и да имам предварителен доклад дотогава.

Гами му протегна ръка и експертът я стисна.

— Това е всичко, което искаме от вас — увери го либиецът.

„Орегон“ бе пригоден за супер тишина. Почти нищо не можеше да се направи относно вълните, които се разбиваха в корпуса му, освен да обърнат носа към вятъра, но с изключение на това нищо друго не бе оставено на случайността. Макс Ханли бе оградил кораба в радиус тридесет морски мили с пасивни шамандури, които събираха приближаващата радарна енергия и предаваха информацията на бордния компютър. Това ги предупреждаваше, ако в района се появяше друг кораб, но без да използват своя собствен радар. Ако изглеждаше, че някой се отправя към тях, динамичната позиционна система на „Орегон“ го преместваше, като използваше енергия от мощните акумулатори от сребро и цинк, така че се движеше почти безмълвно. Корпусът и надстройката бяха покрити с материал, който абсорбираше радара, така че минаващ кораб трябваше да е съвсем наблизо, за да види „Орегон“.

При кила висеше пасивен сонар. Способните да слушат на триста и шестдесет градуса акустични микрофони долавяха всяка заплаха под повърхността. Други сензори събираха електронна информация и разговори в ефира от кораби, самолети и съоръжения по крайбрежието на Либия. Хуан бе проектирал кораба за точно такива мисии — да се носят безшумно и да събират информация, или както го наричаше Марк, „да се крият и работят“. Способността на „Орегон“ да стане почти невидим позволяваше на екипажа да го закотви близо до вражи бряг за дни или седмици, ако се налагаше, да наблюдава движенията на флотите, електронните сигнали или каквото друго искаха клиентите на Корпорацията.

Бяха плавали до бреговете на Куба цели двадесет и осем дни по времето, когато болестта на Фидел Кастро го накара да прехвърли властта на брат си Раул, и бяха чули всички разговори в частната резиденция на комунистическия диктатор. Снабдиха американските разузнавателни служби с невиджана преди информация за действията на потайния режим и елиминираха несигурността относно това, което се случваше.

Поставянето на „Орегон“ в пълна тишина означаваше и прекратяване на рутинната поддръжка, срещу което никой от екипажа не възразяваше. Но пък и фитнес клубът бе затворен, за да предотвратят тракането на тежестите, а храната бе сведена до полуфабрикати, приготвяни в специална тенджерата. Готвачите даваха всичко от себе си, но порциите си оставаха мизерен заместител на деликатесите, с които бяха свикнали хората от Корпорацията. Обичайните сребърни и порцеланови прибори бяха сменени с картонени чинии и пластмасови вилици и ножове, а телевизия можеше да се гледа само със слушалки.

Макс Ханли седеше в каютата си и работеше върху макет на военна моторница. Бе служил на такава по време на войната във Виетнам. Ханли не беше човек, който размишлява много върху миналото, и не бе склонен към носталгия. Пазеше медалите си в сейф в Лос Анджелис, който не бе посещавал от години, и се виждаше с бившите си братя по оръжие само на погребения. Правеше макета просто защото искаше да поддържа мозъка си зает с нещо различно от отговорностите.

Доктор Хъксли му предложи това хоби като начин за намаляване на стреса и високото му кръвно. Засега Макс успяваше да се придържа към него, за разлика от йогата, която Хъкс му бе предписала преди. Вече бе направил за Хуан великолепен макет на „Орегон“ — държаха го в плексигласова кутия в конферентната зала. Имаше планове и за един от старинните параходи по Мисисипи, след като приключеше с моторницата.

Почукването на вратата беше съвсем тихо. Сигурно беше Ерик Стоун — той се отнасяше най-сериозно от всички към тишината на кораба.

— Влез — извика Ханли.

Ерик влезе. Носеше лаптоп и голяма папка. Изглеждаше така, сякаш не е спал от седмица, което не бе далеч от истината. Стоун обикновено поддържаше военното поведение, към което го бяха приучили в Анаполис, но днес ризата му висеше над смачкания му панталон.

Макс винаги се притесняваше, когато техни хора се намираха на вражеска територия, но Ерик направо прекаляваше с тревогите. Ханли бе негов наставник, когато Стоуни постъпи в корпорацията, но оттогава хлапето бе започнало да идолизира Хуан Кабрило, а Марк Мърфи му бе като брат. Сега бръчки от умора браздяха обикновено гладкото му чело и не се бе обръснал.

— Нова информация? — попита Макс.

Ерик кимна към папката.

— Подробни карти на мястото, където се намира Хуан, и кратката му история.

— Знаех си, че ще успееш.

Ханли разчисти място на бюрото си, разположи картата и се изправи, за да вижда по-добре.

— Е, обясни ми какво гледам.

Видя малък тренировъчен лагер, построен високо в планината, на около тридесет километра от крайбрежието. Беше добре скрит от околните върхове и ако не се намираше близо до някакъв голям изкоп, можеше да го пропуснат въпреки имплантирания в Хуан чип. Тъмна линия, която следваше контура на земята, се виеше от брега към изкопа. Близо до брега имаше няколко стари постройки и дълъг кей.

Имаше и няколко други сгради край ръба на долината, където земята бе разкопана.

Ерик посочи пристанищния район.

— Това е останало от построена от британците през 1840 година въглищна мина. Била снабдена с нов кей през 1914, вероятно в очакване на Първата световна война. Кейт бил частично унищожен по време на първата кампания на Ромел в Северна Африка. Немците го изградил отново, преди да потеглят към Египет. Тъмната линия е железопътна и свързва кейа с въглищната мина ето тук. — Пръстът му проследи железопътната линия до сградите над широката яма. — Навремето тук имало канал за баржи, с които превозвали въглищата, но той пресъхнал и на негово място построили железопътната линия.

— И някой май е решил да отвори мината отново — отбеляза Макс.

— Да. Преди пет месеца. Железопътната линия е ремонтирана и престроена за по-големи вагони. Целта е вадене на въглища от старата мина.

— Някой задал ли си е въпроса дали това е разумно в страна, която седи върху четиридесет милиарда барела нефт?

— Аз. Направих го веднага щом осъзнах какво е мястото — отвърна Ерик. — Наистина не изглежда логично. Особено като се имат предвид опитите на правителството да си осигури екологично чиста енергия с построяването на приливната станция надолу по крайбрежието.

— Какво всъщност става тук?

— ЦРУ смята, че е прикритие за нова подземна станция за ядрени проучвания.

— Мислех, че чичо Муамар се е отказал от ядрените си амбиции — изсумтя Макс. — ЦРУ вероятно е вярвало, че тъща ми започва да се занимава с ядрени опити, когато си построи подземен склад за продукти.

Ерик се засмя.

— Чуждите разузнавателни служби не са съгласни с мнението на ЦРУ. Смятат, че става дума за законно начинание. Проблемът е, че не мога да изровя служба, натоварена с работата тук. Не че това е изненадващо. Либийците не са прочути с откритостта си. В едно търговско списание имаше статия, че Либия се интересува от

въглищната енергия като алтернатива на петрола. Имали система, почиста от природния газ.

— Май не си убеден в това.

— Отне ми известно време, но открих дневници на кораби, зареждали там. По всичко личи, че са увеличавали нуждата си от поддръжка с петдесет процента, а ефикасността им намалявала с двадесет.

Макс беше инженер и незабавно схвана идеята.

— Въглищата са мръсни, а?

— Според дневника на капитана на товарния кораб „Хидра“, той предпочитал да напълни пещите си с дървени стърготини, отколкото с въглищата от тази мина.

— Няма начин съвременните технологии да изчистят въглищата. Е, какво е мястото всъщност?

— Навремето станцията на север от мината била използвана от либийската армия като тренировъчна база.

— Значи цялата работа е одобрена от правителството — отбеляза Макс.

— Не е задължително — възрази Ерик. — Спрели са да я използват преди няколко години.

— Обратно към неведението значи — изсумтя Макс кисело.

— Страхувам се, че е така. През последните два дни в Сирия имаше подозрителни военни маневри и сателитите ни се понесоха на изток, за да ги държат под око. Тази снимка е на два месеца, но е последната, която успях да намеря.

— Можем ли да се снабдим със снимки от търговските сателити?

— Вече опитах, но не се получи. Дори им предложих да удвоя заплащането им, но можем да получим снимките едва след седмица.

— Прекалено късно за Хуан или Фиона Катамора.

— Да — съгласи се Ерик.

— Опитал ли всичко, за да свалиш воала на корпорацията, която работи на железопътната линия?

— Разбира се. По-добре защитени са от всичко, което съм виждал. Докато проследявах кой притежава компанията, непрестанно се озовавах в задънена улица. Но научих нещо за компаниите, които работят в Либия. Имат генерално партньорство с правителството в нещо като полунационализирана собственост.

— Значи се завъртахме в кръг и либийското правителство стои зад това?

— Запознат си с „Коско“, нали?

— Китайската параходна компания.

— Много хора подозират, че тя е собственост на Народната освободителна армия. Чудя се дали и тук не става нещо подобно.

— Казваш, че не централното либийско правителство е замесено, а само част от него? — попита Макс и Ерик кимна. — Армията ли?

— Или тайната организация на Джамахирията по безопасността, тяхната основна шпионска агенция. Откак Кадафи започна да поумнява, те загубиха част от властта си. Може сега да се опитват да си възвърнат изгубения престиж.

— Доста рисковано, като знаем, че са свързани със свалянето на самолета на Катамора.

Стоун не възрази и Ханли продължи:

— Дали терористите плащат на тази фракция да гледа настрани? Това свърши работа на Бен Ладен в Судан, а после и в Афганистан, преди да свалим талибаните от власт.

— Това беше следващата ми идея — каза Ерик. — Знаем, че в миналото Либия подслоняваше терористи. Мината и железопътната линия може да са фасада за терористки тренировъчен лагер, а приходите да финансират дейността им. Ал Кайда действаше така в Африка, като търгуваше с диаманти.

Макс замислено почна да пали лулата си. След секунди облаче дим се издигна към тавана и той каза:

— Въртим се на едно място. Няма смисъл ние с теб да се опитваме да отгатнем кой с какво се занимава. Хуан вероятно ще има отговора. Значи важното е да го изкараме оттам и да разберем какво е научил.

— Съгласен съм.

— Някакви предложения?

— Не още. Трябва да изчакаме Хуан да се свърже с нас.

Макс Ханли бе прочут със самообладанието си, така че Ерик се изненада, когато наставникът му изсумтя раздражено:

— Мразя такива положения.

— Знам какво имаш предвид.

— Хуан не трябваше да изчезва по този начин.

— Според него било тактическа необходимост. Как иначе щяхме да знаем къде действат?

— Има и по-добри начини. Можехме да проследим хеликоптера с радара.

— Не ги видяхме да долитат до мястото. Как можехме да ги проследим по обратния път? Летяха под обсега на радара през целия път. Абсолютно невидими за нас от това разстояние. Освен това нямахме време да получим сателитно покритие. Хуан взе единственото възможно решение.

Макс прокара ръка през оредяващата си рижавя коса.

— Прав си. Знаем. Просто не ми харесва. Има прекалено много неясноти. Дали това е спонсориран от държавата тероризъм? Или фракция в либийското правителство? Или обикновена терористка група, най-вероятно тази на Сюлейман Ал Джама? Нямаме представа срещу какво сме изправени, нито какво искат те. Не знаем дали Катамора е жива или мъртва. Не знаем абсолютно нищо. Линк, Линда и Марк откриват хеликоптер, който изглежда способен да свали самолета на държавния секретар, но не знаем кой стои зад това. Имаме и изчезнали археолози, които може и да са замесени. А и някакъв друг академичен кретен, който твърди, че си губели времето и се мотаели из пустинята, за да може той да плаща издръжката на бившата си жена. Пропуснах ли някое парченце от мозайката? А, да, най-важната мирна конференция ще се състои след два дни. А тъй като Хуан липсва, нямам представа как да сглобя мозайката.

Да, това бе основният проблем на Макс. Ханли не беше роден лидер като Кабрило. Дайте на Макс техническо предизвикателство и той ще реши проблема. Покажете му план и той ще го изпълни отлично. Но когато ставаше дума за взимане на трудни решения, Ханли агонизираше, тъй като те не бяха силната му страна. Не беше стратег и тактик и го знаеше много добре.

— Ако зависеше от мен — каза Ерик дипломатично, — щях да наредя на Марк и останалите да се приближат до лагера на терористите и да чакат обаждането на Хуан.

— Ами археолозите и писанията?

— Засега ще минат на заден план. Приоритетите ни са председателят, а после Катамора.

Телефонът на Макс звънна. Обаждаше се дежурният по комуникациите. Ханли натисна бутона на говорителя.

— Да?

— Макс, току-що получих предупреждение от Овърхолт.

— Какво пък сега? — изръмжа Макс.

— Хеликоптер, отговарящ на описанието на онзи, с който е излетял Хуан, кацнал в лагера на археолозите. Въръжени мъже отвлекли професор Емил Бъмфорд, представителя на туниското правителство и едно местно момче.

Макс погледна Ерик, сбърчи вежди и изсумтя:

— На заден план, а? — После заговори на офицера. — Добре. Изпрати потвърждение на Ланг, че сме получили съобщението.

Затвори телефона и се облегна на стола.

— Ново шибано парченце, на което не мога да намеря мястото.

Ерик разумно не добави, че това парченце може да е част от съвсем друга мозайка.

19.

На сладкото му личице бяха изписани решителност и удоволствие. Въпреки лютивия хлор очите му бяха отворени. Капки вода висяха по дългите му извити мигли. Тялото му се извиваше в ритъм с ритмите му крака, надуваемите възглавнички около ръцете му се удряха в брадичката му.

Алана стоеше в плиткия край на басейна, а Джош плуваше към нея, докато тя бавно отстъпваше назад. Той знаеше играта и щеше да се ядоса, ако се измори, преди да стигне до нея, или да се ухили гордо, когато стигне до очакващите го ръце.

Тя притисна гръб в циментовия ръб на басейна. Джош бе само на няколко метра от нея, ухилен триумфално. Знаеше, че ще се справи. Внезапно енергията му се изпари и лицето му потъна във водата. Алана се опита да се отблъсне от стената, но кожата и банският ѝ бяха залепнали за цимента и плочките.

Джош изскочи на повърхността, давеше се. Очите му се ококориха паникьосано, малкото му телце се разтресе от кашлица. От устните му потекоха вода и слюнка.

— Мамо! — успя да извика той, преди главата му отново да се скрие под повърхността.

Алана протегна ръце, но не можа да го достигне. Не можеше да помръдне. Навсякъде имаше хора, проснати на шезлонги или седнали на ръба на басейна и потопили крака в прохладната вода. Тя се опита да извика за помощ, но от устата ѝ не излезе и звук.

Джош спря да се мятта. Въздългата му коса се разпери около главата му. Ръцете му бяха свити в малки юмручета, сякаш се опитваше да се задържи на повърхността. А Алана не можеше да направи нищо.

Филтърната система на басейна го отдалечаваше все повече от нея. Ръцете я заболяха от опъването напред, в главата ѝ пулсираше нечовешка болка. Това бе наказанието ѝ, задето бе лоша майка.

Детето ѝ умираше.

Тя умираше.

И би приела подобна съдба, но действителността бе много по-жестока. Събуди се от кошмара.

Болката в главата бе от удара, нанесен ѝ от един от пазачите. Ръцете я боляха, защото я повлякоха за тях от опашката, където преди секунди бе сипвала рядка каша в тенекиените чинии на останалите затворници. Гърбът ѝ бе изтръпнал, понеже я влачеха бързо по грубия чакъл.

Друг пазач изкрещя на онзи, който я удари. Той спря и я пусна на земята. Тя не обърна внимание на бързите арабски думи, които си размениха двамата. Просто лежеше неподвижно и се надяваше да я забравят.

Образът на давещия се Джош, създаден от въображението ѝ, за да добави още повече мъка в кошмарното ѝ съществуване, бе като тъпа болка в гърдите ѝ. Сега синът ѝ бе на единадесет, а не петгодишното хлапе, което виждаше в кошмара си, и бе отличен плувец.

Разправията между пазачите се ожесточи, намеси се и трети. Алана знаеше, че той е от старшите в лагера. Думите му прекратиха скандала в миг. Онзи, който я бе ударил, я срита в ребрата, за да става, и ѝ махна да се върне на мястото си в бюфета за затворниците. Всички прислужници бяха жени, а хората, които хранеха, бяха най-вече мъже, измъчени от жегата и глад, с хлътнали бузи и увиснали на мършавите им тела дрипи.

Алана бе тук от по-малко от седмица, а повечето нещастници страдаха от месеци. Не изглеждаха по-добре от малкото освободени от нацистките концлагери.

Тя се върна на мястото си и жената до нея ѝ промърмори нещо на арабски.

— Съжалявам, не разбрах — извини се Алана.

Жената, очевидно доста дебела навремето, ако се съдеше по увисналата по врата ѝ кожа, посочи към очите на Алана, а после към масата. Май се опитваше да ѝ каже да не поглежда към пазачите. Или поне Алана разтълкува жеста ѝ така. Или пък трябваше да се съсредоточи върху работата си. Каквото и да бе, когато следващият затворник пристъпи към нея, тя вдигна очи само колкото да види чинията, която държеше в треперещата си ръка.

След като получеха храната си и чаша гореща вода, затворниците ядяха на земята. Неколцина имаха късмета да облекнат гърбове на една от старите постройки. Сградите бяха дву- и триетажни, с ръждясали метални покриви. Стените бяха от талашит, изкривен и нацепен от слънцето и жегата. От другата им страна имаше релси, на които стояха няколко вагона и два локомотива, единият не по-голям от пикап. За разлика от сградите и вагоните, локомотивите бяха по-нови, макар и прашни. Малко по-надолу по линията, която изчезваше зад един завой в планината, се издигаше огромна структура от ръждясала стомана със стари конвейерни ленти и метални улеи, изкривени и увиснали тъжно.

Не ѝ бе нужно дълго време, за да се сети, че това е стара мина, а затворниците се трудят, за да я отворят отново. Групи от по-здравите пленници отиваха всяка сутрин да работят по релсите на север, а останалите се трудеха в огромната яма в дъното на долината. Единственото оборудване, което използваша, бе висок кран, монтиран на релсова платформа, и един-два булдозера. Всичко друго се извършваше на ръка под зорките погледи и бързите юмруци на пазачите.

Внезапно затворниците зашумяха и се обърнаха на изток. Приближаваше някаква кола.

Беше патрулен пикап. На покрива му беше монтирана картечница. Когато се приближи, Алана забеляза на капака му някаква купчина. След малко видя, че е тялото на мъж. Беше гол, тъмната му кожа бе почервеняла от изгаряне и се белеше зловещо. Очевидно и животното се бе добрало до трупа, защото по ръцете и гърдите му имаше кървави резки. Лицето му бе на каша.

Патрулът бе докарал избягал затворник.

Пикапът спря до масите и вратата до шофьора се отвори. Мъжът, който изскочи, заговори капитана на охраната. Той на свой ред се обърна към затворниците. Алана нямаше нужда да разбира езика, за да знае, че ги предупреждава какво се случва с онези, които се опитат да избягат. После мъжът извади нож, преряза въжетата, които държаха трупа, и се отдалечи. Тялото падна на земята, а мухите, които се въртяха над чиниите с храна, внезапно си намериха по-апетитно блюдо.

В стомаха на Алана нямаше достатъчно храна, за да повърне. Тя се сви, подпря ръце на коленете си и се сгърчи конвулсивно. Когато се

изправи, някакъв пазач я гледаше с интерес.

След половин час храненето приключи. Алана и останалите жени започнаха да почистват тенекиените чинии с пясък. Не че затворниците бяха оставили много по тях. Едно от основните средства, които пазачите използваха, за да държат всички в подчинение, бе почти пълният глад.

Върху Алана падна сянка и тя хвърли поглед към останалите жени, без да вдига глава. Те не отместваха поглед от работата си. Внезапно силна ръка я вдигна на крака и я завъртя грубо. Беше пазачът, който я бе ударил. Стоеше достатъчно близо до нея, за да усети миризмата на тютюн в дъха му и да види, че надали е на повече от двадесет. Очите му я гледаха безжизнено. Не гледаше на нея като на човешко същество.

Останалите пазачи гледаха встрани. Бе сключена сделка. Алана Шепърд принадлежеше на този тип за колкото дълго му се искаше.

Тя се опита да го изрита с коляно в слабините, но той бързо се отдръпна. Похотливото му изражение не се промени дори когато я шамароса по бузата, която вече бе насинена и подута.

Алана отказа да се разплаче или да припадне. Стисна зъби и преодоля болката. Пазачът заби костеливите си пръсти в рамото ѝ и я задърпа настрана.

На стотина метра имаше порутена барака. Половината ѝ покрив липсваше, а стените ѝ бяха изкривени като хълбоците на стар кон. Вратата висеше на една панта. На прага пазачът бутна силно Алана напред и тя се просна на пода. Знаеше какво предстои, бе изтърпяла подобно мъчение веднъж в колежа и се бе заклела, че никога няма да позволи да се случи отново. Завъртя се с лице към пазача и събра пръст и камъчета в ръка.

Той се втурна напред и ритна китката ѝ. Ръката ѝ изтръпна и пръстите ѝ се отвориха. Мръсникът промърмори нещо на арабски и се засмя.

Алана отвори уста да изпищи, а той внезапно се просна върху нея. Едната му ръка затисна носа и устата ѝ, другата се плъзна под дрехата ѝ. Тя се замята под тежестта му и се опита да го ухапе по пръстите, но не успя. Държеше я здраво прикована към земята. Тя не можеше да си поеме дъх. Ударът му бе изкарал въздуха от дробовете ѝ, а ръката му запушваше носа и устата ѝ. Зави ѝ се свят и тялото ѝ я

предаде. Движенията ѝ се забавиха. Безсъзнанието се спусна над нея като черна сянка.

Внезапно се чу рязко изпукване и тя успя да се завърти и да си поеме дъх. Видя над себе си ръката на мъж и тила на нападателя си. Пазачът бе свален от нея. Тя вдиша дълбоко. Арабинът се отпусна на сантиметри от лицето ѝ. Ако това въобще бе възможно, смъртта бе вдъхнала малко живот в немигащите му очи.

До нея коленичи пазачът, който я бе наблюдавал в трапезарията. Беше прекършил врата на изнасилвача с голи ръце.

Заговори ѝ с успокояващ глас. Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да осъзнае, че разбира думите му. Говореше на английски.

— Няма страшно — каза ѝ. — Пламът му охладня. Завинаги.

— Кой сте вие?

Мъжът свали кефията си. Беше по-възрастен от останалите пазачи, кожата му бе обветрена от години, прекарани на открито. Едното му око беше кафяво и насълзено, а другото — яркосиньо.

— Хуан Кабрило. Ако искаш да живееш, двамата с теб трябва веднага да изчезнем оттук.

— Не разбирам.

Хуан се надигна и ѝ протегна ръка.

— Не е нужно да разбираш. Просто трябва да ми се довериш.

След като цяла нощ се бе промъквал през долината към строителната площадка, достъпът до нея се оказа учудващо прост и лесен. Пазачите имаха заповеди да пазят хората да не избягат. Никой не им бе казал да държат хора, облечени като тях, навън.

Когато на закуската след сутрешната молитва го попитаха защо е тук, той отговори, че бил изпратен от другия лагер като наказание задето се провалил на тренировъчната площадка. Младежът, който го разпитваше, повярва и не каза нищо повече.

И така Хуан се превърна в част от пейзажа — още един арабин с камуфлажна униформа и със скрито от карираната кефия лице. Трябваше да е много внимателен. По време на търкалянето с лавината бе изгубил една от кафявите си лещи. Другата изми колкото се можеше по-добре със слюнка, но всеки път, когато примигнеше, имаше

чувството, че търка роговицата си с шкурка. Окото му не спираше да сълзи.

Прекара сутринта, като се оглеждаше зорко и без да се отдалечава от останалите пазачи, за да не привлече внимание. Бързо разбра, че се намира в трудов лагер и че затворниците са живели в него от доста време, ако се съдеше по състоянието им, или просто не са били в добра форма, когато са ги докарали тук. Последното бе вероятно, тъй като не изглеждаше да са свършили много работа.

След няколко часа осъзна, че точно това е важното. Тези хора не бяха докарани да вършат работа. Дупките, които бяха изкопали в дъното на долината, изглеждаха случайни, а не поръчани от минен инженер. Явно задачата бе просто да държат затворниците изтощени и гладни, но да не ги убиват. Поне засега.

Това го накара да се замисли за секретар Катамора. Все още не се знаеше дали е жива, или мъртва.

Докато слушаше разговорите на пазачите, си състави мнение за мястото. Чу всички възможни арабски акценти, от жаргона на мароканските коптори до правилния градски говор на образован в университет саудитец. Идеята му, че терористите са насъбрани от целия Близък изток, бе потвърдена от вавилонската смесица от диалекти и акценти.

По-късно през деня се приближи достатъчно до палатката на началника на лагера, за да го чуе как говори по радиото, или вероятно по сателитен телефон. Поспря за миг, уж за да върже обувката си, на две крачки от пазача пред палатката. Беше сигурен, че чу името на Сюлейман Ал Джама. Но знаеше, че трябва да изчезне оттук, преди пазачът да се настрои подозрително.

По време на обяда осъзна, че не всички затворници са араби. Забеляза светлокож мъж с рядка руса коса. Слънцето го беше изгорило ужасно. После един от пазачите удари жена от прислугата и Хуан видя, че и тя не е от местните. Беше дребна, с късо подстриган бретон под шала, а очите ѝ бяха искрящо зелени. Можеше и да е туркиня, но нещо му говореше, че е американка.

Не престана да я наблюдава и когато нападателят ѝ се върна да отмъсти за унижението си от сгълчаването пред останалите, реши да се намеси.

Кабрило носеше това, което наричаше „бойния“ си крак — протеза, изработена в Работилницата за вълшебства на Кевин Никсън с помощта на главния оръжейник на „Орегон“. В пластмасовия прасец беше скрита телена гарота, която можеше да използва, но искаше да избегне кръвта, както и малък пистолет „Кал Тек“. Оръжието нямаше заглушител, така че остана в джоба му, а той просто прекърши врата на арабина.

— Май нямам избор — каза Алана, хвана протегнатата ръка на Кабрило и се изправи.

Бараката бе достатъчно далеч от останалата част от лагера и никой от пазачите не я виждаше ясно. Арабите предполагаха какво става вътре и никой не си правеше труда да я наблюдава. Хуан предпазливо изведе Алана, изкачиха ниския хълм зад бараката и залегнаха. Кабрило огледа лагера, за да види дали някой е забелязал изчезването им.

Всичко изглеждаше нормално.

След няколко минути той реши, че е безопасно да потеглят на път. Спуснаха се по другия склон и се отправиха към пустинята.

Според Хуан разполагаха поне с час, преди някой да потърси изчезналия пазач, а когато преброяха затворниците, способни да прекършат нечий врат, щяха да открият, че всички са си на мястото. Объркването щеше да забави изпращането на патрули. А и след като се отдалечаха от лагера, нямаше защо да се притеснява от преследване. Беше видял изпълнението с беглеца по време на обяда и бе разбрал, че пазачите оставят пустинята да свърши работата вместо тях и чакат лешоядите да ги отведат до плячката им.

Вероятно след един-два дни щяха да изпратят патрулна кола, която да потърси кръжащи в небето лешояди.

А тогава той възнамеряваше вече да лежи в медната вана в каютата си на „Орегон“ с питие в едната ръка и кубинска пура в другата. А тъй като бе загубил сателитния си телефон, на крака му щеше да има превръзка.

20.

Непозната аларма събуди доктор Джулия Хъксли. Каютата ѝ се намираше до кабинета ѝ и вратата между тях бе леко открената. Алармата идваше от компютъра ѝ. Тя погледна натам и видя, че екранът е оживял и осветява малкото ѝ бюро.

Отметна завивките, прибра косата си на опашка и я стегна с ластика, оставен на нощното шкафче. Поради вродената си женска суета обичаше да спи в украсена с ръчно плетени дантели бяла сатенена нощница, която прилепваше по извивките ѝ като втора кожа. Ако знаеше, че има възможност за спешен случай посред нощ, спеше с огромна тениска, но когато положението бе спокойно, обличаше някоя от любимите си сатенени нощници. Едва не я бяха разкрили няколко пъти, но тя държеше хирургическата си униформа до леглото и можеше да се преоблече за секунди.

Прекуси бързо каютата и се настани пред компютъра. Още преди да запали лампата, знаеше защо е изпищяла алармата. Един от чиповете за проследяване, имплантирани в краката на всички оперативни работници, бе спрял да изпълнява задачата си. Компютърът имаше няколко тона в зависимост от естеството на аварията. Най-често бе изхабяването на електрическия заряд, но това, което чу сега, я накара да изтръпне. Пронизителният електронен вой означаваше, че или чипът е свален, или собственикът му е мъртъв. Историята бе написана на монитора ѝ. Чипът на Хуан Кабрило вече не предаваше местоположението му на позиционните сателити. Тя разгледа написаното на екрана и видя, че преди няколко часа Хуан е напуснал района на терористкия лагер и старата мина и се е отправил на юг с шест километра в час. Беше изминал почти двадесет и пет мили. Преди десет минути бе спрял и без предупреждение чипът му бе спрял да функционира.

Джулия посегна към телефона да се обади на Макс, но алармата внезапно спря. Чипът предаваше отново. Тя нареди на компютъра да провери системата, тъй като забеляза, че председателят не е

помръднал. Проследяващите чипове бяха нова технология, и макар да не им бяха създавали проблеми, Хъкс знаеше, че не са абсолютно надеждни. Според системата Кабрило бе умрял за тридесет и осем секунди или чипът бе изваден от тялото му и после върнат в него.

Внезапно алармата запищя отново.

Бип, биип биип. Бип, биип. Бип, биип, биип. Бип.

Бип, биип, биип. Бип, биип биип, биип.

През хаоса от тонове ѝ се стори, че разпознава определена схема. Увери се, че компютърът ѝ записва всичко от чипа, и бързо се зарови в интернет, за да провери идеята си. Мина почти минута, докато дешифрира първите серии звуци.

„Събуди... се...“

Бип, биип, биип, биип. Бип, биип, биип. Бип, биип, биип, биип.
„Хъкс...“

Хуан някак си прекъсваше сигнала от чипа и изпращаше съобщение със стария морзов код.

— Ах ти, хитро копеле — промърмори Джулия възхитено.

После алармата запищя продължително. Джулия протегна ръка към телефона и събори чашата си с моливи.

След като изминаха първите шест километра, Кабрило намери заслонено място, където да се скрият от слънцето. С новото му протеже Алана Шепърд трябваше да изчакат спускането на нощта, за да навлязат в пустинята. Посъветва я да поспи, а той се върна един-два километра назад, за да се увери, че следите им са заличени от вятъра. Знаеше, че мюсюлманите не държат кучета, дори и за проследяване, и бе сигурен, че никой няма да открие следите им поне за известно време.

Малко след залез тръгнаха отново. Хуан искаше да увеличи разстоянието между тях и лагера — усещаше, че след като им се наложи да спрат, той няма да успее да продължи много напред. Ако двамата бяха сами в пустинята призори, лешоядите щяха да започнат да кръжат над тях. Тъй като храната в пустинята никога не достигаше, лешоядите кръжаха над жертвите си в продължение на дни, докато ги чакаха да умрат. А това щеше да привлече вниманието на терористите.

Ако арабите изпратеха патрул, особено хеликоптера, бързо щяха да ги открият.

Другото, за което трябваше да мисли, бе издръжливостта на Алана. Тя изглеждаше в по-добро състояние от останалите затворници, които бе видял, но все пак бе пострадала сериозно. Хуан бе откраднал няколко манерки от лагера и често ѝ даваше да пие, но тя все пак бе силно обезводнена. А и не можеше да направи нищо относно къркоренето на стомаха ѝ, за което тя не спираше да се извинява.

Към три сутринта Хуан разбра, че Алана е напълно изтощена. Можеше и да измине още около километър, но не се налагаше. Беше време да разчита на екипа си, а не на волята на Алана.

— Е, разкажи ми за разкопките — подкани я той, за да я разсее, като се настани на земята и облегна гръб на една от скалите, които им осигуряваха добро прикритие.

Досега почти не си бяха говорили, защото им се налагаше да вървят прекалено бързо.

— Отчайваща работа — отговори тя и отпи от манерката.

Въпреки свирепата жажда Алана притежаваше инстинкти за оцеляване и отпиваше малки глътки.

— Оригиналният източник сочи, че корабът на Сюлейман Ал Джама все още е скрит в пещера някъде наоколо, но не открихме никакви следи. Геологията тук е съвсем неподходяща за пещери.

— Възможно е указанията на този тип, Лафайет, да са били неточни и да сте претърсвали погрешно речно корито — каза Хуан и нави крачола на панталона си.

Алана се вторачи в титановия крак, но не каза и дума.

— Порязах се при бръснене — ухили се Кабрило.

— Трябва да използваш депилатоар — отвърна Алана развеселено, после продължи: — Третият и най-вероятен сценарий е, че арабските прислужници, които Лафайет споменава в дневника си, са се върнали в пещерата след смъртта на Ал Джама, откраднали са каквото са можели и са унищожили останалото.

— Това всъщност е най-невероятният сценарий — възрази Хуан, докато вадеше ножа от бойния си крак. — Ако са били лоялни към Ал Джама, уважението им би продължило и след смъртта му. За набожен мюсюлманин е по-вероятно да яде шунка за Великден, отколкото да оскверни гроб.

— Но мюсюлманите не ядат... А, загреях.

— Ако онова поколение слуги е запазило тайната на скрития кораб, сигурен съм, че той все още се намира някъде там.

— Не и където търсихме ние — отвърна Алана, после попита: — Ще успеем ли да спасим Грег Чафи?

Хуан я погледна в очите.

— Няма да те лъжа. С екипа ми имаме друг приоритет, по-важен от спасяването му. Съжалявам. Веднага след като изпълним мисията си, ще се върна в лагера. Обещавам.

— Търсите самолета на Фиона Катамора, нали? — попита Алана и прие мълчанието на Хуан като потвърждение. — Видяхме го да пада. Точно заради него с Грег и Майк прекосихме границата с Либия. И ние го търсехме.

— Това обяснява защо са ви затворили.

— Намери ни патрул. Те... те убиха Майк Дънкан. Застреляха го, защото се опита да ми помогне.

Хуан видя сълзите ѝ на лунната светлина. Знаеше, че някои жени биха искали да ги прегърне и да ги успокои, но Алана Шепърд не бе от тях. Не се нуждаеше от съчувствието, а от помощта му. Уважението му към нея нарасна.

— Предстои важна мирна конференция — каза той меко. — Присъствието на Катамора там би гарантирало успех.

— Знам. Държавният департамент ме нае да намеря кораба на Ал Джама. Вярват, че оставените от него писания биха помогнали на Катамора по време на конференцията.

— Значи не става дума само за археология? — попита Хуан и Алана кимна. — Разкажи ми всичко от самото начало.

Алана му разказа за срещата си с Кристи Валеро и Свети Джулиан Пърлмутър в кабинета в Държавния департамент, за престоя си в лагера на археолозите и пленяването от граничния патрул.

— Познавам репутацията на Пърлмутър — каза Хуан, когато тя приключи. — Той вероятно е най-добрият историк на света и ако е убеден, че „Сокол“ все още е скрит в пустинята, мнението му е достатъчно добро за мен. Чудя се защо не е отнесъл случая в НМА. Мислех, че е един от консултантите им.

— Не знам. Никога не бях чувала за него. Останах с впечатлението, че е решил да се обърне към Държавния департамент

заради дипломатическите последици.

— Все пак е трябвало да отиде в НМА — каза Хуан и се замисли за професионализма на хората от Националната морска агенция, с която работеше от години. — Имаш ли представа кои са останалите затворници в лагера?

— Не — призна Алана. — Грег може би има. Той знае арабски. С изключение на времето за хранене бях далеч от мъжете, а никоя от жените не говореше английски или поне малко испански.

— Друга загадка за друго време — промърмори Хуан. — Сега е време да повикаме кавалерията.

Разкопча колана и си смъкна панталона. Кабрило бе енигма за Алана още от първия миг, когато го бе видяла, и вече нищо, което правеше, не я изненадваше. На пресеца му имаше широк два сантиметра червен белег.

Без дори да си поеме дъх, Хуан го сряза с ножа си. От раната потече тъмна кръв.

— Какво правиш?! — уплашено възкликна Алана.

— В крака ми има чип за проследяване — отговори Хуан. — Мога да го използвам, за да сигнализирам на хората ми да дойдат да ни приберат.

Пъхна два пръста в разреза и стисна зъби от болка. След секунда извади устройството — малък черен пластмасов предмет с размера и формата на евтин дигитален часовник. Избърса го в ризата си, изчака безмълвно тридесет секунди и го притисна към крака си. Повтори действието, после задвижи чипа по-бързо и замърмори:

— С... Ъ... Б... У... Д... И... С... Е... Х...

Като пустинен дух, изникнал от земята, призрачна фигура прескочи скалистия парапет, който скриваше Хуан и Алана, хвърли се върху Хуан и чипът отхвърча във въздуха. Костеливи пръсти се впиха във врата на Кабрило.

С кървяща рана в крака и смъкнат до коленете панталон Кабрило бе почти напълно обездвижен. Мръсното същество изръмжа гърлено и се опита да заби колене в гърдите му. Остри нокти одраха кожата му.

Пистолетът бе в джоба на смъкнатия панталон, а ножът — далеч от обсега му. Хуан отдръпна глава назад и после я заби в носа на нападателя си. Разстоянието не бе достатъчно голямо, за да му счупи

костите, затова трябваше да се задоволи със струите кръв, които потекоха по лицето му, и воя от силната болка.

Кабрило се завъртя по корем и изтласка тялото си нагоре. Съществуването отлетя от него и се удари в скалата. Хуан се претърколи и грабна ножа си. Бе готов да го метне към проснатия призрак, когато осъзна две неща. Нападателят му бе изключително слаб и лек, а и бе облечен със същите парцали, каквито носеха затворниците в лагера. Беше прекалено късно да спре отлитането на ножа, но успя да промени ъгъла и острието се заби във варовика на сантиметър от главата на мъжа.

От нападението бяха изминали едва пет секунди. Алана бе успяла само да вдигне ръце към устата си и нищо повече.

Хуан въздъхна.

— Мили боже — ахна Алана. — Грег каза, че двама затворници избягали преди няколко дни. Върнали в лагера само един.

Хуан се запита какви ли са шансовете да се натъкнат на единственото живо същество в радиус от тридесет километра и реши, че всъщност са доста големи. С Алана бяха поели по най-лека път, за да увеличат разстоянието. Това бе най-логичният избор и затворникът бе постъпил по същия начин.

Очевидно те се бяха движили по-бързо от него, което не бе изненадващо, като се имаше предвид мизерното му състояние. Чудо бе, че мъжът въобще бе успял да стигне дотук.

Хуан застана до затворника и протегна ръка към Алана да му подаде манерката.

— Пий — каза на арабски. — Няма да те нараним.

Под мръсотията и небръснатата от седмици или дори месеци брада Кабрило видя, че мъжът е горе-долу на неговата възраст, с широко чело и голям нос. Бузите му бяха хлътнали от глад и жажда, а очите му бяха помътнени. Но бе имал силата да стигне толкова далеч и да извърши обмислено нападение. Хуан бе впечатлен.

— Справи се добре, приятелю — каза му той. — Спасението ни е наблизо.

— Ти си саудитец — прохърка мъжът, след като изпи половината вода от манерката. — Познавам акцента ти.

— Не. Научих арабски в Рияд. Всъщност съм американец.

— Слава на Аллах.

— И на пророк Мохамед — добави Хуан.
— Вечен мир за него. Спасени сме.
— Ние?

21.

Хуан не предаде отново след първото си обаждане до Джулия, затова Макс реши да изпрати Линда, Линк и Марк към последните му координати. Минаха два часа, докато триото стигне до района. Ханли се намираше в оперативния център. Компютърът на „Орегон“ поддържаше позицията им, така че нямаше нужда от повече от един дежурен, но се бяха събрали десетина мъже и жени. Единствените звуци бяха от жуженето на климатика и отпиването на кафе. Ерик Стоун седеше в контролната станция, а Джордж Адамс — в оръжейната на Мърфи. Пилотът бе впечатляваща фигура с елегантната си униформа и красиво лице. Адамс бе един от най-добрите играчи на покер на кораба и единственото, което издаваше нервността му, бе подръпването на мустака му. Със скоростта, с която го правеше тази вечер, сигурно скоро щеше да остане без него.

Главният монитор показваше тъмнината преди зазоряване. Леко оцветяване се забелязваше на изток не толкова светлина, колкото липсата на пълна тъмнина. По-малък екран показваше напредъка на Прасето. Блестящите точки, представляващи Прасето и последната позиция на Хуан, бяха на милиметри една от друга.

Всички се стреснаха, когато телефонът звънна. Техникът, седнал в комуникационната станция на Хали Касим, погледна към Ханли. Макс кимна и си сложи слушалките.

— Ханли слуша — каза той небрежно, тъй като не искаше да разсмее Хуан с тревогата си.

— А, Макс. Лангстън Овърхолт съм.

Макс изсумтя раздражено.

— Хващаш ни в много лош момент, Ланг.

— Надявам се не е нещо сериозно.

— Знаеш ни. Винаги е сериозно. Е, завършваш нощта или започваш отрано?

Във Вашингтон бе полунощ.

— Честно казано, вече не знам. Всичко се сля в един от най-дългите дни в живота ми.

— Сигурно е лошо тогава — отвърна Макс. — Все пак си в компанията още от времето на кубинската ракетна криза.

— Тогава бях толкова млад и зелен, че дори не ми даваха кода за началническата тоалетна.

Макс Ханли и Лангстън Овърхолт произлизаха от двете крайности на американския живот. Бащата на Макс бе работник в самолетен завод, а майка му — учителка. Медалите му от войната във Виетнам бяха спечелени със смелост и способности. Овърхолт, от друга страна, бе роден в семейство с толкова стари пари, че смятаха Астор за парвеню. Той бе резултат на дванадесет години частно училище, четири години в Харвард и три в правен факултет. Но двамата се уважаваха взаимно.

— Е, сега пък една от тоалетните е кръстена на теб — засмя се Макс.

— Радвай се на здравата си простата, докато можеш, млади приятелю.

— Какво става?

— Либийците съобщиха, че пилот на нощни тренировки забелязал, нещо в пустинята близо до границата с Тунис. Изпратили патрул и открили тайна база, екипирана с хеликоптер „Хинд“. Мястото било атакувано. Хеликоптерът бил унищожен и май няма оцелели.

— Да, възнамерявах да ти разкажа за това. Нашите хора се натъкнаха на него. Свалиха го и видяха, че е модифициран за ракети въздух-въздух, по-точно... — той погледна към Ерик, който бързо му прошепна: „Ейпекс“. — ... „Ейпекс“. Руско производство.

— По дяволите, Макс, трябваше да ми го кажеш, когато ти съобщих, че професор Бъмфорд е отвлечен.

— Не се обиждай, Ланг, но ти ни нае да намерим Фиона Катамора. Смятам всичко друго за странично.

Заподозря, че Овърхолт се опитва да овладее гнева си, тъй като не проговори поне тридесет секунди, но не се притесни. ЦРУ наемаше Корпорацията, защото нямаше към кой друг да се обърне. А как се изпълняваха мисиите зависеше само от него и Хуан.

— Прав си. Съжалявам. Понякога забравям, че можете да действате със свобода, за която само мога да си мечтая.

— Не се тревожи. Каква е работата с хеликоптера?

— Либийците твърдят, че намерили компютър, заровен под командната палатка или каквото е останало от нея.

Макс отвори уста, за да каже, че хората му са огледали мястото, но знаеше, че огледът им е бил повърхностен.

— И какво има в компютъра? — попита вместо това.

— Информация, че хеликоптерът е свързан със Сюлейман Ал Джама, както и за създаването на терористки лагер под носа на либийците чрез фиктивна компания, която уж отваряла отново стара въглищна мина.

Макс и Ерик Стоун се спогледаха многозначително. Точно този въпрос бяха обсъждали предишната вечер.

— Как се сдобихте с това? — попита Макс.

— Нарочно изтичане на информация до шефа на ЦРУ в Триполи Джим Кублики. Връзката му е колегата му от АБД...

— Агенцията по безопасността на Джамахирията. Знаем кои са. Колко добър е източникът?

— Ако вземем предвид сътрудничеството на либийците относно мирната конференция и помощта им за откриването на самолета на Катамора, доста добър.

— Или пък е номер. Проклетите либийци може да са замесени.

— Не и според остатъка от новините ми.

— Макс — прекъсна ги дежурният. — Обаждане от Прасето.

Макс погледна главния монитор. Точиците, представляващи Прасето и позицията на Хуан, се бяха слели.

— Чакай една секунда, Ланг — помоли Макс, после се обърна към дежурния. — Свържи ме.

— Добро утро, Макс.

От тона на Хуан Ханли разбра, че председателят е добре.

— Задръж линията, Хуан — каза той и се върна към Овърхолт. — Продължавай, Ланг.

— Какво беше това?

— Нищо. Просто Хуан се обади. Може да почака. Каква е новината, която ще ме убеди, че това не е работа на АБД или някоя друга тайна организация?

— Либийците ще ударят лагера след около два часа. Джим Кублики е в една от военновъздушните им бази и вече навлича

пилотска униформа, за да ги придружи. Ако това не е достатъчно, възможно е Фиона Катамора да е в базата в момента. Освен това компютърът ги снабдил със следи към самия Ал Джама. Хеликоптерът и останалото оборудване били вкарани в страната с помощта на корумпиран пристанищен лоцман, казва се Тарик Асад. Досието му показва, че работи на пристанището от пет години, но преди това няма нищо. Нито училищни документи, нито служебни досиета. Кръгла нула. Вярват, че името на Асад е всъщност легенда на Ал Джама, и вече са на път да го заловят.

Макс и Ерик се спогледаха ужасено.

Хуан и останалите се намираха на около четиридесет километра от терористкия лагер. Имаха достатъчно време да се покрият преди нападението на либийците. Ужасът на двамата мъже се дължеше на факта, че Еди Сенг и Хали Касим следяха Тарик Асад от нощта, когато „Орегон“ спусна котва. Хуан не се доверяваше на Бебето, кипърската им връзка, затова бе наредил на най-добрия си оперативен служител, Еди Сенг, и на единствения арабин, Хали Касим, да наблюдават Асад.

С изключение на факта, че Асад пръскаше страхотни суми по любовниците си из целия Триполи, не бяха открили нищо подозрително. И затова решиха, че престрелката край пътя през първата нощ е само съвпадение. Сега Макс осъзна, че Асад им е устроил капан още в самото начало.

А в зависимост от това колко широка щеше да е мрежата на АБД за залавянето му, Еди и Хали можеха да попаднат в нея.

Ханли най-после успя да проговори.

— Ланг, новината ти променя напълно тактиката ни. Трябва да обсъдя положението с Хуан, защото може да си имаме страхотни неприятности.

— Добре. Дръж ме в те...

Макс не го изслуша, а се прехвърли на другата линия.

— Хуан, чуваш ли ме?

— Не знам дали още искам да говоря с теб — отвърна Кабрило с престорено обиден глас.

— Имаме проблеми, приятелю.

Сериозният глас на Макс унищожил веселото облекчение на Кабрило от спасяването му.

— Какво става?

— Либийците ще атакуват лагера, където бяхте, след два часа. Мислят, че Катамора може да е там, затова ще проведат едновременно опит за спасяване и акция за унищожение. На всичкото отгоре ще арестуват Тарик Асад, защото той е Сюлейман Ал Джама.

— Ами мината? — попита Хуан.

— Не съм сигурен — призна Макс. — Защо?

Кабрило не отговори. Ханли познаваше добре председателя и знаеше, че в момента прави труден избор.

— По дяволите — промърмори Хуан, после каза твърдо: — Първата ни задача е да съобщим на Еди и Хали да внимават.

— Ерик вече се зае с това.

— В този лагер има поне двеста терористи. Ако Фиона Катамора е там, което е съвсем възможно, нищо не може да им попречи да я убият. Либийците ще имат нужда от двадесет-тридесет минути да обезопасят лагера, достатъчно време някой да забие куршум в главата ѝ. Трябва да изравним шансовете.

— Как?

— Мисля по въпроса. Къде се намирате?

— На сто и двайсет километра от брега.

— И разполагаме с два часа?

— Горедолу.

— Добре. Макс, не искам да ръмжиш за скъпоценните си двигатели. Трябва да пристигнете тук колкото се може по-скоро. Нареди на Джордж Адамс да е готов за излитане.

— Аварийна енергия! — извика Макс. — Пълен напред. Към кея на възглицната станция... Не се тревожи, Хуан, ще ви изкараме от там.

Проснат на задната седалка на Прасето, където Линк шиеше крака му под местна упойка, Кабрило погледна към предната, където седеше либийският затворник, спасен от него и Алана. Казваше се Фодл. Солните таблетки и литрите вода, които бе изпил, вече го бяха съживили.

— Да, ще ни спасите — каза Хуан. — Всички до един.

22.

В страна, която бе сто процента етнически хомогенна, Еди Сенг бе в неблагоприятно положение, когато Кабрило го натовари със задачата заедно с Хали Касим да следи пристанищния лоцман. Еди обаче не се възпротиви. Също като Хуан, и той бе усетил у Асад нещо подозрително.

Но подозрението и доказването бяха различни неща, а и нямаше как да се пренебрегне фактът, че всички роднини на Еди от много поколения бяха китайци, а почти всички из улиците на Триполи бяха родени в Близкия изток.

Но не беше съвсем отчайващо. Няма град на планетата, където да не живеят китайски имигранти. Така че през първата вечер, докато Хали следеше Тарик Асад, Еди тръгна да търси китайския квартал в Триполи, стиснал в ръка картичка, която го обявяваше за глухоням, за да прикрие факта, че не говори арабски.

Това, което откри, го смая. Поддържаната от петродолари Либия — и особено Триполи — се радваше на строителен подем и много от проектите се изпълняваха от фирми от Хонконг и Шанхай. Освен докараните от там работници имаше и сериозна система от ресторанти, барове, магазини и бордеи, които обслужваха само китайски клиенти. Еди се почувства като в родния си китайски квартал в Ню Йорк.

И също като в Ню Йорк, и тук имаше законни и незаконни слоеве на обществото. Нужни му бяха само няколко минути, за да намери гангстерските символи, изрисувани със спрей на няколко витрини. Минаха още няколко минути, докато откри символа, който търсеше. Беше малък, едва няколко сантиметра, и изрисуван с червена боя върху сива метална врата. Вратата беше вградена в солидна складова постройка, която имаше редица прозорци само на втория етаж.

Еди почука, като използва нужния код. Никой не отвори и той почука отново. Този път както би почукал външен човек — няколко резки удара с кокалчетата на пръстите. Ако се съдеше по приглушеното ехо, вратата бе от солидна стомана.

След няколко секунди вратата се откряна и момче на десетина години надникна навън. Зад него със сигурност стояха трима-четирима въоръжени мъже. Хлапето не проговори.

Еди също не проговори.

Вместо това измъкна ризата от панталона си, вдигна я нагоре и обърна гръб към вратата.

Момчето ахна и внезапно Еди усети и други погледи върху себе си. Бавно спусна ризата и извъртя глава към вратата. Прие като добър знак факта, че пистолетите на двамата гангстери, които го оглеждаха, са сведени.

— Кой си ти? — попита единият.

— Приятел — отговори Еди и се обърна към него, докато се загащваше.

— Кой ти даде татуировката? — попита вторият.

Еди го изгледа презрително.

— Никой не ми я е давал. Спечелих я.

На гърба му се виждаше сложна, макар и избеляла, татуировка на дракон, който се бие с грифон. Това беше стар гангстерски символ на китайската мафия Зеления дракон, още от времето, когато бяха водили войни със съперниците си за контрол над шанхайските докове през тридесетте години на миналия век. Само старшите членове на бандата или особено смелите бойци получаваха разрешение да я татуират на кожата си. Като се имаше предвид глобалното разпростиране на китайския подземен свят, Еди знаеше, че татуировката ще му осигури достъп тук.

Само се надяваше да не я проверят внимателно, защото Кевин Никсън я бе изрисувал едва преди няколко часа, използвайки каталога с гангстерски и затворнически татуировки, който държеше на борда на „Орегон“.

— Какво правиш тук? — попита първият бандит.

— Има един човек, който работи на пристанището. Дължи много пари на хората, които представлявам. Искам да наема неколцина от вас да ми помогнете да го държа под око, докато си прибера дълговете.

— Имаш ли пари?

Еди не си направи труда да отговори. Никой нормален човек не би поискал подобна услуга, без да има пари да плати.

— Четири или пет дни. Осем или десет души. Десет хиляди долара.

— Прекалено са трудни за обмяна. Ще платиш в евро. Пак десет хиляди.

Поради високия курс на еврото спрямо долара това бе почти петдесет процента повече. Еди спокойно кимна.

И по този простичък начин внезапно се сдоби с достатъчно хора, които да наблюдават Тарик Асад двадесет и четири часа, докато той и Хали чакаха в един евтин контролиран от бандата хотел. Гангстерите го снабдяваха с информация за движенията на Асад на всеки шест часа. След няколко дни познаваха живота му доста добре.

Асад работеше осем часа нощна смяна на кея. Обикновено си взимаше един-два часа почивка, ако не се очакваха кораби. В тези нощи посещаваше един апартамент недалеч от пристанището, в който живееше една от многобройните му любовници. Не беше най-хубавата, но бе най-удобната.

След работа се прибираше при семейството си, спеше около шест часа, после излизаше да пие кафе с колегите си, преди да посети останалите разпръснати из Триполи апартаменти. Еди помоли новите си служители да му приготвят списък с имената на жените. После накара Ерик Стоун да ги провери в компютъра и се оказа, че Асад спи със съпругите на правителствени служители. Дори обикновеното момиче до пристанището бе сестра на заместник-министъра на енергетиката.

Като се имаше предвид фактът, че Асад не бе особено привлекателен, завоеванията му бяха наистина впечатляващи.

Еди и Хали стигнаха до извода, че Асад не е нищо повече от корумпиран пристанищен лоцман със свръхактивно либидо и отлични свалячески способности. Вярваха в това, докато Макс Ханли не се обади да им съобщи зашеметяващата си новина. Вмъкването на Асад в спалните на либийското правителство доби нов мрачен аспект.

Хуан притискаше телефона до ухото си и слушаше Ерик Стоун, който му обясняваше маршрута на старата железопътна линия през планините към брега, на около тридесет километра от тях. Сателитните снимки не показваха наклона, но според проследяващия

чип на Кабрило лагерът на терористите беше на почти триста метра над морското равнище.

Планът, който се оформяше в главата на Хуан, докато Ерик говореше, бе доста рискован. Лошото бе, че не разполагаха с достатъчно време, а той не можеше да измисли оправдание, което Овърхолт да даде на либийците, за да отложат нападението.

На всичкото отгоре не бе спал повече от шест часа през последните четиридесет и осем, а ако се съдеше по вида на другарите му, състоянието им не бе много по-добро.

— Какво ти става? — попита Линк.

Гумените му ръкавици бяха омазани с кръв, но пък вече привършваше. Беше направил няколко шева с три пласта животински конци, така че раната да не може да се отвори отново. Благодарение на местната упойка, която притъпяваше болката, Хуан се чувстваше уверен в способностите на тялото си.

— Какво да ми става? — учуди се той.

— Току-що се захили — отговори Линк, свали ръкавиците и ги прибра в червена кутия за биологични отпадъци.

— Така ли? Просто си мислех за положението ни. Толкова сме затънали, че не знам дали планът ми ще свърши работа.

— План В? — изстена Линда, която стоеше до Прасето и надничаше над рамото на Линк.

— Точно затова се засмях. Хумор от бесилката. Вече не сме на план В, а направо на Г или Д.

Пред Кабрило имаше две възможности, но не и истински избор. Готвеше се да вкара хората си в стрелбище, а Прасето трябваше да играе ролята на примамка.

Линк залепи марля върху защитата рана и каза:

— Ако доктор Хъксли не одобри работата ми, кажи й да се обърне към застрахователната компания.

Хуан си нахлузи панталона. Беше съдран на няколко места и толкова набит с пясък, че скърцаше, но в Прасето нямаше резервни униформи. Той скочи на земята и клекна два-три пъти. Шевовете не се отвориха, а упойката още вършеше работа.

Слънцето още не се бе показало над далечните планини и звездите блестяха невъзмутимо на тъмното небе. Кабрило ги загледа за

момент и се зачуди дали ще оживее, за да ги види отново. После извика:

— Качвайте се! Когато се появи „Орегон“, шоуто почти ще е приключило, а ни чака тежка и мръсна работа.

— Просто съм любопитен, Хуан — небрежно каза Линк. — Кои са тези хора, които ще спасяваме? Политически затворници или обикновени престъпници?

— Мисля, че те може да са ключът към цялата история.

Линк кимна и каза:

— Добре.

— Ако питаш мен — обади се Марк, — имам лошо предчувствие за...

Кабрило го изгледа строго и го накара да замълчи.

Минаха четиридесет и осем минути, преди Хуан да прецени, че са готови. Беше видял качествата на терористите, които пазеха затворниците, и знаеше, че не са сериозна заплаха, ако не са прекалено много на брой. Но в лагера имаше над четиридесет пазачи, а ако не преценеше точния момент, останалите двеста, които се надяваше да примами да напуснат тренировъчния лагер, щяха да стигнат до мината преди всички да са избягали.

На път към мината оставиха Линк да се добере пеша до височината над ограденото място зад складовите постройки. Въоръженият с петдесеткалиброва снайперистка пушка „Барет“ бивш тюлен можеше да уцели всяка мишена от километър и половина. Обсегът му с по-малката РЕК7 бе повече от седемстотин метра, а планът на Хуан изискваше много по-кратки разстояния. Прасето се намирало върху тесния път, по който предния ден патрулът се бе върнал с трупа на беглеца.

Още не се бе зазорило и тъмнина изпълваше долините и деретата около тях, а вятърът носеше прохлада от морето.

Хуан искаше да държи Алана и новия им придружител, Фодл, далеч от битката, но не можеше да рискува да ги остави в пустинята, в случай че той и екипът му не се върнат. Обясни им плана си и се увери, че разбират опасностите и са готови да изпълняват нарежданията му.

— За да се чувстваш добре сред останалите археолози авантюристи, ще ти купя високи ботуши — пошегува се той с Алана.

— И камшик, нали? — ухили се тя.

— Хм, доста извратено — усмихна се Хуан.

— Проверка на комуникациите — извика Линк в мрежата.

— Идеална връзка, Линк.

— Намирам се на върха на старата товарна рамка — докладва снайперистът. — Пазачите подкарват затворниците за закуска. Сега или никога.

— Разбрано — отговори Хуан и преглътна с мъка, тъй като гърлото му внезапно пресъхна.

После погледна Марк Мърфи. Успехът или провалът на плана му зависеха от виртуозността на Мърф с оръжейната система на Прасето.

— Готов ли си? — попита Хуан. Марк кимна.

— Действаме! — извика Хуан.

Марк зареди монтираните на покрива на Прасето минохвъргачки. Те вече бяха прицелени с помощта на Линк и лазерния мерник. Стреляха едновременно, а самозареждащото устройство вкара втора мина във всяка от четирите тръби още преди първите да са изминали и сто метра.

Втората канонада избумтя приглушено и Марк извика:

— Тръгвай!

Хуан вече бе запалил двигателя на Прасето. Гумите изсвистяха и пикапът се понесе към лагера. Точно както бе планирал Хуан, никой не бе чул изстрелването на мините. Парцаливите затворници стояха на опашка, за да получат мизерната си закуска, а пазачите ги тормозеха. Кабрило видя как един от терористите халоса с палката си кльоцав затворник. Ударът попадна право в бъбреците му и мъжът се преви и падна.

Мините се понесоха надолу, всяка натъпкана с килограм експлозиви. Марк бе махнал повечето шрапнели, за да намали шансовете да убият някой от затворниците.

Линк насочи пушката си към пазача, който бе ударил затворника, натисна спусъка и когато главата на пазача експлодира, докладва:

— Розова мъгла.

Очисти още двама, преди охраната въобще да се усети какво става. Капитанът излезе от палатката си. Гърдите му бяха голи, а

панталонът — натъпкан в ботушите. Линк забеляза радиоантената, която стърчеше от дупка в покрива на палатката, и насочи мерника си към друга мишена.

Четири мини паднаха едновременно на земята. Пътеката, която водеше към мината, изригна в гейзери от пръст. След секунда изсвистяха още няколко, този път по-близо до лагера.

Пазачите и затворниците побягнаха към дървените постройки. Линк продължи да намалява броя на терористите. Един изстрел — един убит. Онези, които носеха оръжия, бяха първи.

Кабрило изфуча с Прасето към лагера като състезателен шофьор, устремил се към финала. До него Мърфи насочи обстрела към един от пикапите на терористите.

Ракетата уцели кабината и преряза пикапа на две. Взривът накара затворниците да се притиснат към сградата, а пазачите се втурнаха към палатките, където бяха оставили оръжията си.

Прасето вече беше на сто метра от лагера. Въоръжените терористи започнаха да изскачат от палатките с калашници в ръце и да стрелят безразборно. Закрита от капациите на купола, Линда ги наблюдаваше през мерника на картечницата. Оръжието подскочи в ръцете ѝ и залая.

Земята около терористите оживя от куршумите. Арабите започнаха да падат, стиснали зловеците си рани, някои нанесени от собствените им другари, които продължаваха да стрелят безразборно.

— Оставихме му достатъчно време — извика Хуан. — Унищожете командната палатка.

Планът на Кабрило имаше две цели. Първата бе да спасят колкото се може повече затворници, защото той не беше сигурен дали либийската армия ще си направи труда да различи приятел от враг. Втората бе да разкарат колкото се може повече терористи от лагера преди военното нападение. Ако Фиона Катамора наистина бе тук, всеки въоръжен терорист, зает в мината, намаляваше броя на тези, които щяха да се опитат да я убият.

Точно по тази причина Линк бе получил заповедта да остави командира да се свърже с лагера по радиото. А след като вече го бе направил...

Марк вкара ракетата в палатката под точния ъгъл, за да се удари в земята, а не да излети от другата страна. Платнището избухна в

пламъци, а купчината военно оборудване, подредена отпред, стана на парчета.

Вече се намираха в лагера. Над Хуан и Мърф Линда продължаваше да действа с картечницата — унищожаваше пазачите и използваше трасиращи куршуми, за да подкара затворниците към ограденото място, където терористите държаха вагоните и локомотивите.

Смелостта и волята на пазачите се бяха изпарили и много от тях вече тичаха към мината или пустинята. Петдесетина затворници се бяха сгушили до стената на старата минна сграда. Един въоръжен тип изскочи иззад булдозера и насочи гранатомета си към беззащитните мъже и жени.

Мърф бързо натисна бутона на картечницата и тридесеткалибровото оръжие под муцуната на Прасето изстреля. Терористът падна на земята, но успя да изстреля гранатата. Тя обаче измина не повече от три метра, преди да се взриви във въздуха.

— По дяволите, Линк! — възхитено каза Хуан. — Ти ли беше?

— Просто трябва да прецениш бързо — отговори Линк.

По-късно щеше да си признае, че стреляше по терориста, и че всъщност гранатата бе уцелила куршума му, а не обратното.

Кабрило насочи Прасето към сградата и закова на сантиметри от един вагон с макара на покрива. Железопътната линия бе тридесетина сантиметра по-тясна от гумите на Прасето. Хуан огледа таблото и посегна към бутона, който повдигаше колелата на специално окачване.

Подкара прасето и качи колелата му върху релсите. С друг бутон деактивира системата за автоматично надуване на гумите и скочи на земята.

— Марк, Линда, действайте! Линк, покривай ги. Фодл, ела с мен.

Грабна пушката си и стисна любимия си пистолет в ръка. Простреля левите гуми. Те мигновено се сплескаха и стоманените джанги легнаха удобно върху релсите. Кабрило не можа да сдържи доволната си усмивка. Заковането на Прасето върху релсите бе важен момент от плана му.

Затича се към сградата, а новият му либийски приятел изскочи от Прасето, все още облечен в затворническите си дрипи. В другия край на лагера няколко пазачи търсеха мишени, но за момента никой не обръщаше внимание на затворниците.

Двама от тях, притиснати до стената на сградата, изгледаха Хуан ужасено, когато видяха оръжието му. Фодл застана до него и каза с началническа решителност, която не изненада Кабрило:

— Елате с нас. Тези хора са тук, за да ни помогнат.

Измършавелите затворници се вторачиха в него.

— Тръгвайте. Това е заповед.

Затворниците забързаха към вагона, който им сочеше Линда. Кабрило застана до ъгъла и огледа лагера. Щом някой от пазачите погледнеше към тях, го сваляше с бърз изстрел. Фодл подкарваше хората си. Група жени излезе изпод преобърнатите маси и се втурна към сградата, но един от пазачите откри огън по тях и една слаба жена падна на земята. Хуан изпрати бърз откос към пирамидата с щайги, откъдето бяха дошли изстрелите.

Другите жени изправиха ранената и я поведоха към безопасността.

— Благословен да си — каза една жена на Хуан, докато минаваше покрай него.

Един затворник спря до Хуан и той го изгледа бегло и се върна към наблюдението на лагера. Затворникът го подръпна за ръкава и Кабрило го огледа внимателно. Не беше арабин като останалите. Косата и лицето му бяха светли, а кожата му — изгорена от слънцето.

— Чафи ли си? — попита Хуан.

— Да. Откъде знаеш?

— Трябва да благодариш на Алана Шепърд за спасяването си.

Чафи въздъхна облекчено.

— Слава богу. Снощи ни казаха, че била застреляна при опит за бягство.

— В състояние ли си да се биеш?

Агентът на ЦРУ опита да изпъне гордо рамене.

— Дай ми оръжие и гледай.

Хуан му махна към мястото към Марк Мърфи, който закачаше стария вагон към задните куки на Прасето. От това разстояние вагонът изглеждаше огромен, а въжето — тънко като сребърен конец, но нищо не можеше да се направи по въпроса.

— Отиди и се представи на ей онзи човек — каза Хуан. — Той ще се погрижи за теб.

— Благодаря.

Кабрило си погледна часовника. Осем минути от първия изстрел. Разполагаха с по-малко от десет, преди ордата терористи да пристигне от тренировъчния лагер, и точно с час до нападението на либийската армия.

Затворниците продължаваха да се точат към вагона и независимо от подканянията на Хуан просто не можеха да побързат. Бяха толкова измършавели и измъчени, че едва се влачеха. Той почти чуваше тиктакането на часовника си.

Погледна през рамо и ги видя да се качват във вагона. Всеки поспираше, за да помогне на следващия.

Това, което бе чул обаче, не бе часовникът му. Беше ритмичното тракане на приближаващ хеликоптер. Джордж Адамс се намираше на около двадесет минути от тях. Значи това бе руският Ми-8, хеликоптерът на терористите.

Нямаше значение, че вагонът вече бе пълен и само една стара жена се опитваше да се добере до него, а зад нея палатки и оборудване горяха и пращаха облаци гъст дим в небето.

Времето им беше изтекло.

23.

Куршуми обсипаха земята около старата жена и Кабрило пхна нов пълнител в автомата. В този момент натъпканите във вагона стотина души нямаха значение за него. Само старицата.

Той изскочи от укрытието си и изпрати зашеметяващ откос, който смълча оръжието на терориста. Старицата бе замръзнала на мястото си. Като сърна пред фарове, помисли Хуан. Е, доста грохнала сърна.

Кабрило се приближи до нея, наведе се и я метна на рамо. Жената беше поне осемдесет килограма въпреки гладуването, а сигурно бе тежала над сто, преди да я затворят. Хуан се олюля под тежестта ѝ. Жената изпищя стреснато, но не почна да се бори с него. Той се втурна към сградата, леко извърнат назад, стиснал автомата в ръка.

Старицата изпищя пак и Хуан се обърна. Отнякъде се бе появил пазач и тичаше към тях. Беше въоръжен само с тояга, но автоматът на Кабрило бе насочен в другата посока. Докато Хуан се завърташе, жената използва инерцията и халоса пазача с мощно кроше.

Терористът се олюля, после се изправи и замахна, но в същия миг куршумът на Линк го просна на земята.

— Госпожо — промърмори Хуан на арабски, — имаш дясно кроше като Мохамед Али.

— Винаги съм смятала, че Джордж Форман има по-добър удар — отговори тя.

Хуан се разсмя и едва не я изпусна. Метна я във вагона, кимна на Линда да затвори вратата и извика по радиото:

— Мърф, готов ли си?

Тракането на приближаващия хеликоптер се усилваше с всяка секунда.

— Готов съм.

— Линк, пригответи се. Действаме след тридесет секунди.

На път към мястото си в пикапа Марк простреля десните гуми. Линда вече бе настанила Фодл отзад, а Грег Чафи се бе подал през капака.

Хуан се метна на шофьорското място. Пред тях се издигаше дизелов локомотив, огромна машина, способна да тегли многобройни вагони с руда из планината. Кабрило не се тревожеше, че локомотивът може да ги последва, тъй като двигателите му бяха студени и щеше да е нужно поне половин час да ги загреят.

Макс Ханли бе проектирал Прасето с трансмисия за двадесет и четири скорости. Хуан избра най-ниската от четирите задни, натисна газта и двигателят изрева. Вагонът зад тях тежеше девет тона според избелелия надпис на стената му и бе натъпкан с пет тона затворници. Хуан нямаше представа дали ще успее да го помръдне.

Прасето потръпна, колелата му се плъзнаха по релсите.

Хуан натисна червеното копче на пода. Азотен окис от вградената система се вля в цилиндрите, охлади ги и подпомогна запалването.

Прасето започна да бута вагона по релсите, скоростта им се увеличаваше слабо с всеки метър. Дигиталният скоростомер на таблото показваше два километра в час и бе стигнал до четири, когато влакът мина под старата рампа, където Линк бе направил снайперското си гнездо.

След като председателят му нареди да се приготви, Линк се спусна по конвейерната лента и застана над един въглищен улей. Предницата на вагона мина под него и той ловко скочи върху нея. Бе проектирана за ниски открити вагони, а не за високия грозен сандък, в който бяха натъпкали затворниците, и тъкмо когато Линк реши да се надигне, забеляза острия като бръснач ръб на следващия улей, готов да му отреже главата.

Просна се по корем, изчака търпеливо всички улеи да свършат, пое си дъх и се обади по радиото:

— Тук съм.

— Чудесно — отговори Хуан. — Ти имаш повече опит от мен зад волана на Прасето. Довлечи си задника да го караш.

През първите един-два километра теренът беше равен и Прасето ускоряваше гладко, така че Хуан включи круиз контрола и се надигна от мястото си. Влезе в задната товарна част и натъпка няколко пълнителя за автомата в джоба си.

— Как се справяте? — попита Алана и Фодл, без да погледне към тях.

— Ти ми вдъхна надежда за първи път от половин година — отговори либиецът. — Никога не съм се чувствал по-добре.

— Алана? — попита Хуан, след като закачи на кръста си двоен кобур.

— Още не съм направила нищо, за да си заслужи ботушите.

— Напротив, направи страшно много.

— Кой кара влака? — попита Линк.

— Първият завой е чак след километър. Ако изпълним плана, ще успеем да се справим. О, по дяволите — изсумтя той, понеже внезапно си спомни нещо. Пъхна глава в кабината на пикапа и продължи: — Марк, вагонът тежи девет тона. Сложи още пет за хората в него. Реши задачата.

— Имам нужда от размерите.

— Отгатни ги.

Марк го изгледа учудено.

— Да отгатна? Шегуваш ли се?

— Не.

— Реши задачата — изсумтя Марк. — Отгатни. Мамка му!

Хуан се изкатери на покрива на Прасето. Прецени, че се движат с около двадесет и пет километра в час и продължаваха да ускоряват. „Засега добре“, помисли си, като погледна нагоре и не видя хеликоптера.

Тъкмо се канеше да скочи на покрива на вагона, когато Грег Чафи откри огън. Хуан се обърна и видя пикап в камуфлажни цветове, носеше се към тях. Първите терористи от тренировъчния лагер. Бяха десетина. Стояха в каросерията, стиснали оръжията си.

Пътят, по който се движеха, минаваше успоредно и малко над релсите. Чафи бе реагирал бързо с картечницата — стреляше по гумите и след миг предната избухна.

Джантата се заби в мекия чакъл, пикапът се люшна опасно и арабите в каросерията се развикаха. Пикапът се преобърна и се плъзна по склона. Парчета метал и хора се изсипаха в облак прах.

Втори пикап се появи още преди първият да спре, но шофьорът му извади късмет — Грег Чафи бе изстрелял и последните куршуми и стоеше безпомощно, докато Линда му показваше как да смени пълнителя. Пикапът профуча надолу по хълма и се скри зад

локомотива. Терористите откриха огън и няколко куршума изсвистяха достатъчно наблизко, за да накарат Грег и Линда да се скрият.

Кабрило бе загубил ценни секунди да наблюдава спектакъла и сега се надигна разгневено. Покривът на вагона бе на около метър над главата му и той трябваше да се затича, за да се метне върху него. Разстоянието не беше достатъчно и той удари гърдите си в ръба. Напъна сили, изкатери се и погледна напред. Първият завой бе на половин километър и бяха ускорили до тридесет и пет километра в час.

От картата, която Ерик му бе изпратил от „Орегон“, знаеше, че завоят е дълъг, а после започва рязко спускане. Ако продължаваха да ускоряват, щяха да изгубят контрол върху вагона.

Отиде до предницата на вагона, където ръждясало метално колело контролираше механичните, спирачки. В дните преди Джордж Уестингхаус да изобрети пневматичната спирачна система, екипи от спирачи бяха пътували с всеки влак и бяха въртели колела като това, за да го спрат. Хуан се надяваше, че колелото не е прекалено ръждясало и че спирачките все още работят.

Натисна с всички сили и изруга, понеже колелото се завъртя леко и той си помисли, че не е свързано с нищо. Но после чу скърцането на метал върху метал — старите спирачки заработиха. Зарадван от късмета си, той завъртя колелото още малко и радостта му се смени с неприятна изненада. Добавеното налягане трябваше да затегне спирачките, но това не се случи.

Прасето избута вагона в завоя и Хуан видя вдясно друга долина и — сякаш за да му напомнят за опасното им положение — редица вагони на дъното ѝ: лежаха като изхвърлени играчки. А парният локомотив пред тях вероятно бе притежавал пет пъти повече конски сили от Прасето.

— Линк? — обади се той по радиото.

— Да?

— Каква е скоростта ни?

— Четиридесет километра в час.

— Добре, не ускорявай повече. Спирачките на вагона почти не работят.

— Много ли е зле?

— Не е добре.

Към предницата на вагона бяха заварени метални стъпала и Кабрило се спусна по тях до лоста, който свързваше колелото горе с вала, задействащ спирачките. Хуан се хвана за една скоба, увисна и надникна под вагона. Между вала и лоста бе заклещен камък. Когато бе завъртял колелото, камъкът бе разместил зъбците на вала и затова колелото се въртеше, без да задейства спирачките. Кабрило се протегна надолу. Пръстите му потънаха в смазката около вала, но колкото и да се мъчеше, не успяваше да хване камъка.

— Мамка ти! — изсумтя той и извади единия пистолет.

Погледна напред и изпсува още по-ядосано. На релсите бе паднал метален варел — или пък бе оставен нарочно. Хуан се носеше към него с четиридесет километра в час и нямаше нито време, нито достатъчно опора, за да се изкатери по вагона. Увиснал с главата надолу, той се прицели във варела и откри огън. Куршумите пробиха тънката ламарина, но не помръднаха варела. Още три метра и лицето му щеше да се размаже в него... най-послед един от куршумите запрата варела настрани.

Хуан се завъртя и изстреля последния откос по вала. Камъкът се откачи и падна.

— А така! — изрева Хуан.

— Повтори, председателю — каза Линк.

— Нищо. Мисля, че поправих спирачките — отвърна Хуан, извъртя се и се протегна към стълбата. — Каква е скоростта?

— Петдесет и един. Използвам спирачките на Прасето, пицят адски свирепо.

— Няма проблеми. Нали затова дадохме на заден. Мини на първа и започни да намаляваш, използвай двигателя. Аз ще се заема със спирачките на вагона и ще се оправим.

Качи се на покрива. На завоя се бяха спуснали доста по-ниско. Над тях склонът бе гол, а успоредно и малко по-високо от релсите минаваше път. Изобщо нямаше да му обърне внимание, ако не беше сиво-кафявият пикап, който изскочи иззад завоя и полетя покрай вагона.

Мъж с кефия на главата стоеше изправен в каросерията. Кабрило бе оставил автомата си на покрива на вагона, когато слезе да оправи спирачките. Сега се хвърли към него в мига, когато фанатикът скочи от фучащия пикап.

Пръстите му докоснаха дулото на автомата, но в същия миг арабинът се изпързала по покрива, достатъчно близо, за да изрита оръжието настрани. Въодушевен от прилива на адреналин, терористът изрева боен вик и ритна Хуан в лицето.

Светът пред очите на Кабрило потъмня, после бавно започна да идва на фокус. Хуан още не бе осъзнал какво става, когато арабинът смъкна калашника от гърба си и се прицели в него. Хуан го изрита в краката. Куршумите пробиха четири дупки до главата на Кабрило и във вагона някой изпищя от болка.

Побеснял от ярост, Кабрило се протегна и сграбчи оръжието. Дръпна го надолу, а терористът отстъпи назад и така неволно му помогна да се изправи. Хуан стовари две бързи крошета в лицето му. Арабинът бе твърдо решен да запази оръжието си и въобще не се защити. Хуан го халоса още два пъти и видя над рамото му други двама терористи, които се готвеха да скочат на влака.

Заби лакът в корема на противника си, притисна се в него и го завъртя заедно със себе си. Сграбчи дясната ръка на либиеца и натисна спусъка на автомата, който сега бе насочен към пикапа. Куршумите уцелиха първия терорист в мига, когато се канеше да скочи. Той падна от пикапа и изчезна под задните гуми.

Вторият полетя като птица и стъпи на покрива на вагона с гъвкавостта на котка.

Кабрило продължи да върти арабина, а когато го пусна, той се олюля и падна от вагона. Кефията му полетя след него като пеперуда.

Хуан хвърли празния си пистолет по новия си враг и го нападна, преди той да успее да насочи автомата си. Удари го ниско, после го вдигна и го тръшна на покрива по гръб, като го затисна с цялата си тежест. Онзи изпъшка и омекна. Дори гръбнакът му да не бе счупен, поне бе извън строя.

Освен ако Линда и Линк не бяха забелязали първия терорист, който се метна на покрива, не бяха под подходящ ъгъл да видят какво става зад тях, а тъй като радиото на Хуан се бе откачило, той не можеше да ги предупреди. Прасето полагаше всички възможни усилия да забави влака, но без спирачките на вагона продължаваха да ускоряват. Хуан предположи, че вече се движат с шестдесет километра в час. Наклонът все още не беше прекалено стръмен, но той се

страхуваше, че няма да могат да намалят, когато стигнат до първия остър завой.

Още трима терористи скочиха към вагона. Двама успяха. Третият се удари в стената и вкопчи пръсти в ръба на покрива, за да не падне.

Първият арабин се хвърли върху Хуан, изрита го в бъбреците, клекна, удари го още два пъти и след секунда Хуан усети как издърпва втория му пистолет от кобура. Кабрило се дръпна рязко в мига, когато мъжът стреля в гърба му. Куршумът забърса ризата му и се заби в гърлото на втория терорист. От раната бликна тъмночервена кръв.

Видът на умирация арабин може и да разсея другаря му, но не впечатли Хуан. Той издърпа пистолета си от ръката на врага и заби два куршума в сърцето му.

Двата трупа паднаха от покрива едновременно.

— Хуан? Хуан? Обади се!

Той нагласи слушалките и микрофона.

— Да?

— Спирачките! — извика Линк. — Веднага!

Хуан погледна напред. Излизаха от завоя, а до следващи оставаха не повече от сто метра. Той се втурна към колелото и бе почти там, когато терористът, който трябваше да е със счупен гръбнак, протегна ръка и го спъна. Кабрило се просна на покрива, а арабинът се хвърли върху него и започна да го налага. Ударите не бяха силни, но Хуан трябваше да се защитава, а влакът се носеше стремглаво към завоя...

Разполагаше само с няколко секунди. Сгъна крака към гърдите си, заби ги в гърдите на арабина и го прехвърли през главата си. Терористът падна по гръб. Хуан се завъртя и заби дясната си ръка в гърлото му. Изхрущяването на кости и хрущяли прозвуча злоещо.

Хуан сграбчи колелото и го завъртя с всичка сила. Фучаха с почти седемдесет километра към завой, който трябваше да вземат с четиридесет. Спирачките изпищяха и по релсите проблеснаха искри. Прекалено късно.

Центробежната сила пренесе тежестта на вагона върху вътрешните колела, а външните започнаха да губят контакт с релсите. Хуан завъртя спирачното колело докрай. Зад него двигателят на Прасето ръмжеше от притока на азотния окис, който Линк бе вкарал в цилиндрите. Външните колела на вагона подскачаха и се спускаха, уравниваха се със сантиметри при всяко подрусване. Искеше му се

да може да поговори с мъжете и жените във вагона. Разпределянето на тежестта им щеше да помогне.

Вдъхновение, родено от отчаянието, го накара да грабне един от калашниците на терористите и да пристъпи до ръба на вагона. Долината под него изглеждаше безкрайна. Той се прицели в долния край на стената на вагона и изпразни пълнителя. Куршумите удряха стоманената рамка и рикошираха, но трясъкът им бе достатъчен да уплаши затворниците и да ги принуди да се скупчат в другия край на вагона над подскачащите колела.

Тежестта им върна вагона на релсите.

Излязоха от завоя и се понесоха напред. Хуан поклати глава и тъкмо се канеше да седне да си почине, когато паникьосаният глас на Марк отекна в ушите му:

— Освободи спирачката! Бързо!

Кабрило завъртя колелото и погледна назад. Пътят вече не се виждаше и пикапът с летящите терористи не бе заплахата за момента, но зад вагона фучеше друг пикап, модифициран да върви по релси. Необременен от тринадесет тона вагон и хора, той се носеше към тях с шеметна скорост. Хуан видя въоръжените с гранатомети терористи, които изгаряха от нетърпение да се впуснат в бой.

Предното стъкло на Прасето бе толкова лошо напукано, че нямаше да издържи и куршуми, та какво оставаше за гранати.

Линк ускори с надеждата, че мощността на пикапа и ускорението на вагона ще им осигурят поне малко време. Докато фучаха из завоите, терористите нямаше да стрелят.

— Кога е следващият остър завой? — попита Хуан.

— След три километра.

— Ракети?

— Само една.

— Пази я. Имам идея.

Той се втурна напред и скочи на покрива на Прасето. Линда бе сменила Грег Чафи на картечницата и човекът на ЦРУ седеше в товарната част заедно с Алана и Фодл. Изглеждаше изтощен.

— Инструкторите в ЦРУ ще се гордеят с теб, особено... — Хуан спомена името на един легендарен инструктор, име, познато само на хора, които са минали през обучението.

Чафи се ококори.

— И ти ли?

— А, пенсионер съм.

Хуан бързо разви пантите от един от вградените шкафове и свали вратата. Беше един квадратен метър и тежеше поне тридесет килограма. Той я измъкна през люка с помощта на Линда и се изкатери горе. Надяваше се да извади късмет.

Пикапът беше на половин километър от тях, но напредваше бързо. Някой в него забеляза Кабрило и стреля с калашника си. Хуан вдигна металната врата и я използва като щит. Куршумите рикошираха от нея.

Прасето зави и преследвачите им изчезнаха от поглед. Хуан пусна металната врата на релсите. За момент тя се плъзна, после се завъртя и спря.

След тридесет секунди пикапът се показа иззад завоя. Движеше се с поне осемдесет километра в час. Този път Прасето бе прекалено привлекателна мишена за терористите с гранатометите и те се подготвиха за стрелба.

24.

Шофьорът на модифицирания пикап разполагаше само с няколко секунди да реагира и като реши да спаси живота си, спаси и Кабрило и останалите. Щом видя стоманената врата на релсите, терористът незабавно осъзна какво ще стане и едновременно скочи на спирачката и дръпна лоста до седалката си. Хидравличната система повдигна влаковите колела, монтирани от вътрешната страна на автомобилните гуми, и те се сгънаха под шасито, а гумите започнаха да се трият в релсите.

Заради рязкото намаляване на скоростта и друсането по траверсите въоръжените с гранатомети терористи нямаха шанс да уцелят и гранатите полетяха към небето, където се взривиха като гигантски фойерверки, или към долината и пустинята.

Пикапът подскочи върху металната врата, после бързо реагиращият шофьор намали, за да спусне влаковите колела.

Идеята на Кабрило им спечели около километър, но не доведе до желанния резултат. Следващият остър завой приближаваше и Хуан трябваше да се върне при спирачното колело. Изкатери се на покрива на Прасето и едва не се задави от миризмата на горящи гуми. Движеха се с шестдесет километра в час, а вятърът затрудняваше качването на покрива на вагона.

Към завоя трасето се издигаше и това помогна за забавянето на влака, но скоро щеше да се спусне отново надолу, а скоростта им бе прекалено висока за завоя. Тялото на арабина, чиято шия Хуан бе прекършил, още лежеше на покрива.

Влакът мина през връхната точка и въпреки мощността на Прасето започна да ускорява.

Хуан прескочи трупа на терориста и тъкмо се протягаше към спирачното колело, когато арабинът се хвърли към него. Кабрило прекалено късно си спомни, че мъжът, когото бе убил, носеше синя кефия, а този тип беше с червена. Сети се за тримата мъже, скочили от

пикапа, и как единият бе увиснал на ръба. Явно се бе качил, когато той се бе върнал в Прасето, и бе заел мястото на убития.

Тези мисли профучаха през мозъка на Хуан през краткото време, в което падаше. Терористът се метна върху него и Кабрило осъзна, че нападателят му е огромен и че тежи поне двадесет килограма повече от него.

Хуан посегна към пистолета си, но фанатикът забеляза движението и затисна ръката му. Хуан я освободи и се опита да се извърти. Завоят приближаваше все повече.

— Ако не ме пуснеш, и двамата ще умрем — извика отчаяно Кабрило.

— Добре, значи и двамата ще умрем — изръмжа арабинът и стовари лакът в крака му.

Очевидно бе схванал положението и бе доволен да държи Хуан проснат по корем, докато и двамата летят към смъртта.

Кабрило се завъртя и вложи всичките си сили в удар в челюстта на арабина. Чу се кошмарно изпукване и за момент терористът отпусна хватката си. Хуан зарита и се загърчи, отхвърли терориста от себе си и пак го халоса на същото място. Арабинът изрева от болка. Кабрило скочи на крака, грабна спирачното колело и го завъртя.

След миг обаче терористът го сграбчи през врата. Хуан сви колена, притисна крак в колелото и се прехвърли над гърба на арабина. Гигантът се издигаше поне една глава над него и докато се завърташе, Хуан го удари отново в челюстта. Този път костта се счупи.

Заслепен от болка, терористът се опита да стисне Хуан в мечешка прегръдка. Кабрило се сниши и заби юмрук в слабините му, после се върна при колелото, защото знаеше, че не разполага с време.

Предусети следващото нападение и бързо извади пистолета си. Протегна ръка, но нападателят му я стисна и изви с такава сила, че го повдигна на пръсти, после стовари лакът върху рамото му, за да му счупи ключицата. Кабрило се сви и отби удара с рамо.

Терористът се ухили доволно, сигурен, че победата е негова. Хуан се отпусна в ръцете му и плъзна ръка зад гърба си. Там имаше два ремъка, които държаха изкуствения му крак на място, когато влизаше в битка. Пръстите му светкавично ги разкопчаха. Той дръпна протезата и я размаха като бухалка. Стоманеният връх на ботуша му

разкъса кожата на слепоочието на арабина и напълни окото му с кръв. Ударът не беше достатъчно силен, но бе неочакван.

Крошето на Хуан уцели арабина в лицето, разклати зъбите му и разхлаби хватката му. Кабрило се опита да освободи ръката си и пистолетът се изплъзна от пръстите му и изтрака на покрива. Той отново размаха крака. Ударът зашемети врага му. Хуан продължи да го налага енергично и си осигури достатъчно място да натисне вградения в глезена спусък. Подобренията на бойния му крак, направени в Работилницата за вълшебства, го бяха спасявали неведнъж и когато пистолетът изгърмя, Хуан знаеше, че пак са го спасили. Тежкият куршум уцели терориста в гърдите и го изхвърли от вагона като парцалена кукла.

Влакът тъкмо навлизаше в завоя, когато Кабрило завъртя спиращото колело докрай. Външните колела започваха да излизат от релсите. Някой във вагона очевидно бе схванал положението, тъй като внезапно колелата се удариха в релсите и останаха върху тях. Затворниците бяха използвали масата си като противотежест, за да запазят вагона стабилен.

Кабрило погледна през рамо и видя пикапа на терористите на възвишението. Изпод кабината на Прасето изскочи дим и затрещяха изстрели — Марк Мърфи бе насочил картечницата към възвишението и бе очаквал появата на преследвачите им.

Откосът обсипа пикапа с куршуми. Предното стъкло се пръсна на парчета, които влетяха в кабината и порязаха няколко души. Радиаторът също бе пробит на десетина места. Куршуми се забиха и в двигателя и един срязва хидравличния маркуч, който поддържаше влаковете колела на мястото им. Пикапът се разтресе толкова силно, че шофьорът не можа да реагира. Гумите се удариха в траверсите, машината подскочи високо и изхвърли двама от терористите на релсите. Те изчезнаха под пикапа, а той спря в облак пара и прах.

При вида на размазаните врагове Кабрило изрева от радост.

Мощен тътен отекна в долината.

Огромният дизелов локомотив, за който Хуан бе сигурен, че няма да успее да ги последва, идваше като побесняло чудовище. Издигаше се пет метра над релсите и тежеше над сто тона. Димът му бе гъст и черен, което говореше за лоша поддръжка, но двигателят с лекота се справяше с предизвикателството да преследва избягалите затворници.

Няколко късметлии от каросерията на пикапа успяха да скочат от него, преди локомотивът да се забие в задницата му. Пикапът избухна, сякаш бе натъпкан с експлозиви. Метал, части от двигателя и шасито излетяха във въздуха. Резервоарът се взриви и локомотивът бе обгърнат от пламъци.

След миг обаче изскочи от тях невредим. Пикапът бе превърнат в скрап и презрително избутан настрани.

Хуан изруга и въпреки приближаващия завой отпусна спирачките.

От Прасето излетя стрела с огнена опашка — Марк бе изстрелял последната им ракета. Хуан сдържа дъха си за миг. Ракетата удари локомотива. Експлозията бе няколко пъти по-мощна от тази на пикапа. Двигателят бе погълнат от огъня, а взривът разтърси въздуха. Локомотивът приличаше на летящ по релсите метеор.

Но и ракетата не нанесе сериозни повреди на стотонното чудовище. То се измъкна от взрива като танк, уцелен от сачми, и продължи да преследва Прасето. Малкият им влак отново ускоряваше, но не можеше да се мери с дизеловия локомотив, който напредваше с шеметна скорост. За миг Хуан се зачуди дали да не скочи от влака. Но отхвърли идеята веднага. Никога не би изоставил другарите си, за да спаси собствената си кожа.

Локомотивът вече беше на петдесет метра от Прасето. На предния му щит имаше димящ кратер и боята му бе почерняла, но с изключение на това нямаше други видими щети.

Това, което Хуан не можеше да види под предницата на локомотива, бе, че щифтовете на рамата са уцелени от струята изгаряща плазма, произведена от бойната глава. Влакът удари поредната неравност в старите релси и щифтовете се откачиха напълно. Четирите предни колела дерайлираха и разцепиха траверсите.

Локомотивът бавно се наклони и се стовари на една страна. Допълнителното триене в баластните камъни и откъснатите траверси не беше достатъчно да намали инерцията му. Макар и загиващ, той щеше да се удари в Прасето.

Линк натисна газта докрай. Прасето и вагонът се понесоха в завоя, като едва се задържаха на релсите.

Локомотивът продължи право напред, задвижван от огромното си тегло и скоростта, набрана по време на преследването. Мина на не повече от метър от предницата на Прасето и се понесе към ръба на

стръмната долина. Носът му откъсна парче земя, когато стигна до ръба на бездната, после той се прекатури в нея.

Седналите в кабината на Прасето Линк и Марк вече не го виждаха. Но от покрива на вагона, където отново затягаше спирачките, Хуан загледа как локомотивът се търкаля надолу. Резервоарът му се разцепи и облак прах скри последните му мигове, преди да се разбие в каменистото дъно на долината.

Товарният вагон взе завоя и Хуан облекчено се отпусна на спирачното колело, за да си поеме дъх, преди да закачи изкуствения крак на мястото му.

Оставаха им около петнадесет километра до кея, където щеше да ги чака „Орегон“.

Не знаеше обаче какво е станало с хеликоптера, който бе чул, преди да избягат. Терористите не се бяха опитали да ги преследват с него, а това не беше логично. Да, товарен хеликоптер не бе най-стабилната платформа, от която да извършиш нападение, но като се имаше предвид решителността на терористите да ги спрат, човек би си помислил, че щяха да ги атакуват и с него.

През следващите пет минути влакът взе няколко леки завоя. Хуан тъкмо се канеше да се свърже с Макс, но когато взеха следващия завой, кръвта му изстина.

Релсите минаваха по стар мост, който сякаш бе излязъл от Дивия запад. Издигаше се поне на тридесет метра над долината. А до него бе кацнал хеликоптерът.

Хуан не изпита нужда да види какво точно правят мъжете, които се придвижваха предпазливо по моста. Знаеше, че залагат експлозиви, които да го взривят.

25.

Когато някой най-после вдигна телефона, Абдула, командирът на терористкия лагер, не знаеше дали да се страхува, или да изпитва облекчение.

— Докладвай — каза глас, изпълнен с омраза, каквато нормалните хора не изпитваха.

Абдула нямаше нужда да се представя. Само шепа хора знаеха номера на този сателитен телефон. Той мразеше мисълта, че телефонът е изработен от проклетите евреи, но изделието бе сто процента надеждно.

— Трябва да говоря с него.

— Той е зает. Говори с мен.

— Спешно е — настоя Абдула, но се закле наум, че няма да настоява, ако му откажат.

Някъде по линията чуваше корабна сирена и весело дрънкане на звънец. С изключение на тези звуци отговорът бе пълно мълчание. Абдула спази обета си.

— Кажи на имама, че затворниците се опитват да избягат.

Абдула не знаеше подробностите, затова продължи бързо:

— Изглежда, са надвили пазачите и са откраднали един от малките пикапи, модифициран да се движи по релсите, както и един вагон.

Мъжът от другата страна отново не проговори. Абдула продължи притеснено:

— Опитите да ги спрат при мината са се провалили. Няколкото пазачи в лагера също не успели да ги спрат. Изпратих някои от елитните ни бойци с хеликоптера. Те ще взривят железопътния мост. Сигурни сме, че по този начин ще ги пипнем.

Командирът на терористите преглътна притеснено.

— Тъж... мислех си, че благодарение на информацията, която научихме от американския археолог, присъствието ни тук вече не е необходимо. Идеята, че скритата база на стария Сюлейман Ал Джама е

в тази долина, на юг от „черното, което гори“, е погрешна. Ал Джама и „Сокол“ са скрити в друго речно корито, в Тунис. Хората, които изпратихме там, вече може да са ги намерили.

Корабната сирена и дрънкането на камбаната се чува отново.

— Къде сте? — попита Абдула, обзет от глупаво любопитство.

— Не е твоя работа. Продължавай.

— Ами... след като вече не се нуждаем от претекста за отварянето на старата въглищна мина, горящото черно, което объркахме с легендарния знак, реших, че взривяването на моста е най-добрият ход. С един куршум два заека. Убиваме всички избягали й приключваме операцията си тук.

— Колко от елитните ни сили са там?

— Около петдесет — веднага отговори Абдула.

— Не рискувай тези бойци за нещо толкова маловажно като затворниците. Изпрати някои от по-малко обучените. Кажи им, че ако загинат като мъченици в тази мисия, ще намерят специално място при Аллах в рая. Имамът нарежда така.

Абдула реши да си спести обясненията, че няма време да оттегли елитните бойци от моста, и вместо това попита:

— Ами жената? Секретарят?

— Хеликоптерите ще са там след половин час и ще се погрижат за нея. Твоята основна грижа е смъртта на затворниците, както и да се увериш, че силите ни в Триполи са готови. Те ще убият охранителите на мирната конференция и ще заемат местата им. Правителствените лица не са въоръжени. Ще последва кървава баня и ще сложим край на тъпите идеи за мир.

Това бе най-дългата реч, която Абдула бе чувал от устата на събеседника си. Той вярваше в каузата им както всички останали, не по-малко от самия имам Ал Джама. Но дори той трябваше да признае, че има нива фанатизъм, които не може да осмисли.

Често бе слушал момчетата, които вербуваха, младежи от коптори и от богати семейства. Те си измисляха садистични мъчения, на които да подложат враговете на исляма, като начин да повдигнат увереността си. Самият той бе правил същото преди години, по време на ливанската гражданска война. Но тайно всеки знаеше, макар да не го признаваше, че това е само фукане, начин да покажеш самоотвержеността и омразата си. Накрая повечето бяха прекалено

ужасени, за да могат да държат пистолетите, а жилетките за самоубийци трябваше да се правят идиотостойчиви.

С мъжа от другата страна на линията не бе така. Абдула знаеше, че той обича да реже главите на западниците с ятаган, който датираше от времето на кръстоносните походи. Беше изгарял живи руски войници в зловещите чеченски планини и бе помагал да бесят обезобразените тела на американски войници в Багдад. Беше вербувал собствения си племенник, тийнейджър с мозъка на двегодишно дете, да влезе в пералня на сунитите в Басра с увити около тялото му двадесет килограма експлозиви. Петдесет жени и момичета загинаха в експлозията.

Абдула изпълняваше задълженията си в името на Аллах. Връзката му във вътрешния кръг на Ал Джама, личният телохранител на имама, убиваше и измъчваше, защото това му харесваше. Всеобщо известна тайна бе, че той дори не изповядва исляма. Макар и роден мюсюлманин, никога не се молеше, не постеше и пренебрегваше всички закони на вярата.

Защо имамаът допуска подобна мерзост бе тема на разговори сред старшите командири като Абдула, докато слухът за тези разговори не достигна до ушите на Ал Джама. Два дни по-късно четиримата, които бяха обсъждали избора на имама за върховен лейтенант, пострадаха сериозно. Отрязаха им езиците, извадиха им очите, отрязаха носовете и пръстите им и пробиха тъпанчетата им.

Посланието бе повече от ясно.

— Волята на имама ще бъде изпълнена — избъбри Абдула бързо, когато осъзна, че трябва да отговори.

Линията вече бе прекъсната.

— Линда, довлечи си задника тук заедно с картеницата — извика Хуан по радиото. — Вземи колкото можеш повече муниции. Марк, трябва да откачиш Прасето от вагона.

— Какво? — втрещи се Мърфи. — Защо?

— Не можеш да се движиш достатъчно бързо назад.

Линк се намеси.

— Мислех, че проблемът ни е да забавим тоя тъп влак.

— Вече имаме друг проблем.

След няколко секунди тридесетмилиметровата картечница изстърга на покрива на вагона. Кабрило се втурна да помогне на Линда с тежкото оръжие. Зад нея Алана Шепърд стоеше с праметната през врата картечна лента. В краката ѝ имаше две кутии с патрони. Тя му ги подаде, а той ѝ помогна да се качи горе.

— Опитваш се да си спечелиш ботушките, а?

Щом видя моста, Линда Рос разбра защо на председателя му трябва огнева мощ. Бързо нагласи картечницата и легна зад нея, а Хуан вкара лентата.

Мостът беше още далече, но дори неточните изстрели около дървените подпори щяха да принудят терористите да се скрият и да осигурят нужното време на бегълците.

Цялото тяло на Линда се раздруса, сякаш бе хванала оголена електрическа жица, а от дулото излетя пламък. Никой не беше убит, но всички се втурнаха да търсят убежище.

Като използваше контролирани откоси, та оръжието да не прегрее, Линда продължи да обстрелва арабите. Късметлийски куршум уцели един и той падна от моста, удари се в една напречна греда и се стовари на земята в облак прах.

Марк Мърфи чуваше тракането на картечницата, но нямаше представа какво обстрелват. Изскочи от Прасето и клекна над задната броня, като се опитваше да не обръща внимание на траверсите, които летяха под краката му.

Линк ускоряваше малко по-бързо от вагона, така че въжето не беше опънато. Марк го нападна енергично с огромни клещи. Ако вагонът се отдалечеше от Прасето, въжето щеше да се скъса, а краката на Мърф най-вероятно щяха да бъдат прерязани под коленете.

Навлязоха в завой. Картечницата млъкна и Марк се сети, че хълмовете блокират обзора на Линда. Вагонът ускори. Въжето се опъна.

— Линк, забързай малко — извика Марк и Линкълн даде газ.

Напрежението намаля и Марк отново почна да реже.

— Когато приключиш — извика Хуан по радиото, — стъпи на площадката на вагона, за да не губим време да се връщаш в Прасето.

Марк не беше сигурен кое му харесва по-малко — идеята да се крепи на тясната площадка или мисълта за това, което бе накарало председателя да му даде подобна заповед.

— Чу ме, нали, Линк? — продължи Кабрило. — Щом Марк е готов, обърни Прасето и бутни вагона с всичка сила. Чуваш ли ме?

— Свърших — обади се Марк, преди бившият тюлен да отговори.

В Прасето Линк натисна спирачките и завъртя волана. Тежкият пикап се смъкна от релсите и Линк бързо обърна и подкара след вагона сред облак прах и чакъл. След два неуспешни опита успя пак да качи колелата върху релсите и даде газ.

Подсилената броня се долепи до вагона и Линк даде още газ и загледа възхитено как Марк Мърфи стъпва с единия си крак на бронята и се навежда пак да върже въжетото. Линк никога не се бе съмнявал в смелостта на хлапето, но дори самият той би си помислил два пъти, преди да изпълни подобна опасна маневра.

— Председателю — извика той, — обърнах и бутам. Мърф пак ни връзва.

— Марк, направи ли си изчисленията? — попита Кабрило и се наведе над младия оръжейник от ръба на вагона.

Мърфи си свърши работата, изкатери се на предното стъкло на Прасето, обърна се към председателя и отговори чак тогава:

— Да, точно както ме помоли. Вагонът може да се задържи на повърхността за известно време. Не знаем само колко бързо ще се напълни с вода.

— Макс просто ще трябва да действа бързо с крана на „Орегон“.

— Кажу му да смени обикновената кука с магнитна.

Хуан веднага схвана логиката в идеята. Огромният електромагнит не изискваше членовете на екипажа да свързват крана с вагона.

Зад него Линда отново откри огън и Хуан се обърна. Мостът вече беше доста по-близо. Изглеждаше крехък като макет. Терористите, които поставяха експлозивите, отново се скриха зад гредите от градушката куршуми, която се изсипваше върху тях. Със скоростта, с която Прасето буташе вагона, след секунди щяха да навлязат в поредния завой и арабите щяха да са свободни да си свършат работата.

Кабрило пребледня. Нямаше да успеят. Нямаше да имат пряка видимост към проклетите терористи и те щяха да взривят моста в мига, когато влакът се озовеше на него.

Кабрило тъкмо се канеше да нареди на Линк да натисне спирачката с надеждата, че ще успеят да разтоварят пътниците си и да се отбраняват, когато някакво движение от другата страна на моста привлече погледа му. Отначало, не разбра какво вижда, тъй като гредите скриваха гледката.

После, без никакво предупреждение, лъскавият черен хеликоптер на Корпорацията, „Макдонал Дъглас МД-520“, изрева над моста. Джордж Адамс бе използвал всички възможни прикрития в терена и бе постигнал пълна изненада.

Грохотът на перките и победоносният крясък на Адамс нахлуха в слушалките на Хуан, но бързо бяха заглушени от трясъка на тежка картечница. Човекът на отворената задна врата на хеликоптера бе открил огън от упор. Дебелите греди на моста бяха стояли напечени от безпощадното пустинно слънце в продължение на повече от век и бяха твърди като желязо. Въпреки това парчета дърво се разхвърчаха под упорития обстрел. Там, където куршумите се натъкваха на плът, щетите бяха много по-лоши.

— Крайно време беше да се появите — каза Хуан по радиото.

— Съжалявам за драматичната поява в последния момент — отвърна Адамс. — Насрещен вятър по целия път.

— Дръжте ги приковани на моста, докато минем, после ни покривайте, докато стигнем до кея — нареди Хуан и смени честотата. — Макс, чуваш ли ме?

— Разбира се — отговори Макс пресилено небрежно, което показва загрижеността му.

— Какво е времето ви на пристигане?

— Ще сме до кея около две минути преди вас. Трябва да те уведомя, че това е плаващ кей и със скоростта, с която ще ударите релсовите амортизьори в края, ще убиеш всички във вагона.

— И това е идеята ти за информация? Имаш ли план?

— Разбира се. Ще се справим.

— Добре. — Хуан се доверяваше напълно на приятели си.

Вече навлизаха в завоя. Инженерите, построили железопътната линия, бяха прокопали много тясно трасе, едва достатъчно за вагона, и Хуан си помисли, че когато са прекарвали големия локомотив оттук, сигурно са се движели със скоростта на охлюв.

Тясното трасе спаси живота им.

Външните колела на влака се вдигнаха от релсите и горната част на вагона задра каменната стена и засипа Кабрило с остри отломки. Ударът върна колелата на релсите и за момент те се задържаха там, преди центробежната сила да ги повдигне отново. Горната част на вагона пак остърга скалата, но този път Хуан се завъртя, така че отломките засипаха гърба, а не лицето му.

— Шефе? — обади се Линк.

В гласа му Хуан долови нещо, което никога не бе чувал. Страх.

— Не смей да намаляваш! — извика Хуан.

Под себе си чуваше ужасените писъци на пътниците. Макар пътуването на покрива на вагона да бе страшно, той дори не можеше да си представи какво изпитват нещастниците в пълната тъмнина вътре.

Удариха скалата още два пъти, после завоят стана по-плавен и колелата останаха на релсите. Това бе последният завой преди моста и след секунди пред тях се просна права отсечка. Слънцето проблесна в бинокъла на наблюдател в долината под моста. Някой очевидно даде заповед, защото мъжете, които слагаха експлозивите, се заспускаха по подпорите, като пренебрегнаха унищожителния огън от хеликоптера.

Кабрило изпълзя към предницата на вагона, където Линда и Алана лежаха зад картечницата.

— Страхотно преживяване — изсумтя Линда. — В сравнение с него спускането от Матерхорн е шега работа.

Тя вече не можеше да обстрелва терористите, но пък Адамс затрудняваше оттеглянето им.

— Не можем да направим нищо повече — извика Хуан.

Движеха се с над осемдесет километра в час и силният вятър заплашваше да ги издуха от покрива на вагона.

— Да се върнем в Прасето — каза Хуан и хвана картечницата.

Линда и Алана допълзяха до задната част на вагона, спуснаха се върху Прасето и изчезнаха през люка. Хуан остана на покрива на вагона за миг и присви очи, за да огледа релсите. Адамс се снижаваше и издигаше с хеликоптера, за да избягва вражеския огън, а стрелецът му — май бе якият Джери Пуласки — обсипваше терористите с куршуми.

Внезапно звукът на колелата се промени. Вече бяха на моста. Бърз поглед встрани му показа, че земята под тях изчезва.

Експлозията избухна по-нататък, близо до една от опорните греди. Огън и дим се понесоха застрашително нагоре. Кабрило се хвърли по корем. Влакът профуча през огъня и изскочи от другата страна без повреди.

Стрелбата на Линда и Адамс бе попречила на терористите да заложат експлозивите правилно и мостът издържа цели десет секунди, преди да почне да рухва — време достатъчно за влака да стигне почти до края.

Огромните греди падаха като клечки. Гъстият прах скриваше кацналия хеликоптер и дребните фигурки на бягащите терористи.

Мостът падаше като плочки за домино. Стоманените релси увисваха като телени жици. Линк сигурно бе видял какво става зад Прасето, тъй като ръмженето на двигателя се промени, когато цилиндрите се напълниха с азотен окис.

Желязо и греди падаха в лавина, която преследваше бягачия вагон. Кабрило гледаше почти с благоговение как мостът зад тях изчезва. Трябваше да изпитва страх, но съдбата им не беше в неговите ръце, затова наблюдаваше спектакъла едва ли не безстрастно. Прасето ускори, но същото стана и с неизбежното срутване на моста. На тридесет метра от задната му броня релсите потръпнаха и изчезнаха във вихрушката прах.

Хуан не посмя да погледне напред, за да види колко още им остава. По-добре беше да не знае.

Тъкмо когато релсите под тях започнаха да се огъват, звукът под вагона отново се промени и под релсите се появиха траверси. Успяха. Стигнаха до твърда земя в мига, когато целият мост се срина в долината.

Кабрило размаха юмрук, разкрещя се радостно и едва не падна от вагона.

— Страхотно шофиране, Линк! Всички ли са добре!

— Добре сме — отговори Линкълн.

Хуан долови в тона му нещо особено.

— Какво има, малкият?

— Разгоних фамилията на трансмисията последния път, когато пуснах азотния окис. В огледалото виждам, че оставяме страхотна диря масло по релсите.

Едва сега Хуан забеляза, че вече не чува агресивното ръмжене на двигателя.

— Марк твърди, че остатъкът от пътя е лек, но...

— Чакай да отгатна — прекъсна го Хуан. — Спирачките също не работят.

— Точно така.

Кабрило погледна напред. Океанът проблясваше в далечината. Пътят не се виждаше ясно, но той прецени, че им остават още няколко километра. Няколко километра гладко спускане. Можеше само да се надява, че планираното от Макс ще свърши работа, тъй като, когато завъртя спирачното колело, осъзна, че и неговите спирачки са отишли на кино.

— Макс, чуваш ли ме? — попита той в микрофона.

— Идеално.

— Къде сте?

— На място сме и сме готови да ви приберем.

— Някаква информация за хеликоптерите на либийския нападателен отряд?

— Не. Подозирам, че ще дойдат от юг, така че няма да ги видим. По-важното обаче е, че и те няма да ни видят.

— Веднага щом ни вдигнете с магнита, искам Ерик да се понесе с възможно най-високата скорост към международни води.

— Успокой се, Хуан. Всичко е готово. Хъксли и хората й обзаведоха предния трюм с легла, одеяла и системи. Готвачите приготвиха достатъчно храна за нещастниците, които сте спасили, а аз заредих всички оръжия на борда, в случай че някой иска да си вземе затворниците обратно.

— Добре, добре, загрех. Ще сме при вас след около три минути.

Вече бяха на последната отсечка. Хората от Корпорацията, Алана, Грег Чафи и новият им либийски приятел, Фодл, се закопчаха с предпазните колани в Прасето, а бегълците във вагона бяха предупредени да се подготвят за поредното премеждие.

Старата въглищна станция бе съсипана развалина. Крановете, които навремето бяха пълнили вагоните с въглища, бяха изчезнали. Виждаха се само останките на няколко постройки.

„Орегон“ се издигаше над новия плаващ кей. Товарният му кран беше в готовност, огромният електромагнит висеше на шест метра над

кея.

Обикновено Хуан се изпълваше с гордост, когато видеше творението си, но този път мислите му бяха съсредоточени върху скоростта, с която влакът фучеше напред. Той устоя на желанието си да погледне скоростомера, но предположи, че се движат с около сто километра в час. Предполагаше, че Макс е поставил на релсите някаква бариера, която да забави влака, но не видя нищо. После осъзна, че кеят лежи много по-ниско във водата, отколкото си бе мислил. Всъщност далечният му край бе напълно потопен.

Кабрило се засмя на глас, когато влакът се понесе по кея. Макс бе пробил дупки в пластмасовите понтони, вероятно с тежката картечница. Кеят бе започнал да потъва под собствената си тежест, а когато и вагонът се понесе по него, потъна още повече.

Океанът уби инерцията на влака толкова гладко, че никой в Прасето не усети нищо. На две трети от пътя бяха намалили до тридесет километра в час.

Вагонът едва се движеше, когато се наклони над ръба на кея и повлече пикапа със себе си. Понесоха се по водата за няколко секунди, после електромагнитът се спусна над тях. След миг старият вагон и Прасето бяха извадени от морето. Хуан знаеше, че Макс сигурно лично управлява крана, тъй като бе преценил центъра на тежестта идеално.

Прехвърлиха ги над парапета на „Орегон“ и ги пуснаха на палубата. Хуан отвори вратата си в мига, когато гумите докоснаха плочата. Моряк с горелка в ръка вече режеше въжетото, което свързваше Прасето и вагона. Кабрило профуча покрай него и едва не се сблъска с доктор Хъксли в бързината да отвори вратата на вагона. До нея стояха санитарни носилки.

— Май смяташ, че не си изкарвам заплатата, като се грижа за твоите хора, а? — подкачи го тя. — И си ми докарал цял вагон нови пациенти.

— Какво друго можеш да подариш на лекар след кратка почивка на брега?

Хуан отвори вратата на вагона и от него се изля вълна от вода. После от тъмнината изскочи първият кльоцав като скелет затворник.

— Вече си в безопасност — каза Хуан на арабски. — Всички сте в безопасност. Но трябва да побързате, ясно ли е?

Фодл се присъедини към него и доктор Хъксли и заедно изкараха стреснатите мъже и жени от вагона. Имаше ранени! Имаше и счупени крака и ръце. Китката на един от затворниците бе простреляна от куршумите на терористите, с които Хуан се беше бил на покрива.

Марк Мърфи вече бе преметнал сака си през рамо и стискаше водоустойчивата кутия на лаптопа си. Вървеше към коридора, който водеше към каютата му.

— А, без тия, господин Мърфи — викна Кабрило. — От тази секунда ти и господин Стоун имате изключително важна задача.

— Не може ли да почака, докато се изкъпя?

— Не. Веднага. Искам да знам всичко възможно за нещо, наречено Бижуто на Йерусалим. Алана Шепърд спомена, че може да е било заровено със Сюлейман Ал Джама, но не знаеше какво точно представлява.

— Звучи като легенда от смотан роман.

— Може и така да е. Разбери. Искам доклад след един час.

— Да, шефе — отвърна Марк примирено.

— Кой са всички тези хора? — попита Джулия Хъксли, докато побутваше една жена към близкия санитар.

— Всичките са били в горните нива на либийското външно министерство — обясни Хуан. — Един от тия нещастници трябва да е самият министър.

— Не разбирам. Защо всичките са затворници?

— Защото, освен ако не съм се объркал, новият външен министър, уважаваният Али Гами, е Сюлейман Ал Джама.

26.

Петте руски хеликоптера с военните цветове на либийската армия изскочиха от южната пустиня като разярени оси. Четири бяха боядисани в камуфлажни цветове, а петият носеше мърлявото сиво на либийския флот.

През петнадесетте си години в ЦРУ Джим Кублики никога не бе смятал, че някой ден ще наблюдава как либийската армия напада терористки лагер. Посланик Муун бе уредил присъствието му лично с министър Гами. На повърхността новото ниво на сътрудничество с Триполи изглеждаше впечатляващо, но и Муун, и Кублики си имаха съмнения. Главното бе резултат от поверителен доклад, доставен от Лангли. Кублики нямаше представа как агентите са проникнали в либийското въздушно пространство по време на най-оживеното издирване на самолета на държавния секретар, но бяха успели. Уликите, които бяха намерили, водеха до единствения възможен извод: самолетът бе принуден да се приземи преди катастрофата, вероятно за да отвлечат Катамора. После боингът бе нарочно ударен в планината.

Докладът също така заявяваше как един хеликоптер кацнал до мястото на катастрофата и хората в него нарочно объркали следите. Точните думи бяха: „Понесоха се из развалините като торнадо през бараки“.

Екипът от НББТ бе изготвил поверителен предварителен доклад, който подкрепяше съобщеното от Лангли. Въпреки усилията на терористите в развалините имаше подозрителни улики, които не можеха да бъдат обяснени.

Когато пристигна във военновъздушната база, откъдето щеше да започне нападението, Кублики се срещна с ръководителя на операцията, полковника от специалните сили Хасад. Полковникът му обясни, че либийската пустиня е осеяна със стари тренировъчни бази, останали от дните, когато правителството бе осигурявало убежище за терористите. През няколкото години, откакто правителството се

отрекло от тероризма, той и хората му унищожили повечето лагери, за които знаели, но сигурно имало десетки останали.

Хасад седеше до пилота, а Кублики бе наместил дългото си тяло в сгъваемата седалка зад кабината. В задната част на хеликоптера седяха неколцина бойци. Останалите войници бяха в другите хеликоптери.

Либийският полковник се обърна назад. Наложил му се да надвиква ритмичното тракане на перките.

— Кацаме след минута.

Кублики се шашна.

— Какво?! Мислех, че ще се появим там след нападението.

— Не знам за вас, господин Кублики, но аз искам да участвам в битката срещу тези типове — ухили се Хасад с вълча усмивка.

— Съгласен съм с вас, полковник, но униформата, която ми дадохте, не дойде с оръжие.

Либиецът извади пистолета от кобура си и му го подаде.

— Само не пиши в доклада си, че съм те снабдил с оръжие.

Кублики се усмихна конспираторски и по навик провери пълнителя. Беше пълен. В тесния процеп от едната му страна лъщяха тринадесет патрона. Той пъхна пълнителя в пистолета и реши да свали предпазителя чак след като кацнат.

От ниската седалка зад кабината не можеше да види нищо през предното стъкло, но знаеше, че се канят да кацнат. Не беше участвал в битка от първата война в Залива, но комбинацията от страх и вълнение бе усещане, което никога нямаше да забрави.

Хеликоптерът се приземи и Кублики свали предпазния колан. Изправи се и надникна над рамото на Хасад. Видя лагера на терористите на стотина метра напред. Мъже с карирани кефии и с калашници в ръце тичаха към тях. Не видя и следа от войниците от другите хеликоптери.

Страхът започна да заличава вълнението.

Хасад отвори вратата си и се смъкна на земята. Изчезна от погледа на Кублики за миг, после страничната врата на хеликоптера се плъзна назад.

Кублики примигна от ярката светлина.

Двамата се вторачиха един в друг за няколко секунди. В очите им проблесна разбиране. Ветеранът от ЦРУ смъкна предпазителя на

пистолета и светкавично го насочи към либиеца. Това, което му бе прозвучало като уплашени викове от страна на терористите, всъщност бяха радостни крясъци, излизаци от стотина гърла.

Кублики натисна спусъка четири пъти, преди да осъзнае, че пистолетът не стреля. Някой грубо притисна в гърба му оръжие, а Хасад се протегна и взе пистолета от ръката му.

— Няма ударник — каза либиецът, после повтори обяснението на арабски и групата терористи се разсмя одобрително.

В последните секунди от живота си Джим Кублики си обеща, че няма да загине без борба. Забрави за дулото, притиснато в гърба му, и скочи от хеликоптера, протегнал ръце към гърлото на Хасад. Стигна на няколко сантиметра от целта си, преди онзи отзад да стреля. Откосът от калашника разпра гърба на Кублики от бъбреците до рамената и той се просна в краката на полковника. Либиецът го погледна, но вместо да почете смелия враг, се изплю върху трупа, обърна се и се отдалечи.

Намери командира на лагера, Абдула, пред палатката му. Двамата се поздравиха радушно. Хасад пренебрегна учтивите условности, които бяха неизменна част от мюсюлманския живот, и заговори делово:

— Кажи за бегълците.

Двамата имаха един и същи ранг в терористичната група на Ал Джама, но Хасад бе по-силната личност.

— Мъртви са.

— Всичките? А, да, чух, че се готвите да взривите моста. Свърши работа, нали?

— Не — отговори Абдула. — Преминаха го. Но се движеха толкова бързо, че когато стигнаха до края на кея, потънаха.

— Някой видя ли ги да потъват?

— Не, но само петнадесет минути след като минаха по моста, нашият хеликоптер стигна до възлищната станция. От затворниците нямаше и следа, значи не са се измъкнали от вагона, който беше на около двеста метра от брега. Само покривът му беше над водата, после потъна целият.

— Чудесно! — Хасад го плесна по рамото. — Имамът няма да е доволен, че не може да е свидетел на смъртта на бившия външен министър, но ще се зарадва, че бягството е било осуетено.

— Има още нещо — каза Абдула. — Докладите на моите хора не са точни, но изглежда, затворниците са имали помощ.

— Помощ?

— Пикап с няколко мъже и една жена нападнал лагера по същото време, когато затворниците се втурнали да бягат.

— Кои са били тези хора?

— Нямам представа.

— Пикапът?

— Явно е потънал заедно с вагона. Както казах, свидетелските показания са от някои от новобранците ни. Възможно е в суматохата да са объркали някой от нашите пикапи с друг.

Хасад се изсмя презрително.

— Сигурен съм, че някои от тези хлапета виждат агенти на Мосад зад всеки хълм и камък.

— След утрешното нападение, когато се преместим в новата ни база в Судан, поне половината от тях ще останат тук. Онези, които изглеждат обещаващи, ще дойдат с нас. Останалите не си струват труда.

— Вербуването на членове никога не е било проблем. Но вербуването на качествени бойци е нещо друго. Като говорим за...

— А, да.

Абдула кимна на помощника си, който стоеше наблизко, и след секунди той доведе един от хората им. Мърлявата униформа и потният шал бяха изчезнали. Мъжът носеше нова черна униформа, а крачолите му бяха натъпкани в безукорно чисти ботуши. Косата му беше подстригана, а страните — грижливо обръснати. Коженият колан с кобура бе идеално излъскан, а пагоните на рамената му проблясваха като злато.

Докато терористите бяха с калашници, произведени години преди повечето от тях да се родят, този човек носеше чисто ново оръжие.

— Документите — излая Хасад.

Мъжът извади от джоба си кожен портфейл и го отвори. Хасад го огледа внимателно. Военната карта бе изработена в същата служба, която правеше истинските карти, от привърженик на каузата. Либийската армия бе пълна с такива хора на всяко ниво. С тяхна

помощ си бяха осигурили хеликоптерите за днешната операция и руския „Хинд“, с който бяха свалили самолета на Фиона Катамора.

До личната карта се виждаше пропуск, който даваше право на собственика му да работи като охрана на утрешната мирна конференция. Пропуските бяха фалшифицирани в лагера, тъй като терористите смятаха за прекалено рисковано да ги получат от съответната служба. Хасад имаше приятели в армията, които щяха да присъстват на конференцията като охранители, и бе разучил пропуските им. Това, което видя сега, бе идеално копие.

Той върна документите и попита:

— Какво очакваш утре?

— Да стана мъченик в името на исляма и Сюлейман Ал Джама.

— Вярваш ли, че заслужаваш подобна чест?

Отговорът дойде след секунда.

— Имамът вярва, че я заслужавам. За мен това е достатъчно.

— Добре казано — отбеляза Хасад. — Ти и другарите ти ще нанесете на Запада удар, от който той ще се съвземе чак след години, ако въобще се съвземе. Имам Ал Джама постанови, че те вече няма да могат да ни диктуват как да живеем живота си. Корупцията, която разпространяват с филмите, телевизията, музиката и демокрацията си, вече няма да бъде допускана. Скоро ще видим началото на края им. Най-после ще разберат, че техният начин на живот не е за нас. Също така ще разберат, че ислямът ще превземе света. Това е честта, която Ал Джама вярва, че заслужаваш.

— Няма да го разочаровам — отговори терористът решително.

— Свободен си — каза Хасад и се обърна към Абдула. — Много добре, приятелю.

— Военното обучение е сравнително лесно — отвърна командирът. — Трудното е да ги задържим верни на каузата, без да приличат на ококорени фанатици.

И двамата знаеха, че безброй самоубийствени нападения бяха осуетени, тъй като извършителите им изглеждаха толкова нервни и не на място, че всеки неопитен граждански осъзнаваше какво ще стане. А петдесетимата, които изпращаха в Триполи днес, щяха да бъдат заобиколени от истински охранители, нащрек за възможни нападения. Терористите бяха пресели стотици кандидати от тренировъчните лагери из Близкия изток, за да намерят подходящите хора.

Хасад си погледна часовника и каза:

— След осемнадесет часа всичко ще приключи. Американската държавна секретарка ще умре, а дворецът ще потъне в кръв. Мирът отново ще остане на заден план, а ние ще продължим да разпространяваме нашия начин на живот.

— Както е написал старият Сюлейман Ал Джама: „Когато в борбата да запазим вярата си от поквара открием, че волята ни отслабва, а решителността ни намалява, трябва да положим върховни усилия и да направим саможертва, за да покажем на враговете си, че никога няма да бъдем победени“.

— Предпочитам друг цитат: „Тези, които не приемат исляма, са обида за Аллах и заслужават само куршумите ни“.

— Скоро ще ги получат.

— А сега, защо не ме представиш на американката? Разполагам с малко време, преди тя да се качи на фрегатата за срещата си със съдбата, и бих искал да я видя.

27.

Мечтата на Кабрило за дълга гореща вана след завръщането му на кораба не може да се осъществи — той си позволи само бърз душ, след като всички затворници бяха настанени удобно в трюма. Беше представен на бившия външен министър на Либия от Фодл, който бе негов заместник. Тъй като приближаваше обяд, Хуан му показа накъде се пада Мека, за да му даде възможност да се помоли за първи път, откак бе затворен.

Докато Хуан се обличаше, Макс Ханли почука на вратата на каютата му и влезе, без да чака. След него вървяха Ерик Стоун и Марк Мърфи, който все още бе с мърлявата си униформа. Видя изкъпания Кабрило и изсумтя недоволно:

— Е, това вече е абсолютно несправедливо.

— Привилегиите на ранга — ухили се Хуан и завърза черните си кубинки. — Какво става?

— Очевидно са повярвали на номера с потъналия вагон — отговори Макс. — Изпратиха хеликоптера да разследва петнадесет минути след като ви качихме на борда. Преценката на Марк за времето за потъване беше абсолютно точна. Сигурно са го видели секунди преди да потъне.

Ерик се намеси:

— После завъртах наблюдателната система към лагера на терористите. Поради височината, на която я поддържам, за да не я чуят, картината не е идеална, но имаме представа какво става.

— И?

— Прав беше — отговори Макс. — Либийските военни хеликоптери кацнаха спокойно и нямаше битка. Изглежда, на тях е имало само няколко души.

— Прилича ми на осигуряване на транспорт — отбеляза Хуан.

— И ние така решихме — каза Ерик. — Ще превозят повече хора, отколкото могат да качат в стария Ми-8, с който летя ти.

— Какъв е капацитетът на хеликоптерите?

— Поне петдесет души.

— Впечатляваща сила.

— Целта сигурно е мирната конференция — отсъди Марк.

Ерик Стоун поклати глава.

— Няма начин. Охраната е желязна. Никой терорист не може да стигне и на километър до важните особи.

— Могат да го направят, ако либийското правителство стои зад това — възрази Макс.

— Това е най-важният въпрос. Ако министър Гами е Сюлейман Ал Джама, дали Кадафи го знае?

— Как може да не знае? Нали той го назначи.

— Добре, да кажем, че знае. Това обаче не означава, че знае какво планира.

— Каква е разликата? — попита Ханли.

— Може и да няма разлика, но е нещо, което трябва да знаем.

— И как да разберем?

— Ще се спра на този въпрос след минута. Марк, има ли шанс да свалим тези хеликоптери?

— Ще трябва да изстреляме ново самолетче с дистанционно управление — каза Ерик, преди Мърфи да успее да отговори. — Горивото на първото свърши и се наложи да го изхвърля. Но не и преди да се снабдя с това.

И подаде на Хуан неясна снимка от видеокамерата на самолетчето. Подробностите не се виждаха ясно, но все пак различиха двама мъже, които водеха някого към един от хеликоптерите.

— Това секретар Катамора ли е?

— Вероятно. Изчислихме височината на типичен либиец и сравнихме средната фигура с тях. Главата ѝ е покрита, затова не можем да видим косата, която веднага би я издала.

— Но предполагаме, че е тя?

— Да, тя е, но докато се обърнем, вече ще е изчезнала.

Хуан се намръщи. Бе взел решение да спаси либийските затворници, вместо да чака терористите. Сто живота срещу един натежаваха на везните, но мисълта да се намира толкова близо до Катамора и да не може да я прибере го вбесяваше.

— Добре, какво ще стане, ако свалим другите хеликоптери? — попита той, приковал очи в снимката.

— Можем да ги ударим с ракети, но пък секретар Катамора може да пострада.

— Други възможности?

— Да ги заковем по време на полет, ако потеглят над океана. Но пак ще рискуваме живота ѝ, ако е пленница на някой от тях.

— Те бездруго ще се придържат към пустинята — намеси се Ерик.

Макс се прокашля.

— Слушай, защо не предадем наученото на Овърхолт и не го оставим да съобщи на другите делегати за възможността за масирано нападение?

— Ще поговорим с Ланг — отвърна Хуан, — но не искам тази информация да се разпространява.

— Защо не, по дяволите?

— По две причини. Първо, ако знаят, че предстои нападение, ще отменят конференцията. А шансът да ги събереш на едно място отново, за да говорят за мир, е нулев. Конференцията трябва да се състои. Второ, нямаме нищо конкретно, което да свързва Гама с Ал Джама. Това е единствената ни възможност да разкрием и него, и цялата му операция.

— Рисувах много важни хора.

— Например мен — обади се Марк.

— Признавам, че това е най-рискованото нещо, което сме правили досега, но знам, че си струва. Овърхолт ще се съгласи. Той разбира, че ако заковем Ал Джама в навечерието на мирната конференция, това ще въодушеви делегатите и те със сигурност ще изготвят разумно споразумение. С един удар ще съсипем втория най-издирван терорист на планетата и ще гарантираме мир.

— Не съм сигурен, Хуан. Наградата е страхотна, да. Но цената...

— Довери ми се.

Все още неубеден, Макс попита:

— И как ще действваме?

— Момент — отговори Хуан и се обърна към Мърф и Стоуни. — Е, какво измислихте?

— Няма много, което да не попада в сферата на фантазиите.

— Чакай — намеси се Макс. — Какво си ги накарал да проучат?

— Алана каза, че нещо, наречено Бижутото на Йерусалим, може да е скрито в гробницата на истинския Сюлейман Ал Джама. Свети Джулиан Пърлмутър ѝ разказал за него. Но дори той не бил сигурен какво е. Какво открихте, момчета?

— Не ни отпусна много време, затова докладът ни е повърхностен. Има две мнения по въпроса. Всъщност три, ако включиш мнозинството учени, които смятат, че цялата тая работа е пълна дивотия. Както и да е, едната школа твърди, че бижутото е рубин с размера на бейзболна топка с думи, издялани в него. Вярват, че може да е сура 115 от Корана, финалната глава в мюсюлманската свещена книга, която не може да се види никъде другаде, защото Мохамед я е смятал за толкова идеална и специална, че можело да бъде написана само върху безукорен камък.

— Имаме ли представа какво казва? — попита Хуан.

— Зависи от коя страна на радикалната граница стоиш. Според фанатиците думите им нареждат да убиват неверници по цял ден. Поумерените смятат, че идеята проповядва мир между исляма и християнството.

— Значи никой не знае.

— Точно така — отвърна Марк скептично. — Вземи какъвто и да е предмет, дай му способността да притежава специални познания или сили — и хоп, имаш си легенда, която ще продължи с поколения. Нещо като библейския кивот. Пълна Дивотия, но хората го търсят и до днес.

— Пропусни коментара и се придържай към историята.

— Добре. Казват, че Саладин донесъл бижутото в Йерусалим след обсадата на града през 1187 година. Камъкът бил пазен в кедрова кутия в пещера под Купола на скалата. Легендата твърди, че всеки, който посмеел да го погледне, ослепявал или полудявал, или и двете. Удобно, нали? Та камъкът седи в подземния си трезор до шестия кръстоносен поход през 1228 година. Тогава Фридрих II, крал на двете Сицилии и император на Свещената Римска империя, сключил договор с управителя на Египет, който предал контрола над целия Йерусалим на християните, с изключение на Купола на скалата и близката джамия Ал Акса. През този период германските наемници, работещи за рицарите тамплиери, нахлули в Купола и откраднали бижутото.

— Защо пък християнските рицари ще искат ислямска реликва?

— Защото я смятали за нещо друго. Не забравяй, казах ти, че има две школи. И тук пътеките им се пресичат. Тамплиерите вярвали, че Бижутото на Йерусалим въобще не е рубин. Смятали, че е медальон, изработен преди хиляда години за един човек на име Дидимус или Юда Тома.

— Никога не съм чувал за него — изсумтя Макс.

— Познаваш го като Тома Неверни, един от дванадесетте апостоли на Христос — обясни Ерик.

— И този медальон? — подтикна ги Хуан.

— Както знаеш, в библейската история Тома не вярвал във възкресението на Христос и поискал да докосне раната. Библията не казва дали го е докоснал, или не, но тамплиерите били убедени, че го е направил. Вярвали, че Бижутото на Йерусалим е кристал, в който алхимикът Джоакаби вградил капки от кръвта, останала по пръстите на Тома. После кристалът висял на огърлица, която попаднала под мюсюлмански контрол, когато Саладин превзел града.

— Ако това беше вярно, мюсюлманите нямаше ли да го унищожат? — попита Ханли.

— Всъщност не — отговори Ерик. — Според всички разкази Саладин се отнасял с уважение към християните и църквите им. Може да не е върнал медальона, но се съмнявам, че би го унищожил.

— Значи сега бижутото, рубин или огърлица, е в ръцете на тамплиерите. Как се е оказало заровено със Сюлейман, Ал Джама?

— Защото корабът, който ги връщал в Малта...

— Бил нападнат от берберските пирати — завърши вместо него Хуан.

— Всъщност от един от предците на Ал Джама — поясни Ерик. — Кедровата кутия с бижутото била предавана от баща на син до смъртта на Ал Джама. Хенри Лафайет го оставил в гробницата и то си седи там и днес.

— Пълна дивотия — презрително каза Марк. — Председателю, ако видиш някои от сайтовете, където намерихме тази информация, ще разбереш, че е глупост. Мит като чудовището от Лох Нес или Снежния човек.

— Имаше зрънце истина в мита за Ноевия ковчег, ако си спомняш приключението ни преди няколко месеца — каза Хуан. — Знаем от Лафайет, че в последните си години Ал Джама виждал

надежда за мир между християни и мюсюлмани. Това бе открито съвсем наскоро, нали? И не е нещо, познато на привържениците на теории за конспирации. Ето ти една идея. Да кажем, че първата версия на историята е вярна и бижутото е гравирани рубин, а Ал Джама е прочел последните думи на Мохамед и това е довело до промяната му. Вдъхва малко доверие, нали?

— Възможно е. Но, а стига бе. Какви са шансовете да се озове в ръцете на Ал Джама?

— Защо не? Бил е уважаван имам от семейство с дълга история на пиратство. Дори ако един от предците му не е участвал в нападението над кораба на тамплиерите, възможно е бижутото да му е било дадено като награда.

— Господа, да се върнем към действителността — предложи Макс. — На този етап от играта няма значение какво е бижутото, нито къде се намира. Трябва да се фокусираме върху спасяването на Катамора и предотвратяването на нападението на Ал Джама.

— Макс, ти спомена как либийците сега твърдят, че нашият стар приятел от пристанището, Тарик Асад, е Ал Джама.

— Очевидно просто искат да ни заблудят, ако сме прави.

— Еди докладва ли нещо, което да те кара да мислиш, че Асад е свързан с групата на Ал Джама?

— Не, но тази сутрин забелязаха, че къщата и службата на Асад са обградени от агенти. Либийците си спазват обещанието да го заковат.

— И когато прахта се слегне, ще си имат изкупителната жертва — отбеляза Ерик. — Ще го осъдят набързо и ще го екзекутират.

— Либийците го следят по някаква причина. Има нещо у него, нали? Макс, нареди на Еди да го доведе тук. Трябва да го разпитаме.

Кабрило се вгледа в Мърфи за момент. Бузите му бяха покрити с набола четина и седеше отпуснат на стола, сякаш бе залепен за него, но очите му все още гледаха будно. През последните няколко месеца, след доста закачки от страна на екипажа, той бе започнал първата тренировъчна програма в живота си. Беше преживял много през последните четиридесет и осем часа, но Хуан вярваше, че е готов за повече.

— Готов ли си за нова операция? — попита той.

— Все още първо си искам душа, но, да, готов съм.

— Искам ти и Ерик да минете границата с Тунис и да намерите гробницата на Ал Джама.

Кабрило нямаше желание да се лишава от най-добрия си кормчия в подобен момент, но Мърфи и Стоун работеха заедно толкова добре, че се налагаше да изпрати и двамата.

— Няма да е лошо да вземете и няколко стрелци — предложи Макс. — Не забравяйте, че терористите отвлякоха четвъртия член от екипа на Алана Шепърд.

— Бъмфорд — каза Марк. — Емил Бъмфорд. Линда и Линк казаха, че бил абсолютен кретен.

— Просто искам да знаете срещу какво се изправяте — продължи Ханли. — Останалите археолози докладваха, че бил отвлечен от поне дузина терористи.

— Гомес може да ви закара дотам и обратно за няколко часа.

— Все още имаме гориво в скривалището, което направихме в пустинята, когато отидохме да говорим с Бъмфорд.

— Чудесно. Искам да сте във въздуха след два часа. Засега държа само да намерите гробницата. Ако са ви изпреварили, стойте наблизко и наблюдавайте. Но не влизайте в битка. Грег Чафи предложи да разпита затворниците, но от това, което чух досега, очевидно Ал Джама иска да намери гробницата не по-малко от нас. Цялата му операция в пустинята е с тази цел. Бъдете готови за всичко.

Телефонът на Кабрило звънна. Обаждаше се дежурният от оперативния център.

— Шефе, реших, че трябва да знаеш нещо. Радарът улови нисколетящ самолет или хеликоптер. Движи се успоредно на брега близо до тренировъчния лагер на терористите.

— Можеш ли да го проследиш?

— Не. Появи се само за секунда, после изчезна. Лети прекалено ниско.

— Улови ли скоростта или посоката му?

— Нищо. Проблесна за миг и се изпари.

— Добре, благодаря — каза Хуан и затвори. — Хората на Ал Джама се раздвижиха.

Макс си погледна часовника.

— Не им отне много време.

— Искан ми се да вярвам, че малкото ни приключение ги е притеснило, но се съмнявам, че е така — каза Хуан. — Какво правят близо до брега, по дяволите?

— Какво?

— Хеликоптерът. Защо рискуват да се приближат до брега, където може да ги забележат? Ерик е прав. Трябваше да се придържат към пустинята. Макс, искам да провериш либийските военноморски сили. Трябва да знам къде се намира всеки кораб, на който може да кацне хеликоптер.

— А ти какво ще правиш? — попита Ханли.

— Ще се обадя на Лангстън и ще го убедя да се придържа към моя сценарий. После искам Джулия да огледа мястото, откъдето извадих чипа, и да ми сложи нов. Имам чувството, че ще имам нужда от него.

28.

Еди Сенг внимателно затвори мобифона си. Помисли си, че е успял да сдържи въздишката си, но от другия край на горещата хотелска стая Хали Касим попита:

— Какво става?

Макс вече бе разказал на двамата за случилото се, затова обаждането му сега продължи по-малко от пет секунди, но ако се съдеше по изражението на Сенг, новините не бяха добри.

— Председателят иска да отвлечем Тарик Асад.

— Кога? Довечера ли?

— Сега.

— Защо?

— Не питай.

Мизерната стая, която бяха наели от китайската банда, нямаше климатик, нито течаща вода, затова и двамата бяха само по боксерки. Телата им блестяха от пот, но изглеждаше, че Хали страда повече, понеже гърдите и рамената му бяха покрити с гъсти твърди косми.

Еди стана и започна да се облича, като първо изтръскваше хлебарките от дрехите си. От ресторанта под стаята се носеше съблазнителен аромат.

— Наистина ли ще го направим? — попита Хали.

— Хуан смята, че Асад е ключът, така че, да, ще го направим.

— Ключът? Асад да е ключът? Този тип е елементарен корумпиран държавен служител.

Сенг погледна експерта по комуникациите.

— И това не те ли кара да се чудиш защо обградиха къщата и офиса му на кея? Вчера Макс каза, че според либийското правителство Асад е свързан с групата на Ал Джама, макар това да не изглежда логично. Стилът му на живот е прекалено подозрителен за терорист. Истинските откачалки нямат по пет-шест любовници и не привличат вниманието на полицията, като взимат подкупи.

— Добре, това го схващам. Но ако не е с Ал Джама, защо тогава либийците го искат толкова силно?

— По същата причина, поради която го иска и Хуан. Асад знае нещо за цялата тази бъркотия, само дете никой не е наясно какво точно.

Касим се надигна и прибра глока в кобура на глезена си, преди да нахлузи панталона си.

— Затова си стоя на кораба. Там работата ми е лесна. Радиото изпищява, аз отговарям. Някой иска да си поговори с човек в другия край на света, свързвам го. Оперативните служители се нуждаят от кодирани телефони, които приличат на цигарени кутии — снабдявам ги. Но мотаенето посред бял ден и опитите да отвлека човек, наблюдаван от либийските тайни служби, не ми допадат.

Еди заговори като стар китайски мъдрец:

— Разшири апетита си, скакалец, и светът ще нахрани душата ти.

Сенг не беше прочут с чувството си за хумор. Не че не обичаше добрите шеги, но той самият рядко бе източникът им, затова сега Хали се засмя. Тази шега бе начинът на Еди да го увери, че знае какво прави.

— Не се тревожи. Последното ни съобщение е, че Асад е в къщата на любовница номер три. Либийските власти не са наоколо. Досега той вече сигурно знае, че е издирван, затова всеки, който му предложи спасително въже, ще му се стори изпратен от Аллах. Просто ще влезем вътре, ще му обясним, че няма други шансове, и ще го доведем тук. Фасулска работа.

Третата любовница на Асад, пълната съпруга на съдия, живееше с мъжа си в квартал с пететажни сгради, построени преди стотина години. Прозорците и балконите бяха защитени с решетки от ковано желязо, а плоските покриви представляваха море от сателитни чинии. Приземните етажи бяха магазини и бутици за тузарската клиентела.

Тротоарите бяха широки и удобни, а пътните платна — тесни и извити, останки от времето, когато кварталът е бил обслужван от каруци, а не от коли. Криволичещите улици му придаваха интересен вид и го превръщаха в спокоен оазис в оживения град.

Китайските бандити, наети да следят Тарик Асад, седяха в очукан ван за доставки. Бяха паркирали срещу кооперацията на любовницата, бяха вдигнали капака на вана и бяха пръснали резервни

части върху постлано на тротоара платнище. Мъже и жени, някои облечени в роби, а други по западняшки, минаваха покрай тях, без да ги погледнат.

Еди намери място за колата пред малка бакалия по-надолу от вана. Миризмата на наслаганите в кофи до вратата портокали изпълваше въздуха.

Сенг зарови из жабката на колата и заоглежда улицата за нещо необичайно. Всичко изглеждаше на мястото си и инстинктите му, които му бяха служили вярно през годините, му казаха, че районът е чист. Двама старци играеха табла в открито кафене. Момчето, което почистваше една маса на витрината на магазин за мебели, не поглеждаше настрана от работата си. Никой не седеше в спряна кола. С изключение на китайските бандити нямаше други ванове, които да служат за наблюдателници.

В края на улицата имаше строителна площадка с кран, който повдигаше материалите до десетия етаж на бъдеща луксозна кооперация. Еди не видя нищо подозрително в бетонобъркачките и камионите, които минаваха през вратата на обекта.

— Готов ли си? — обърна се той към Хали.

Касим въздъхна дълбоко.

— Как ти, Хуан и останалите сте толкова спокойни?

— Хуан обмисля всеки възможен сценарий и се уверява, че има резервен план. Аз пък въобще не мисля по въпроса. Просто си почиствам мозъка и реагирам, както се наложи. Не се тревожи, Хали. Ще се справим.

— Да действаме тогава.

Еди нагласи шапката и тъмните си очила, единствената дегизировка, която използваше, за да скрие китайските си черти, и слязоха. И двамата носеха торбести панталони и отворени ризи, типичното облекло за повечето квартали в Близкия изток.

Докато минаваха покрай вана, Еди подаде евтин мобифон на един от гангстерите и му прошепна:

— Разширете периметъра и наблюдавайте червения фиат, с който дойдохме. Номер едно за бързо набиране е моят телефон.

Китаецът не показа с нищо, че е чул думите му. Еди и Хали продължиха делово напред.

Предната врата на кооперацията не беше заключена, но на канапе във фоайето седеше портиер и четеше вестник. Двата влязоха вътре засмени, сякаш единият тъкмо е разказал смешен виц. Не обърнаха внимание на портиера, който остави вестника настрана и каза нещо на арабски.

Хали въобще не видя движението. Дори не вярваше, че са достатъчно близо.

Еди се стрелна като фехтовач, протегнал напред свитите си пръсти. Удари портиера в гърлото, точно под адамовата ябълка. Можеше да го убие, ако искаше, но ударът бе идеално премерен. Либиецът започна да се дави. Еди го удари отстрани по врата. Очите на портиера се подбелиха и той се просна на канапето.

Сенг погледна през стъклената врата, за да види дали някой ги наблюдава, после, с помощта на Хали, завлече изпадналия в безсъзнание портиер в близката задна стаичка.

— Колко време ще е в безсъзнание? — попита Касим.

— Около час — отговори Еди, докато преравяше джобовете на портиера за документи.

Видя, че името му е Али.

— Да вървим. Асад е на четвъртия етаж в предния ъглов апартамент.

Извадиха пистолетите си и се заизкачваха по стълбите. Не се притесняваха, че ще се натъкнат на някого. Хората, които живееха в подобни кооперации, винаги използваха асансьора.

Еди предпазливо отвори вратата на четвъртия етаж. Коридорът беше застлан с мокет и осветен от аплици. Шестте врати на апартаменти бяха от солидно дърво, украсено с резба, остатък от времената на изкусни занаятчии. Сенг изпита облекчение, че на вратите няма шпионки.

Приблужи се до апартамента на любовницата и почука почтително. След секунда чу приглушен женски глас. Предположи, че това е любовницата на Асад, и каза:

— Али, госпожо.

Тя заговори отново. Вероятно го питаше какво иска, затова Еди каза първото, което му дойде наум, като се молеше да е произнесъл думите правилно:

— „Федерал Експрес“, госпожо.

Беше видял камионетките на „Федерал Експрес“ из целия град.

Прошепна на Хали да отстъпи назад и щом чу изтракването на верига и завъртането на ключ в ключалката, блъсна вратата с рамо. Срещна повече съпротива, отколкото бе очаквал, но успя да бутне жената настрана. Бързо приклепна и над рамото му изсвистя куршум от пистолет със заглушител.

Жената изпищя. Сенг се метна встрани коленичи зад канапето и каза спокойно:

— Тарик, не стреляй. Тук сме, за да ти помогнем.

Писькът на жената се превърна в кротко мърморене.

— Кой сте вие? — попита Асад.

— Преди две нощи ти уреди да разтоварим един пикап на пристанището.

— Канадците?

— Да.

— Чрез кого се свързахте с мен?

— Бебето.

— Можеш да се изправиш — каза Асад.

Еди бавно се надигна и показа на арабина, че пръстът му не е на спусъка.

— Тук сме, за да ти помогнем да се измъкнеш.

Хали предпазливо влезе в стаята. Асад го огледа за момент, после пак насочи вниманието си към Еди. Сенг беше свалил шапката и очилата си, за да даде възможност на лоцмана да види лицето му.

— Познах те — каза Асад. — Ти си кормчията. Знаеш ли, оттогава ми се струва, че полудявам. Имам чувството, че ме наблюдават, а накъдето и да се обърна, виждам млади китайци, които се държат странно. Предполагам, че ти си обяснението.

— Наех няколко местни момчета да те държат под око — отвърна Еди, докато прибираше пистолета в колана си.

Асад се приближи до разплаканата жена и ѝ помогна да се изправи. Тя избърса нос с опакото на ръката си и остави мокра диря по финия си мустак. Еди предположи, че тежи поне деветдесет килограма. Беше висока малко повече от метър и петдесет и с оранжевата си роба приличаше на баскетболна топка.

Тарик Асад не беше Адонис, но не бе и грозен и Еди смяташе, че може да си намери и по-хубава любовница от тази дебелана. Но ако

нямаше любов или похот, явно ставаше дума за информация. Все пак тя бе съпруга на съдия.

Докато либиецът шепнесе нежни уверения в приличащото на зелка ухо на дебеланата, Еди огледа апартамента. Домът на съдията бе добре обзаведен, с нови кожени кресла и канапе и мраморна масичка за кафе, върху която бяха подредени шарени списания. На излъсканото дюшеме бе постлан впечатляващ килим. Библиотеката бе натъпкана с книги с кожени подвързии. Стените бяха украсени със сложни гоблени с геометрични форми. Еди предположи, че са изработени от жената. През прозрачните завеси пред балкона нахлуваше лек ветреца. Апартаментът се намираше достатъчно високо и шумът от движението едва се чуваше.

Асад потупа любовницата си по тлъстия задник и я отпрати в спалнята.

— Тя е добро момиче — отбеляза още преди жената да изчезне. — Не е особено умна и е малко страшна за очите, но пък е тигрица в това, което има значение.

Еди и Хали потръпнаха ужасено.

— Питие? — попита Асад, когато вратата на спалнята се затвори. — Съдията предпочита джин, но аз донесох скоч. О, да, съжалявам, че стрелях по вас. Просто рефлекс. Мислех, че е той.

— Смятам, че е време да изоставиш ролята си, Асад.

Няколко секунди никой не проговори. Еди разчете изражението на арабина. Беше живял в шпионския свят прекалено дълго и сега се чудеше дали двамата непознати наистина могат да му помогнат да се измъкне. Накрая той леко сви рамене.

— Добре, приключваме с ролята.

Все още говореше английски с акцент, но този бе малко по-различен.

— Прецакан съм, независимо какво ще стане, така че вече няма значение. Кой сте вие? Реших, че сте от ЦРУ, когато се запознахме на кораба.

— Достатъчно близо — отговори Еди. — Това е Хали Касим. Аз съм Еди Сенг.

— И сте в Либия, за да разберете какво е станало с държавния секретар?

— Да. Но мисията ни се превърна и в издирване на Сюлейман Ал Джама.

— Знаех си, че ще стане така. Организацията му е като октопод с пипала из цялото либийско правителство. Работят в сенките и проникват във важните служби без проблеми.

— А ти кой си и каква работа имаш тук?

— Казвам се Лев Голдман.

Еди внезапно загрея.

— Мили боже, Мосад! Информацията ни казва, че си тук от пет години.

— Не. Легендата ми е отпреди пет. Пристигнах в Триполи преди година и половина. Тел Авив подозираше, че Ал Джама ще превземе някоя от страните в Северна Африка чрез бавно и подмолно проникване в правителството. Изпратиха агенти под прикритие в Мароко, Алжир, Тунис и тук. Когато стана ясно, че мишената е Либия, другите агенти се прибраха у дома, а аз останах.

— Ами всичките тези жени?

Голдман сниши глас.

— Самотни съпруги на властни мъже. Най-старият номер на света.

— И работиш на пристанището?

— Нищо не влиза и излиза оттам, без да знам за него. Оръжия, запаси, всичко, което Ал Джама докара тук. Включително модифициран „Хинд“, докараха го от Пакистан. Бил използван във високите планини на Кашмир и може да се изкачи, на височина, непосилна за друг хеликоптер. Нямах представа защо им е, преди самолетът на Катамора да се разбие.

— Членовете на нашия екип го извадиха от обръщение — съобщи му Еди. — Освен това спасиха стотина души, навремето работили за либийското външно министерство.

— Разнесоха се слухове за прочистване, когато Али Гами стана министър, макар пресата да съобщи, че всички напуснали или са се пенсионирали, или са били прехвърлени в други клонове на правителството. А това все още си е полицейска държава и никой не задава неудобни въпроси.

— Слушай, можем да обсъдим това подробно по-късно. Трябва да те изкараме от тук. Тайната полиция наблюдава дома и службата ти.

— Защо мислите, че се крия тук?

— Каква е стратегията ти за оттегляне?

— Имам няколко, но мислех, че ще получа известно предупреждение от някоя от връзките ми. Сега действам по инстинкт. Планирах да направя засада на съдията, когато се върне от работа, и да му открадна колата. Имам електронен уред, който предава местоположението ми на израелски сателит. Заповедите ми са да навляза колкото се може по-навътре в южната пустиня и да чакам военен хеликоптер, дегизиран като хеликоптера на благотворителна агенция, която се грижи за бегълците от Дарфур.

— Можем да те изкараме по-бързо и леко, но трябва да тръгнем веднага.

В същия миг телефонът на Еди звънна. Той отговори, слуша няколко секунди, после прекъсна.

— Прекалено късно. Нашите момчета докладваха, че в района е пристигнал полицейски ван. Освен това чули приближаващ хеликоптер. Тия мръсници ще установят широк периметър, преди да нападнат.

— Имам таен изход от кооперацията, но няма да ни отведе достатъчно далеч. Бях го подготвил в случай, че съдията се прибере по-рано някой ден.

Еди бързо взе решение.

— Ще се разделим. Хали, остани с Лев. Отидете в някое посолство, но не нашето. Опитайте Швейцария или някоя друга неутрална страна. Там ще сте в безопасност, докато всичко това приключи.

— Ами ти?

— Аз ще ги разсея. Лев, къде е банята?

— Там. — Той посочи към вратата на спалнята.

Тримата влязоха в стаята. Лев и съпругата на съдията поговориха за минута. Той се опитваше да я успокои, тя го обвиняваше в какво ли не. Еди влезе в банята и запали лампата. Прерови няколко шкафчета и чекмеджета, докато намери онова, което търсеше.

Първо сложи гел в косата си, за да я направи къдрава като на Голдман, после я поръси с талк, за да изглежда прошарена. Съедини веждите си с черен молив за очи и използва тоалетна хартия и спирала, за да изглежда небръснат.

Голдман видя действията му и свали униформената си риза. Еди му метна своята и облече неговата.

Израелският агент ги изведе от банята и ги вкара във вградения гардероб. Бутна настрани закачените дрехи, като пренебрегна хленчещите въпроси на любовницата си, отместе миризливо шкафче за обувки и дръпна един панел на стената. Зад ламперията имаше половин метър кухня по протежението на кооперацията. Отсреща бяха летвите на съседния апартамент. Напукан гипс запълваше пролуките между тях.

— Това е останало от времето, когато сградата е била служебна — обясни Лев. — Открих го в старите чертежи. На дъното изрязах друга дупка, която води към гаража.

— Добре, вие двамата слизайте долу. Хали, докарай колата ни и вземи Лев от гаража. Кордонът още няма да е затегнат и ако имаме късмет, полицията ще се съсредоточи върху мен.

— Ако въобще е полицията — каза Голдман. — Не забравяй, че Ал Джама си има собствено правителство в това на Кадафи.

— Това май е без значение за момента — обади се Хали и се вмъкна в отвора.

Тръгна предпазливо. Движението му вдигаше облаци прах, а старите летви се огъваха под тежестта му. Парчета гипс западаха в тъмнината долу.

Голдман почна да се сбогува с разстроената си любовница. Гримът ѝ се стичаше по дебелиите бузи, а мощната ѝ гръд се надигаше при всяко изхлипване.

— Жени — отбеляза той, когато най-последно се освободи от прегръдките ѝ и тръгна след Хали.

Еди го последва, но вместо да се смъкне надолу, започна да се катери нагоре. Беше само един етаж, така че след няколко секунди се озова под един от таванските прозорци. Жегата в шахтата беше зашеметяваща.

Чу полицейския хеликоптер и прецени, че му остават няколко секунди. Маджунът, който държеше стъклата към металните рамки, бе твърд като камък и след леко натискане стъклото се отдели.

Над прозореца мина сянка. Хеликоптерът.

Еди се измъкна на плоския покрив и се изправи. Хеликоптерът бе на няколко пресечки, увиснал на стотина метра над покривите, и

Еди трябваше да изчака почти цяла минута, докато го забележат. Машината се завъртя във въздуха и се понесе към него. Страничната врата беше отворена и от нея се подаваше полицейски снайперист.

Еди се затича към стената, която отделяше кооперацията от следващата. Тя се издигаше до гърдите му и бе покрита с остри парчета стъкло, за да попречи на хората да правят това, което планираше. Но пък много бяха изпопадали. Еди се прехвърли без проблеми.

Покривът беше практически идентичен с този на първата кооперация. Широко пространство, отрупано със сателитни чинии и стари антени.

Хеликоптерът се спусна и Еди се погрижи снайперистът да види лицето му — надяваше се, че е успял да заприлича на Тарик Асад поне малко. Получи отговора само след секунда, когато кратък откос изрови бразда до краката му.

Сега, когато полицаите вярваха, че заподозреният е на покрива, Хали и Голдман трябваше да успеят да се измъкнат без проблеми.

Еди се втурна към задната част на сградата, като криволичеше, за да попречи на снайпериста, и едва не се метна през ръба, преди да осъзнае, че за разлика от предишната кооперация, тази не предлага следваща. Проста метална стълба бе монтирана на стената — смъртоносен капан, ако решише да слезе по нея, след като снайперистът бе толкова близо.

Погледна назад. Щеше да се затича право към хеликоптера, ако тръгнеше натам, затова се втурна встрани, към следващата долепена кооперация. Прескочи стената и този път разпори дланта си в някакво стъкло.

Още куршуми обсипаха покрива. Еди извади пистолета си и отговори на стрелбата. Не уцели никого, но принуди снайпериста за момент да се прикрие.

Затича към следващата сграда, прехвърли се през стената... и едва в последния миг успя да се вкопчи в ръба ѝ. Покривът бе цял етаж под него — а от другата му страна почваше строителната площадка. Увиснал на връхчетата на пръстите си, Еди бързо се огледа. Не видя противопожарна стълба.

И тъкмо да се набере обратно и да потърси друг изход, снайперистът се съсредоточи върху ръцете му. Куршуми засипаха

стената и принудиха Еди да се пусне. Той се търколи, за да омекоти удара, но оцеляването при падането не означаваше, че не е попаднал в капан.

29.

Докато стигне до дъното на шахтата, Хали Касим бе целият в прах, а рамената и колената го боляха зверски. Обеща си, че когато се върне на „Орегон“, ще започне да прекарва повече време във фитнес центъра. Беше видял с каква лекота Еди се изкатери нагоре, а бившият агент от ЦРУ бе почти десет години по-стар от него.

Подът беше покрит с парчета гипс и засъхнали курешки от гълъби. Лев Голдман се спусна до Хали. Потта беше издълбала бразди в мръсотията по лицето му, а прахът, покрил брадата му, го състаряваше с двадесет години.

— Добре ли си? — задъхано попита Хали.

— Май трябваше да открия по-добър маршрут за бягство — призна еврейният изморено. — Ела. От тук.

И поведе Касим към задната част на кооперацията, където летвите бяха ниско до земята. Двамата ги изритаха едновременно. Отначало гипсът само се напука, но после няколко парчета се откъртиха. Голдман разшири дупката с ръце и се пъгнаха в нея.

Излязоха в подземен гараж. Беше почти празен. Имаше само няколко коли, очевидно обикновено шофирани от неработещи съпруги. Ако някоя беше по-стар модел, Хали можеше да я запали, но всичките бяха нови и имаха аларми.

— Чакай ме до изхода, но не се показвай — каза той на Голдман. — Нашата кола е зад ъгъла.

Изтупа дрехите си и изскочи под яркото слънце. На улицата цареше пълна суматоха. Изстрелите от хеликоптера бяха накарали всички да се скрият. Портокалите се бяха изсипали от съборените кофи. Столовете на старците, които бяха играли табла, бяха катурнати. Полицейските ванове тъкмо пристигаха.

За Хали не бе проблем да се престори на уплашен либиец. Стигна до колата и отвори вратата. Сирените на полицейските коли завиха и заглушиха дори хеликоптера.

Двигателят на фиата запали от първия опит. Ръцете на Хали бяха толкова потни, че воланът му се изплъзна и колата се удари леко в задната броня на паркираната отпред кола, чиято аларма се присъедини към полицейските сирени.

Първите ченгета, облечени в черни командоски униформи, слязоха от най-близкия ван. Щяха да отцепят квартала след секунди. Но очевидно никой не се интересуваше от друго, освен от предната врата на кооперацията. Тактиката на Еди вършеше работа. Либийците вярваха, че са притиснали заподозрения в ъгъла, и пренебрегнаха установените процедури.

Хали зави зад ъгъла, намали, но не спря. Лев Голдман се хвърли на седалката до него и Касим се вля в движението по съседната улица.

С всяка измината пресечка разстоянието между тях и ченгетата се увеличаваше. След осем светофара Голдман се почувства в безопасност, вдигна глава над таблото и каза:

— Отбий на бензиностанцията.

— Не можеш ли да устискаш?

— Не бой се, няма да напълня гащите. Трябва да си сменим местата. Ти не познаваш пътищата, а и не караш като местен. Тук никой не се подчинява на пътния правилник.

Хали отби на бензиностанцията и спря. Лев остана неподвижен за момент, очакваше Хали да слезе, за да може да се плъзне на шофьорското място. Вместо това обаче той бе принуден да излезе и Касим се настани на мястото му.

Лев се засмя невесело, когато подкара колата.

— В подобно положение треньорите от Мосад казват, че от колата трябва да излезе шофьорът.

Касим го изгледа скептично.

— Тъй ли? Ако го направим така, това ще означава, че няколко секунди никой няма да седи зад волана. Трябва да поговориш с инструкторите си.

— Няма значение — ухили се Лев, този път доволно. — Успяхме. — Замълча и попита: — Съжалявам, как ти беше името?

— Касим. Хали Касим.

— Това е арабско име. Откъде си?

— Вашингтон, окръг Колумбия.

— Не. Имах предвид родът ти. Откъде е?

Поеха по тясна уличка между две високи безлични сгради.

— Дядо ми имигрирал от Ливан, когато бил малък.

— Мюсюлманин ли си, или християнин?

— Какво значение има?

— Ако си християнин, няма да се чувствам толкова зле заради това.

В малкия фиат се чу рязко изпукване. Кръв опръска десния прозорец, когато куршумът излетя от гръдния кош на Хали. Голдман натисна спусъка на пистолета със заглушител за втори път в мига, когато колата попадна в дупка на пътя. Не успя да уцели, а страничният прозорец се разби на хиляди парченца.

В първия миг Хали беше толкова зашеметен, че не направи нищо да спре втория изстрел. Стори му се, че са забили в гърдите му нажежен ръжен.

Той посегна към пистолета и това принуди Голдман да пусне волана и да стреля светкавично. Куршумът попадна право в раната от първия. Хали изпищя от зверската болка и изпусна горещото дуло на оръжието.

Вместо да продължи битката, която не можеше да спечели, той отвори вратата и се изсипа от колата. Движеха се с четиридесет километра в час и той падна по задник, така че не се търколи, а просто се плъзна по асфалта.

Стоповете на фиата светнаха незабавно, но докато колата спре, Хали бе извадил пистолета от кобура на глезена си. Стреля веднага щом видя главата на Голдман да се показва от колата. Не уцели, затова стреля пак, като този път се прицели през колата. Разбитите стъкла иззвъняха като камбанки. Още три куршума удариха фиата. Човекът, когото бяха смятали за израелски агент, реши, че не си струва да си губи времето с убиването на Хали.

— Ако беше излязъл от колата на бензиностанцията, просто щях да я подкарам и да те оставя там — каза Голдман, затръшна вратата и потегли с изсвистяване на гумите.

Хали седна и дръпна ризата си, за да види раните. Около дупката се бяха образували малки мехурчета. Нямаше нужда доктор Хъксли да му казва, че е прострелян в дробовете. Знаеше, че ако не се добере до болница скоро, ще умре.

Уличката бе дълга и не се виждаше никой. Беше идеален капан, помисли си той, стисна зъби от болка и се надигна. Който и да беше Голдман, беше ги изиграл майсторски.

Направи две-три крачки и падна сред счупените стъкла и боклуците.

Последната му мисъл, преди да изпадне в безсъзнание, бе облекчението, че Еди вероятно ще успее да се измъкне. Нищо не можеше да спре жилавия бивш агент.

Еди Сенг можеше само да се надява, че Хали и Голдман са в безопасност, тъй като самият той си имаше сериозни неприятности. Полицейският хеликоптер изръмжа над главата му и той изпрати два куршума към него, преди пилотът да го отдалечи. Снайперистът продължи да стреля. Куршумите се забиха в стената зад Еди и го принудиха отново да побегне. Стрелецът нагласи пушката си по-удобно и следващият откос се заби на сантиметър от краката на Еди.

Сенг се чувстваше като актьор на празна сцена. Нямаше никакво прикритие и бе само въпрос на време кога точно ще го уцелят. Пред него покривът свършваше с декоративен корниз, а отвъд него се намираще скелетът на новата постройка. Дори олимпийски състезател по дълъг скок не би могъл да скочи дотам. Кулата на крана, който бяха видели с Хали, беше по-близо, но пък там нямаше за какво да се хване.

Видя въжето на крана да се залюлява, но нямаше представа какво повдигат.

На този етап това бездруго беше без значение.

Втурна се енергично напред. Снайперистът пусна дълъг откос по петите му. Тъкмо преди да стигне до корниза, Еди видя, че кранът вдига палет с гипсови панели. Без да се колебае, стъпи за миг на корниза и се метна в празното пространство.

Полетя надолу и стомахът му се преобърна. Панелите бяха на четири метра под него и продължаваха да се издигат. Когато скочи на тях, глезенът му се изкриви и той едва не падна.

Успя да се хване за едно от въжетата, но теглото му наруши равновесието на товара, палетът се изкриви и панелите се плъзнаха. Еди стисна въжето и с другата си ръка в мига, когато двата тона панели

се изсипаха. Полетяха надолу, сякаш гигантска ръка бе метнала тесте карти във въздуха.

Еди се залюля, успя да увие крак около въжето и се задържа.

Операторът на крана реагира бързо. Вместо да губи време и да го спусне бавно на земята, насочи празния пакет към недовършената сграда.

Огромната кука в края на въжето беше достатъчно тежка, за да разлюлее Еди и да го вкара в празната постройка. Той я пусна и падна на циментовия под. Работниците, които бяха наблюдавали каскадата му, се намираха няколко етажа над него. Щяха да са им нужни няколко минути, за да слязат по стълбите.

Еди закуца към ръба на сградата, където бе закачен улей за боклуци — метална тръба с диаметър около половин метър, която свършваше над голям зелен контейнер. Еди се вмъкна в нея, запъна здравия си крак в стената и започна да се спуска бавно. Единственото му притеснение бе, че някой горе може да пусне нещо след него.

Стъпи леко върху парчета цимент и разни железа. След секунди се измъкна от контейнера и тръгна през строежа. Всички смятаха, че все още е на третия етаж, и никой не му обърна внимание. Най-важното бе, че снайперистът наблюдаваше сградата, а не самотната фигурка, която вървеше през строежа.

Наблизо бе паркирана бетонобъркачка. Еди скочи на предния ѝ калник и се хвана за голямото странично огледало, преди шофьорът да усети присъствието му. Залюля се през отворения прозорец, изрита мъжа в челюстта със здравия си крак и се настани на мястото му.

Бетонобъркачката вибрираше от въртенето на огромния барабан. Еди изблъска изпадналия в безсъзнание мъж на пода и подкара на първа скорост. Не чу виковете на изненаданите работници, но ги видя да тичат след бетонобъркачката.

Подкара камиона през строежа. От улея продължаваше да се стича цимент, сякаш бетонобъркачката бе механично чудовище, страдащо от диария. Хеликоптерът сигурно бе уведомил полицаите на земята за бягството му, тъй като няколко ченгета се втурнаха към телената ограда. Еди профуча през нея и разпръсна арабите като кегли за боулинг.

Завъртя волана и стоманеният улей се люшна като бейзболна бухалка, събори двама мъже и разби предното стъкло на една

паркирана кола. Полицейска кола с виеща сирена се устреми след бетонобъркачката и когато я настигна и подкара до нея, Еди натисна спирачката и завъртя волана. Тежката машина размаза капака на патрулната кола и спуска предните гуми и радиатора. Полицейската кола се извъртя напътно на тесния път и го блокира.

Движението разлюля улея на другата страна и той разби стъклата на друга кола. Продължи да се люлее напред-назад като метална опашка, като трошеше околните коли и държеше полицаите назад.

Еди ги видя да се прицелват в камиона, но огромният барабан отбиваше куршумите, а и той бързо увеличаваше разстоянието между себе си и преследвачите. Но проблемът му не бяха ченгетата, а хеликоптерът над главата му. Не можеше да избяга, ако наблюдаваха всяко негово действие и докладваха за положението му.

Когато излезе от квартала, улицата се разшири. Срещу него с почти сто километра в час се носеха още три полицейски коли. До тях фучеше и някакво бронирано возило и Еди предположи, че на него е монтирана картечница.

Натисна газта и когато наближи на двадесетина метра до полицейските коли, скочи на спирачката и завъртя волана. Предната броня удари задницата на голям камион за доставки и това бе достатъчно да наруши равновесието на бетонобъркачката. Тя се вдигна на външните си гуми и се преобърна настрани.

Еди стисна здраво волана, за да не се изсипе върху съседната врата, и закри лицето си с лакът, за да го предпази от летящите стъкла.

Ударът в земята бе достатъчно силен, за да разбие болтовете, които държаха барабана. Инерцията свърши останалото.

Единадесет тона стомана и цимент се затъркаляха по улицата. Две от полицейските коли реагираха бързо и се качиха на тротоара. Едната се заби в електрически стълб, а другата се размаза в стената. Бронираната кола и третата патрулка нямаха шанс. Барабанът размаза бронираната кола и откъсна купола ѝ. Стрелецът щеше да бъде прерязан наполовина, ако не се бе скрил в последната секунда.

Барабанът издумтя на пътя, като напука асфалта, после удари полицейската кола и размаза задницата ѝ.

Еди грабна джинсовото яке на шофьора и скочи през разбитото предно стъкло. Бетонобъркачката го скриваше от погледа на снайпериста, така че той си отпусна няколко секунди да избърше

грима от лицето си и да нахлузи якето. Болката в глезена му бе нещо, което можеше да овладее, и той се отдалечи от камиона, без да куца. Измина няколко метра и спря да погледа заедно със зяпачите, които се бяха струпали да наблюдават преследването.

Когато полицията пристигна и започна да разпитва свидетелите, никой не му обърна внимание. Издирваха либиец, а не китаец, който при това не знаеше арабски. Еди бавно се отдалечи. Никой не го спря. Пет минути след като се обади на наетите бандити, седеше във вана, който се отдалечаваше от квартала.

На осем километра от строежа Тарик Асад се обади по мобифона си от фиата.

— Аз съм. Днес имаше полицейска акция. Ченгетата едва не ме пипнаха. Първо, разбери защо не бях предупреден. Това не трябваше да се случва. Хората от оня проклет кораб ми помогнаха да избягам. Тъкмо получавах информация от тях, когато ченгетата пристигнаха.

Вслуша се за миг, после каза:

— Внимавай с тона! Ти уреди засадата на крайбрежния път и там бяха твоите хора. И двамата видяхме копие от протокола благодарение на човека ни в полицията. Вместо да оставят другите коли да минават спокойно, твоите уж добре обучени мъже са тормозили шофьорите за подкуп. Не знам как американските наемници са успели да убият всичките, но го направиха. После взривиха „Хинда“, освободиха повечето ни затворници и разстроиха идеалния ни план. Какво? Да, освободили са ги. Товарният им кораб сигурно е бил закотвен на кея на възлищната станция. Нашите хора са видели потъването на празен вагон. Откъде да знам? Може корабът да е по-бърз, отколкото изглежда. Или пък хората в хеликоптера са били по-големи глупаци от онези, които изпрати да спрат пикапа. Трябва да изчезна от града — продължи той. — Всъщност трябва да изчезна от страната. Познавам пилот, който симпатизира на каузата ни. Ще го помоля да ме откара до мястото, където нашите хора издирват гробницата на Сюлейман Ал Джама, и ще поема контрол върху операцията. Въпреки пречките, изглежда, че всичко е наред. Фиона Катамора вече трябва да е в стаята за екзекуции, а полковник Хасад ми съобщи, че отрядът от мъченици е

на път. Няма да говорим повече, преди работата да приключи. Аллах да благослови всички ни.

Прекъсна връзката и метна кодирания телефон на седалката до себе си. Винаги успяваше да сдържи емоциите си. Нямахте да издържи толкова дълго, ако не можеше да го прави. Днешното премеждие обаче го вбеси. Не излъга, когато каза, че имат шпиони и привърженици на всяко ниво от либийското правителство. Бяха го предупредили, че полицията наблюдава апартамента и службата му. Трябваше да му кажат и за нападението.

Изглежда, върховният водач Муамар Кадафи се нуждаеше от напомняне, че автономията му си остава ограничена.

30.

Ерик Стоун колкото се може по-бавно мушна ръка под гърдите си и внимателно отмести камъка, който го убиваше в ребрата през последните петнадесет минути. Усети неодобрението на Франклин Линкълн, който лежеше до него. От другата му страна беше Марк Мърфи, а до него — Линда Рос и Алана Шепърд.

Въпреки преживяното напоследък и опасността, на която се излагаха, Алана бе настояла да ги придружи. Доктор Хъксли я прегледа набързо и ѝ позволи.

Поради ранга си в Корпорацията Линда бе начело на групата и тя трябваше да вземе решението. Беше си помислила, че Кабрило ще забрани участието на Алана, затова дори не си направи труда да попита.

Намираха се на хълм, който гледаше към сухото речно корито, където Алана и хората ѝ бяха прекарали няколко седмици в търсене на гробницата на Сюлейман Ал Джама. Под тях се виждаха десетина терористи от тренировъчния лагер. Може и да бяха опитни в убийствата и мъченията, но бяха абсолютно безполезни, когато ставаше дума за археология. Водачът на групата им нямаше представа какво прави, затова хората му се мотаеха наоколо, разместваха камъни и се катереха по стръмните брегове да търсят следи от гробницата. Със сегашната им скорост щяха да стигнат до старите бързеи, които бе открил екипът на Алана, след четири-пет часа.

С тях беше и професор Емил Бъмфорд. Трудно бе да се каже без бинокъл, който не можеха да използват, защото се страхуваха, че слънцето ще се отрази в лещите му, но професорът не изглеждаше зле. Обикаляше наоколо и търсеше също като останалите, и макар да се движеше бавно, не куцаше и явно не бе ранен. Нямаше и следа от представителя на министерството и сина му. Бяха му платили за предателството и вероятно си беше в Тунис.

Старият руски хеликоптер, който терористите използваха за база, не се виждаше. Вероятно беше надолу по реката и щеше да дойде при

хората си, когато напреднеха достатъчно.

Линк потупа Ерик по крака — сигнал, да се оттеглят от хълма — и той се плъзна назад предпазливо, последван от Линда, Марк и Алана. Бившият тюлен остана на място още няколко минути, за да се увери, че никой долу не е забелязал движението.

Поведе ги на юг за двадесетина минути, после прецени, че вече е безопасно и може да не си шепнат.

— Какво мислиш? — попита Марк.

— Предполагам, че трябва да си зададем въпроса КБПХ?

Марк го изгледа объркано.

— Как би постъпил Христос?

— Не. Как би постъпил Хуан.

— Лесна работа — отговори Ерик. — Ще очисти лошите, ще намери гробницата и ще успее да си легне с бедуинска мадама.

Алана притисна ръка към устата си, за да сдържи смеха си.

— Сериозно — продължи Линк. — Вече знаем къде са лошите. Разполагаме само с няколко часа, преди да стигнат до бързеите. Вие, двамата гении, имате ли идея как да намерим гробницата?

— Трябва да видим бързеите, за да сме сигурни, но, да, имаме идеи.

Алана, която чуваше за плановете им за първи път, каза:

— Чакай малко. Аз съм виждала тези бързеи. Няма начин кораб да мине през тях. Прекалено са стръмни. А последният си е практически вертикална стена.

— Не вярваш достатъчно в науката — меко каза Ерик.

— Ето плана — заяви Линда. — Ще се опитаме да намерим гробницата. Линк, искам да останеш тук и да държиш тези типове под око. Обади ни се, когато им остава час до бързеите, за да можем да се покрием. Някакви въпроси? Нямахте въпроси.

Макар да бяха изминали сериозното разстояние от мястото, където бе кацнал хеликоптерът им, до хълма, взеха почти десетте километра до първите бързеи за добро време. Линда нареди на Алана да остане с мъжете, а самата тя отиде да проучи района. Марк и Ерик заеха позиция и заоглеждаха скалите с бинокли.

От тук, от високото място, което Алана и хората ѝ не бяха изкачили, старото речно корито се виждаше ясно. След първия бързей имаше естествена вдлъбнатина по цялата ширина на реката, басейн,

обграден от скали, които бяха устояли На хилядите години ерозия. Беше дълга почти тридесет метра, а в горната ѝ част наклонът бе още по-стръмен. По протежението ѝ вървеше иззидана от човешка ръка каменна стена. За разлика от речното корито, промито от буйните води, които някога бяха текли в него, дъното на вдлъбнатината бе осеяно с морени.

Алана видя и основите на друга древна стена, отдавна порутена. Взе бинокъла от Ерик и загледа морените, сякаш очакваше да се помръднат. Нищо не се промени, но все пак те ѝ разказаха история за това, което се случваше по-навътре в планината.

— Базалт — каза тя и върна бинокъла на Ерик. — Стената е същата.

— Е, и?

— Това е първото различно от пясъчник в тая забравена от бога страна. Означава, че някъде наоколо е имало вулканична дейност.

— А това означава? — подтикна я Марк.

— Възможност за пещери.

— В това не се съмняваме.

— Но това е без значение — отбеляза тя разочаровано. — Ал Джама не би могъл да прекара кораба си през бързеите.

— Разглеждаш това място като геолог, а не като инженер — отбеляза Марк и се обърна към Ерик. — Къде според теб?

— И на двата бряга. Реката е прекалено широка само за един — отговори той и посочи един плосък ръб над коритото. — Там от едната страна и онази издатина шест метра нагоре от другата.

— Съгласен съм.

— За какво говорите? — попита Алана.

Досега хората от Корпорацията бяха за нея само бойци. Не знаеше какво да мисли за Ерик Стоун и Марк Мърфи. Приличаха на зубрачи, а не на наемници, и говореха на език, който само те двамата разбираха.

— Кранове — отговориха те едновременно. — Ще ти покажем — добави Ерик.

Тръгнаха надолу по издатината. Тя би останала над водата дори през най-пълноводните пролетни месеци. Беше на едно ниво с първата скала и бе достатъчно голяма, за да побере автобус. Двамата мъже

заоглеждаха земята внимателно. Когато нещо привличаше погледа им, единият се навеждаше, за да почисти пясъка.

— Ето го — възкликна Марк тихо.

Просна се на земята и започна да почиства пясъка от широка тридесет сантиметра идеално кръгла дупка, пробита в скалата. Не напипа дъно дори когато легна по корем и пъхна ръката си до рамото.

— Какво е това? — попита Алана.

— Тук са издигали мачтата за крана — отговори Мърфи. — Вероятно огладен дънер. За него са закачали стрелата, която е стигала до половината на реката. Както виждаш от дупката, стрелата е била огромна и е можела да вдигне няколко тона. На отсрещния бряг е имало друга.

— Не загарявам. За какво са?

— С тяхна помощ са можели да спускат в реката камъни...

— Не камъни — бързо го поправи Ерик. — Говорихме за това. Биха използвали плетени кошове или платнени торби, напълнени с пясък.

— Добре де — изсумтя Марк малко раздражено. Макар и по-възрастна с десетина години от него, Алана беше привлекателна жена, а единствената надежда на Мърф с жените бе да покаже интелекта си.

— Големи торби с пясък са били спускани по стената, която са построили под първия водопад, за да разделят канала. По този начин са можели да запушат потока от едната страна, но без да спират реката напълно. Прибирали „Сокол“ в шлюз и пускали контролирано количество вода. Издигали стената по-високо, за да напълнят шлюза повече, и от там можели да повдигнат кораба към втория шлюз, създаден от природата. Вероятно точно този естествен шлюз е вдъхновил инженера на дъртия Сюлейман.

— После повтаряли процеса — добави Ерик — и завличали „Сокол“ нагоре по реката.

— И се сетихте за всичко това, без въобще да видите мястото? — учуди се Алана.

В гласа ѝ се долавяше уважение. Марк отвори уста, за да се похвали, но Ерик го изпревари и отговори искрено:

— Шлюзът е единственото обяснение за думите на Хенри Лафайет: „хитро приспособление“. А след като вече знаехме за него, проучихме сателитните снимки, за да потвърдим хипотезата си.

— Впечатлена съм — призна Алана. — И малко ядосана на себе си. Наблюдавах тая проклета купчина скали в продължение на часове, но не видях нищо.

Марк понечи да се похвали отново, но в този момент Линда Рос се приближи толкова тихо, че никой не я чу, докато не застана точно зад тях.

— Момчета, трябва да сте по-внимателни. Дори не се опитвах да пазя тишина. Какво открихте?

— Точно както подозирахме — отговори Марк и погледна приятеля си. — По време на тежка суша, когато реката намалявала съвсем, хората на Ал Джама превръщали бързеите в шлюзова система, за да скрият кораба си там, където никой не би си помислил да го търси.

— Значи пещерата е нагоре по течението?

— Трябва да е там.

— Да вървим тогава.

Линда се обади на Линк да му каже какво става и че може да загубят радиовръзка заради разстоянието и терена. Линк сигурно се намираще близо до терористите, защото не рискува да отговори. Само кликна два пъти, за да потвърди, че е чул съобщението.

Поеха на юг. Вървяха плътно до високия бряг, за да не се очертават на хоризонта и да се запазят от силния вятър. В този район на пустинята всеки би се почувствал незначителен. Небето бе надвиснало ниско, слънцето печеше безмилостно. Всички носеха достатъчно вода за един ден и жаждата не ги притесняваше, но трима от четиримата действаха с минимално количество сън и огромна умора, натрупана през последните няколко дни.

Членовете на Корпорацията гледаха на това като на задължение. Алана вървеше с тях, защото ако не го направеше, никога нямаше да се освободи от образа на безжизнените очи на Майк Дънкан, проснат в пустинята с кървава дупка в челото. Тя беше археолог и майка и мястото ѝ бе колкото се може по-далеч оттук, но нямаше да може да живее в мир със себе си, ако не бе придружила групата. Решението не беше съвсем рационално, но никога не се бе чувствала толкова сигурна в нещо.

Животът ѝ се диктуваше от правила, нарушени от хората, които бяха убили Майк и бяха отвлекли нея и Грег, и тя копнееше за

отмъщение.

Три километра над бързеите речното корито рязко се промени. Пясъчните брегове отстъпиха на светлосиви скали, преди милиони години били част от соленоводен риф, а сега бяха варовик.

— Това трябва да е — каза Алана. — Варовикът е прочут с пещерите си.

Марк потупа Ерик по ръката и му посочи отсрещния бряг.

Свлачище бе сринало част от брега и бе изсипало тонове камъни в речното корито. Зад него брегът бе значително по-висок от навсякъде другаде.

— Бинго! — извика Стоун и плесна ръката на Мърф. — Речният вход на пещерата е бил взривен, а пещерата — запечатана. Зад тези боклуци са „Сокол“, гробницата на Сюлейман Ал Джама и вероятно Бижутото на Йерусалим.

Първоначалното вълнение от откриването на пещерата се стопи бързо.

— Няма начин да разчистим толкова боклуци без тежко оборудване и няколко седмици работа — въздъхна Алана.

— Още не схващаш, нали? — попита Марк.

— Какво имаш предвид?

— Задната врата — едновременно отговориха Ерик и Марк.

За десет минути прекосиха старото корито. Задната част на хълма гледаше към западната пустиня, където се виждаха многобройни дерета и клисури. Намериха входа на първата пещера секунди след като се разделиха на двойки и започнаха да търсят.

Ерик извади от джоба си малък халогенен фенер и влезе в процепа. Три метра навътре пещерата се завърташе на деветдесет градуса и свършваше с висока скална стена.

Линда и Алана намериха втора пещера, малко по-дълбока, но също задънена. Третата пещера бе по-малка от другите и принуди Ерик и Марк да пълзят на ръце и колене. От време на време можеха да се изправят и да вървят, но в следващия миг отново трябваше да се проснат на пода. Стоун маркираше разклоненията с тебешир.

— Какво мислиш? — попита Ерик след петнадесетина минути и посочи един изчегъртан в скалата надпис. Беше груб, направен с нож или шило, и явно на арабски.

— Ал Джама. Няма кой друг.

— И аз така мисля. Ще ни трябва обаче помощ в проучването на тунелите.

Мърфи опита да се обади на Линда, но толкова дълбоко под земята нямаше връзка.

— Чоп?

Марк изгуби и се зае с тежката задача да се изкатери на повърхността.

Ерик Стоун загаси фенера, за да пести батериите, но когато тъмнината се спусна неумолимо над него, бързо го светна. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, затвори очи и пак го загаси.

Минаха дълги тридесет минути, преди останалите да допълзят през тунела.

Лъчът от фенера на Марк освети лицето на Ерик.

— Човече, пребледнял си като призрак — захили се Мърф.

— Никога не съм си падал по тесни пространства — призна Ерик. — Различно е, когато има светлина. Но на тъмно е гадно.

При нормални обстоятелства Марк би го подкачил, но сега каза само:

— Не се притеснявай, приятел.

Линда бързо изготви план за проучването на преплетените тунели и пещери. Когато стигнеха до разклонение, единият екип щеше да тръгва наляво, а другият надясно. Щяха да се срещат при разклонението след десет минути, независимо какво открият. Ако някоя възможност изглежда обещаваща, тръгват по нея.

Мина още час, докато проверят внимателно всички участъци. Изподраха коленете и дланите си в грубите камъни и всички имаха цицини.

Докато вървяха по дълга пътека с купчини разбити камъни по пода, Ерик насочи лъча на фенера си към тавана на три метра над главите им. Отначало си помисли, че стотиците висулки са сталактити, но после видя, че един от сталактитите е с панталон.

Ледена тръпка пробяга по гърба му и той ахна:

— Господи!

От тавана висяха десетки чифтове мумифицирани крака. От някои се виждаха само глезените, от други — целите крака до бедрата. Част от труп бе сякаш вградена в камъка, докато другата му половина

висеше гротескно. Вратът бе изкривен под такъв ъгъл, че тилът бе скрит, а лицето на скелета им се хилеше зловещо.

Имаше и животински крака — камилски и конски. Сухият въздух бе забавил гниенето и от костите висеше кожа, крехка като пергамент, а дрехите не се бяха разпаднали.

Марк се вторачи в неравния под, наведе се и вдигна един кожен сандал, който почти се разпадна в ръката му.

— Какво им се е случило? — попита Линда. — Как са се разтопили в камъка?

Превъзмогнал първоначалния шок, Ерик разгледа тавана внимателно. За разлика от останалата част от пещерите тук таванът бе черен и лъскав под слоя прах.

— Запушете си ушите — нареди той и вдигна пушката си.

Изстрелът изтрещя оглушително. Куршумът отчупи парче от тавана. Ерик го взе, разгледа го и го подаде на Марк.

— Напълно втвърден — отбеляза той. — Когато пещерата под ямата се е сринала, са увиснали.

— Разбира се — потвърди Алана, като разгледа парчето.

— Малко помощ за невежите — каза Линда, която не разбираше нищо от геология.

— Над нас е дъното на катранена яма — обясни Ерик. — Също като Ла Бреа в Лос Анджелис, но по-малка и очевидно латентна.

— Всъщност е асфалтов пясък — поправи го Алана.

— През летните месеци топлината го е размеквала достатъчно, за да хване животните в капан. Предполагам, че хората са били хвърляни вътре нарочно. После, в някой момент през последните двеста години, дъното на ямата се сринало — от това са боклуците на пода — и е разкрило жертвите на дъното ѝ.

— Свети Джулиан Пърлмутър ми каза нещо няколко дни след първата ни среща — внезапно се сети Алана. — Натъкнал се на допълнителна информация.

Местна легенда за гробницата на Ал Джама твърди, че той е погребан под „черното, което гори“. Точно затова ни караха да копаем в старата въглищна мина. Терористите смятаха, че черното са въглища, но е ставало дума за това.

Ерик взе втвърденото парченце катран и поднесе към него пламъка на запалката си. След секунди парченцето се запали и той го

пусна на земята. Четиримата го загледаха как гори.

Линда се размърда.

— Според мен явно приближаваме.

Но следващият час проучвания не разкри скритата гробница.

При поредното разклонение Ерик и Марк се отделиха от жените. Стигнаха до задънения край на права и лека отсечка от тунела дълбоко под едновременното ниво на водата в реката. Ерик поспря да отпие от манерката си, преди да се върнат към мястото на срещата. Краят на тунела се издигаше в идеално гладка рампа, която се срещаше с тавана. Нещо го заинтересува и той се изкатери догоре.

Вместо солидна скала видя назъбена линия, процеп, широк само милиметри, който минаваше по цялата ширина на тунела. Ерик извади запалката си и извика:

— Загаси фенера.

— Какво? Защо?

— Просто го изгаси.

Изгаси и своето фенерче, щракна запалката и поднесе пламъчето до процепа. То се залюля и го убеди, че от другата страна на рампата има открито пространство, през което нахлуваше лек ветрец. Ерик светна фенера си и огледа всеки квадратен сантиметър от рампата. Беше идеално свършена работа. Процепите покрай стените бяха почти невидими.

— Това е изработено от човешка ръка — заяви той. — Мисля, че е нещо като гигантска люлка. Помогни ми.

Застанаха наведени в края на рампата и опряха гърбове в тавана.

— На три — каза Ерик. — Едно... две... три! Наблегнаха с всички сили. Отначало не се случи нищо. После, почти незабележимо, подът под тях леко поддаде, но когато се отпуснаха, се върна на мястото си.

— Дай пак. По-силно.

Вторият им опит бутна каменния лост около два сантиметра надолу, достатъчно да даде възможност на Ерик да види от другата страна голяма зала. Той натика запалката си в процепа, преди да се отдръпнат, но камъкът бе прекалено тежък и просто я размаза.

— Добра идея все пак. Мисля, че четиримата ще успеем. Има достатъчно място да застанем един до друг.

Намериха Линда и Алана след няколко минути. Седяха облежнати на стената и ядяха протеинови бисквити.

— Не искам да се повтарям — каза Линда е пълна уста, — но се натъкнахме на поредния задънен край.

— Ние с Ерик открихме нещо.

Четиримата се подредиха един до друг на върха на рампата и притиснаха рамене в тавана.

— Давайте — нареди Линда.

Комбинираната им сила накара камъка да се отрие в камък и наклонът започна да се изправя. Малкият процеп се превърна във вход към друга пещера, частично облицована с тухли. Натиснаха по-силно и рампата се изравни.

— Знаете, че след като влезем, няма връщане назад — изсумтя Линда.

— Знам де — отговори Марк. — Бутай сега.

Каменната платформа се спусна надолу. Всички застанаха на ръба ѝ с треперещи мускули. Намираха се на двадесетина сантиметра над покрития с пясък под. Линда прецени, че имат достатъчно място, и изкомандва:

— Готови? Скачай!

Скочиха от рампата и се търколиха на пода. Зад тях каменният лост се намести с тътен. Под него остана малко празно пространство, като ниша под стълбище. Видяха, че опорната точка е дълъг дебел дънер, поставен на каменни блокчета. В празнината, където камъкът се срещаше с пода, имаше друго малко дървено устройство с неизвестно предназначение.

Веднага щом ехото замря, чува нов шум, дълбок съскащ звук, който идваше някъде отгоре. Ерик насочи лъча на фенера си към тавана в мига, когато от десетки изработени от човешка ръка дупки започна да се изсипва пясък.

— Айде стига бе! — изсумтя Марк.

Дървеното устройство бе лостът на капан, който се бе активирал, когато рампата се бе върнала в първоначалното си положение.

Осветиха тясното помещение. Три от стените бяха от естествен камък, част от варовиковата пещера. В едната имаше ниша за лоста. Четвъртата беше иззидана от тухли и хоросан. Нямахме никакви дупки или отвори, никакви лостове или механизми.

На пода вече се бе натрупал половин метър пясък. Линда извади ножа си, зачегърта хоросана и успя да измъкне една тухла. Зад нея видя други. Стената можеше да е дебела цял метър.

— Ще трябва да се опитаме да помръднем лоста изотдолу — каза тя и разтърси глава като куче, за да отърси пясъка от косата си.

Над нишата имаше три дупки и тя вече бе наполовина пълна с пясък. Ерик възрази:

— Пясъкът ще ни затрупа, преди да успеем да го вдигнем.

— Хванати сме в капан — прошепна Алана паникьосано. — Какво ще правим?

Стоуни погледна Мърф. За първи път никой от двамата нямаше отговор.

31.

Тарик Асад благодари на приятеля си и слезе от хеликоптера. Затвори вратата и махна с ръка за довиждане. Малкият хеликоптер се вдигна във вихрушка от прах и пясък.

Веднага щом хеликоптерът излетя, Асад тръгна към командира на екипа. Силният гняв, който изпитваше след полицейското нападение в Триполи, се смени с бурна радост. Той прегърна водача на терористите и го целуна по двете бузи.

— Али, това е велик ден!

Беше се обадил по радиото, за да предупреди, че пристига, и сега с удоволствие видя, че заповедите му са изпълнени. Мъжете чакаха до товарната рампа на руския Ми-8. Асад им махна и те му отговориха с жизнерадостни викове. Затворникът им беше вързан за една от пейките, а в устата му беше натъпкан парцал.

Али забеляза погледа на Асад.

— Ако не му запушим устата, пици като жена. Ако не беше експерт по историята на Сюлейман Ал Джама, щях да му пръсна проклетия череп и да приключа с него.

— Как забележително се обърнаха нещата — каза Асад. — Преди няколко часа бягах от полицията, а сега ще открием изгубената гробница.

— Разкажи ми отново как я намери — подкани го Али. Тръгнаха към хеликоптера, чиято перка се завъртя в нагорещения въздух.

— Накарах пилота да мине на юг, когато прекосихме границата с Тунис. Спуснахме се към старото речно корито и забелязах район, където изглеждаше, че част от брега е била взривена. Ако знаех за бързеите по-надолу, нямаше да му обърна внимание, защото кораб със сигурност не би могъл да мине през тях. Но не знаех, така че накарах пилота да кацне, за да огледам.

— Кога беше това?

— Секунди преди да ти звънна. Може би преди около половин час. Когато кацнахме, видях следи. Скоросни. От четирима души. Две

бяха женски или на дребни мъже, но мисля, че едната жена е американската археоложка, която работеше с нашия приятел ей там. — Той посочи Бъмфорд.

Заради воя на турбините трябваше да вика.

— Отпечатъците изчезваха в пещера зад хълма. Те трябва да са още вътре. Пипнахме ги, Али. Американците, които се опитаха да съсипят плана ни. А и открихме гробницата на Сюлейман.

Хуан взе чашата от подноса.

— Как се чувствате, капитане? — попита официално Морис, главният стюард на „Орегон“.

— Мисля, че изразът е: „Яздиха го здраво и го прибраха мокър от пот“ — отговори Хуан и отпи от силното кафе.

— Вярвам, че в случая става дума за коне. Мърляви създания, добри само за фабриките за лепило и залозите в Аскот.

Кабрило се засмя.

— Доктор Хъксли ми би инжекция и сега кракът ми е добре, а шепата хапчета, които изгълтах, вече вършат работа. Като цяло не съм зле.

Единствената тайна за болката си, която Хуан никога не бе споделил с друг, освен с Джулия, бе, че я изпитваше непрестанно. Лекарите я наричаха „фантомна“, но за него си беше достатъчно истинска. Липсващият му крак, откъснат при престрелката с китайски боен кораб преди години, го болеше всяка минута от всеки ден. В добрите дни само болеше. Понякога обаче болката бе толкова силна, че му се налагаше да използва цялото си самообладание, за да не я покаже.

Затова неудобството на мястото, откъдето бе извадил проследяващия си чип, можеше да бъде пренебрегнато. Не ставаше дума за смелост, а просто за практика.

Около тях оперативният център жужеше от оживена дейност. Макс Ханли и двама техници подменяха дефектен монитор. Дежурният оръжеен офицер говореше с екипите из целия кораб, за да се увери, че всички оръжия са в исправност и готови за действие. Кормчията поддържаше стабилен курс извън териториалните води на Либия.

Корабът и екипажът бяха готови, но за момента Кабрило ги остави на мира.

Все още не бяха получили списъка с либийските кораби, на които можеше да кацне хеликоптер, затова нямаше какво друго да правят, освен да чакат.

Хуан мразеше чакането. Особено когато хората му бяха на мисия. Струваше му се, че преживява абсолютно всичко, през което минават те.

— Обаждане — извика радиооператорът.

Хуан натисна бутона на стола си и от скритите колони се чу задъхано дишане.

— Избрал си страхотен момент за секси обаждане — каза Хуан на непознатия.

— Шефе, Линк съм — избъбри бившият тюлен. — Имаме си неприятности.

— Какво става?

— Можеш да забравиш за теорията си, че Али Гами е Ал Джама — задъхано продължи Линк, който очевидно тичаше. — Нашият стар приятел, Тарик Асад, пристигна преди малко. Разцелува се по арабски с водача на терористите и после потеглиха на юг с хеликоптера. Той е Ал Джама, Хуан. Опитах се да предупредя Линда, но те са все още под земята. Сега тичам към тях, но ми остават още около осем километра.

— Да, ето го и потвърждението — каза Хуан, надигна се раздразнено от стола и закричи нервно. — Преди няколко часа започнахме да изпитваме подозрения, тъй като Хали Касим не се обаждаше, а чипът му за проследяване показваше, че от известно време не е помръднал. Изпратих Еди да го намери. Хали е прострелян от упор, а последният човек с него е бил Тарик Асад.

— Господи! Хали добре ли е?

— Все още не знаем. Еди каза, че положението било лошо. Успял само да го стабилизира и повикал линейка. Проследил я до болницата, но не може да се втурне вътре и да настоява за отговори.

Факсът на комуникационния център избръмча.

— Щом Асад се понесе с такава скорост на юг — продължи Линк, — сигурно е видял нещо, което му е харесало, в района, където са нашите хора.

— Мога да ви изпратя подкрепление с хеликоптера, но ще са нужни два-три часа — каза Хуан, макар да знаеше, че всичко ще приключи много преди хеликоптерът да пристигне.

Офицерът по комуникациите му подаде факса и Кабрило го погледна. Беше докладът за либийския флот, който очакваше от часове.

— Не. Ще се оправя — отвърна Линк. — Минавам километър и половина за осем минути, така че ще имам нещичко в резервоара, когато стигна там. Дузина тъпащи в пещера, когато изненадата е на моя страна, няма да са проблем.

Хуан почти не му обърна внимание. Отиде до навигационния компютър и натрака координатите, за да види позицията и скорошните движения на корабите.

Един незабавно привлече вниманието му. Инстинктът му изкрещя, че са го намерили. Корабът се намираще достатъчно близо до лагера на терористите, за да изпратят хеликоптер от него, а и докато останалите се движеха към Триполи за военния парад преди мирната конференция, този се мотаеше близо до границата с Тунис.

— Линк, обади ми се пак, когато стигнеш до пещерата. Сега имам друга работа.

— Разбрано, шефе.

— Курс към този кораб — заповяда Хуан и посочи проблясващата на екрана светлинка.

Резкият му глас накара хората около него да спрат работа и да го погледнат. Вълна от енергия и нетърпеливо очакване заля оперативния център.

— Курсът зададен, шефе.

— Какво е очакваното време на пристигане при възможно най-добра скорост?

— Малко над три часа.

— Добре, давай.

Добре познатата на екипажа аларма зави. Когато корабът се движеше с максимална скорост, плаването не беше гладко и всеки незакачен предмет от чиниите в кухнята до кутиите с грим в Работилницата за вълшебства на Кевин Никсън трябваше да бъде обезопасен.

Революционните двигатели на „Орегон“ заработиха.

Кабрило се върна на мястото си и изиска спецификациите на либийския кораб. Беше модифицирана руска фрегата, закупена през 1999 година, и тежеше хиляда и четиристотин тона. Дължината ѝ беше две трети от тази на „Орегон“ — сто и десет метра, а корабът на Корпорацията бе много по-добре въоръжен. Но все пак фрегатата „Халидж Сурт“ имаше четири оръдия, установки за изстрелване на ракети и противосамолетни оръдия. Освен това „Халидж Сурт“, или „Залив Сидра“, можеше да изстрелва торпеда от палубни стойки и да разполага мини от кърмата си.

Хуан огледа снимката на кораба. Имаше смъртоносен вид — с висок нос и радиомачта, отрупана с антени. Големите оръдия бяха прибрани по двойки в бронирани куполи, а зад оръдието на носа бяха установките за изстрелване на противокорабни ракети.

Кабрило не се съмняваше, че може да победи фрегатата в битка. Ракетите на „Орегон“ имаха два пъти по-голям обseg от тези на „Сидра“, но целта му не бе да взриви либийския кораб. Трябваше да се качи на борда му, да спаси Фиона Катамора, ако подозрението му беше вярно, и да я отведе в безопасност.

— Това ли е фрегатата? — попита Макс, като застана до Хуан и посочи монитора.

— Да. Какво мислиш?

— Като съдя по радарните им спецификации, ще видят приближаването на хеликоптер от петдесет мили. А и са доста добре въоръжени.

— Което означава, че трябва да се приближим до фрегатата и да действаме старомодно.

— Искаш да кажеш да я вземем на абордаж?

— Няма да е лесно да се доближим и нещо ще трябва да разсее вниманието на либийците, но, да, точно това имам предвид.

За момент Макс замълча. С усъвършенстването на ракетите морските битки се бяха променили драстично. Големите военни кораби вече не се стреляха с оръдия. Често противниците се намираха на стотици километри един от друг. Мощността на ракетите обезсмисляше дебелите плочи от защитна стомана, така че модерните флоти рядко си даваха труда да ги монтират.

„Орегон“ имаше вградена защита, но не и срещу оръдията на „Сидра“, да не говорим за ракетите. А идеята на Хуан бе да се

приближат до либийската фрегата и да изпратят екип за абордаж, под огъня на оръдията и ракетите.

— Кога за последен път е имало подобен морски дуел? — попита Ханли най-после.

— Девети март, 1862 година, Хамптън Роудс, Вирджиния.

— „Монитор“ и „Меримак“? — попита Макс и Хуан кимна. — Битката завършила наравно. Ние нямаме тази възможност. А и осъзнаваш ли, че освен ако не потопим кораба, след като си приберем Катамора, ще си имаме неприятности? Може и да извадим късмет да се промъкнем на кораба, но не мисля, че либийците ще ни оставят да отплаваме спокойно.

— Вече помислих по въпроса.

— Имаш ли идея?

— Не — небрежно отвърна Хуан. — Но помислих.

— А как ще ги разсеем? Някакви идеи?

— Нямам. Но след като ще нападнем под прикритието на тъмнината, разполагаме с времето до здрачаване да измислим план. Има още нещо обаче...

— Какво?

— Кораб с размерите на „Сидра“ ще има нужда от двадесет минути, за да потъне, независимо как изпълним задачата. А това е повече от достатъчно време да направят ракетна клизма на „Орегон“.

Макс страдалчески извъртя очи към тавана.

— О, просто си пълен с приятни новини, нали?

— Ще ти споделя още една. Преди да нападнем „Сидра“, ще натоварим новите ни либийски приятели в спасителни лодки. Не искам да са на борда, когато започне битката. Така че, ако нещо се обърка, няма как да се измъкнем от „Орегон“.

— Защо въобще отговорих на телефонното ти обаждане преди години? — театрално извика Макс.

— Председателю — прекъсна ги свързочникът. — Ново обаждане.

— Линк?

— Не, сър. Лангстън Овърхолт.

— Благодаря. — Хуан си сложи слушалките. — Да, Ланг?

— Как си?

— Добре. Изморен съм, но съм добре.

— А гостите ти?

— Благодарни и гладни. Унищожиха половината ни запаси за един ден.

— Обаждам се, за да чуя какво става с вас и да ти съобщя някои новини.

— Тарик Асад тъкмо се появи близо до мястото, където хората ми издирват гробницата на Сюлейман Ал Джама.

— Човекът, за когото правителството на Кадафи твърди, че е Ал Джама?

— Изглежда, са били прави, а ние му помогнахме да избяга и почти изгубихме един от хората си заради него.

— Кого?

— Хали Касим, главният офицер по комуникациите. Прострелян е в гърдите. Еди Сенг го е пратил в болница, но още нямаме представа какво е състоянието му.

— Ще поговоря с посланик Муун и ще го помоля да провери.

— Това ще е чудесно, благодаря ти.

— Това изчиства ли подозренията от министър Гами?

— Ни най-малко. Терористите може да са свалили самолета на Катамора без правителствена помощ, но после имаше официално покриване на случая. Ако хората на Ал Джама са проникнали дълбоко в правителството, както предполагахме, тогава са получили ранно предупреждение да заличат следите си.

— Или пък Гами е високопоставен в организацията на Ал Джама и е наредил унищожаването на самолетните останки преди официалното им откриване.

— Точно така. И да не забравяме, че смененият от Гами министър, както и повечето му служители, са били арестувани и затворени. Заповедта може да е дошла от Гами или пък самият Кадафи да е наредил чистката.

— Ама че свинщина — въздъхна ветеранът от ЦРУ. — Въпреки предупрежденията ни вицепрезидентът настоява дотук да отиде на приема в дома на Гами.

— Лоша идея — рязко каза Хуан.

— Съгласен съм, но не мога да направя нищо по въпроса. Тайните служби са уведомени, че е възможно нападение, но вицепрезидентът е категоричен, че ще присъства на приема.

— Този тип е кретен.

— Отново съм съгласен с теб, но това не променя фактите. Положителното е, че къщата на Гами е изолирана, а охранителите са същите хора, които ще пазят мирната конференция утре. Всички са били грижливо проверени. Дори ако Гами е свързан с терористите, мисля, че вечерята може да мине без проблеми.

— Така ли? Защо?

— Ти би ли наредил масирано нападение срещу собствения си дом? Особено когато същите хора ще се съберат отново на следващия ден, при това наблюдавани от световната преса. Не забравяй какво стана, когато предадох убийството на Ануар Садат. Ако ще има нападение...

— Не „ако“, Ланг — прекъсна го Хуан.

— Ако ще има нападение — настоя Овърхолт, — то ще е утре или в следващите дни на конференцията.

— Това не ми харесва.

— На никого не му харесва, но няма друг начин. Всички световни, лидери знаят, че си излагат живота на риск с присъствието си на конференцията и в Триполи, и в родните си страни, където беснеят собствените им фанатици. В тези тежки времена е опасно да си ръководител на страна от Близкия изток, особено ако си склонен да склучиш примирие. Всички го знаят, но са готови да рискуват. А това говори нещо.

Овърхолт смени темата, за да сложи край на спора:

— Как върви издирването на секретар Катамора?

— Мисля, че имаме следа. — Хуан вече бе обяснил на Овърхолт за уловения от радара кораб и теорията си за корабите.

— Вероятно е на фрегатата „Залив Сидра“. Сега сме на път към нея.

— Какво планирате?

— Качваме се на кораба, спасяваме Катамора и потапяме „Сидра“.

— В никакъв случай! — изрева Овърхолт и Хуан се намръщи. — Няма да потапяте кораб, принадлежащ на суверенна нация. Дори не мога да позволя да се качите на борда му.

— Не искам разрешение, Ланг — разгорещено отвърна Хуан.

— Хуан, Господ ми е свидетел, ако потопиш този кораб, ще се погрижа да те осъдят за пиратство. Мога да те оторизирам да провериш дали Катамора е на борда. След това нашите дипломати или армията ще решат проблема.

— Дипломати? — презрително изсумтя Хуан. — Тук става дума за терористи, Ланг. Убийци. Не можеш да преговаряш с тях.

— Тогава флотът ни ще се погрижи за нападението, ако се стигне дотам. Ясен ли съм?

— Защо просто не забравим за цялата работа, Ланг? Ако изпълниш плана си, Катамора със сигурност ще загине.

— Мислиш, че не знам какви са залозите? — кипна Овърхолт. — Знаем, че животът ѝ е в опасност, но трябва да спазвам правилата, което означава, че и ти трябва да ги спазваш. Бяхте наети да я откриете. Ако е на борда на „Залив Сидра“, значи сте си свършили работата. Прибирай парите и изчезвай.

— По дяволите! — вбеси се Хуан.

Нямаше представа как разговорът бе тръгнал в тази посока, но не възнамеряваше да преглътне обидата.

— Не става дума за пари и го знаеш.

— Съжалявам — извини се Ланг. — Това беше удар под пояса. Просто цялата тази история ме подлудява.

— Разбирам. Маркиз Куинсбъри.

— Какво?

— Просто нещо, което Макс спомена преди известно време. Не се тревожи, няма да унищожа кораба им, обещавам. Но ако има шанс да прибера Катамора, ще го направя. Ясно ли е?

— Добре. Просто сега не можем да си позволим дипломатически инцидент с Либия. След самолетната катастрофа те ще приемат унищожаването на фрегатата си като ответен удар от наша страна, независимо кой е отговорен за него, и ще решат, че обявяваме война. Конференцията ще се провали още преди да започне.

— Добре, Ланг, съгласен съм. Успокой се. Ще ти се обадя по-късно.

Хуан прекъсна връзката и се завъртя към Макс.

— Добре, че не беше видеоконференция.

— Защо?

— Щеше да види, че го лъжа.

32.

Заради пясъка, който се изсипваше от тавана, въздухът в подземната стаичка ставаше невъзможен за дишане, макар да бяха вързали кърпи около устите си. Фенерите едва успяваха да осветят мрачното помещение.

Алана, Линда, Марк и Ерик упорито се катереха, за да останат на върха на нарастващата купчина. Пясъкът се стичаше толкова бързо, че заравяше краката им за секунди. Движеха се по инстинкт, печелейки малко време, преди да бъдат погребани живи. Купчината вече бе толкова голяма, че не можеха да стоят прави, а бяха присвити под тавана.

Който и да бе проектирал капана преди стотици години, бе свършил чудесна работа.

Жените се справяха по-добре от мъжете, защото бяха по-леки, и помагаша на двамата си приятели да се изровят.

Алана тъкмо бе измъкнала крака на Стоуни от купчината, когато той се сети нещо и извика на Мърфи:

— Сигурен ли си, че тази стая е под старото речно ниво?

— Съвсем сигурен. Защо?

— Ние сме идиоти! Едно цяло и шест.

— Едно цяло и шест?

— Точно така — потвърди Ерик. — Пресметни и петдесет процента презастраховка в строежа.

— Разбира се. Защо не се сетих?!

— Имате ли нещо против да ни обясните какво е толкова важно за едно цяло и шест? — извика Линда.

— Тъй като тази част от тунела е под реката, капанът вероятно е проектиран да я напълни с вода и да удави жертвите. Но през годините пясъкът е запълнил резервоара.

— Е, и?

— Пясъкът е едно цяло и шест пъти по-тежък от същия обем вода.

Линда не схвана и му махна нетърпеливо да продължи.

— Тухлената стена е построена да издържи налягането на определено количество вода. Но сега, когато тази стая е пълна с пясък, тя тежи едно цяло и шест пъти повече, отколкото са предвидили строителите ѝ. Всеки добър инженер би пресметнал и допълнителни петдесет процента за всеки случай. Дори ако са подсилили стената, пясъкът все пак е десет процента по-тежък, отколкото тя може да издържи. Въпрос само на време е да се срине.

Линда ги гледаше скептично. И двамата все още се мъчеха да се задържат върху нарастващата купчина пясък, но мрачното примирение на лицата им бе изчезнало. Бяха убедени, че ще се измъкнат живи от капана. А това ѝ се стори достатъчно добро.

След секунди обаче стената още не се бе сринала, а четиримата бяха принудени да застанат на колене. Притиснаха гърбове към тавана. Оставаше още около половин метър, преди стаята да се напълни догоре. Последните секунди щяха да минат бързо.

Краткото въодушевление на Линда, че ще оцелее, се стопи, но тя не се отказа от борбата. Марк и Ерик ровеха енергично, за да се задържат на повърхността, но Алана Шепърд се бе предала. Чуха хлиповете ѝ през съскането на пясъка.

На шест метра под тях тухлите се предадоха. Хоросанът се напука и тънки струи пясък се застичаха през процепите.

Внезапно цялата стена поддаде и се срина в съседната пещера.

Четиримата, които преди секунди бяха прошепнали последните си молитви, бяха понесени от цунами от пясък и метнати отвъд стената. Пясъкът, който преди секунди щеше да ги убие, сега омекоти падането им.

Марк се съвзе първи и изрева радостно. После тупна Ерик по рамото.

— Браво, приятел! Много яко!

Ерик беше пребледнял.

— Накрая не бях толкова сигурен.

— Никога не се съмнявай — каза Марк, помогна му да се изправи, после вдигна Алана и Линда.

Алана обви ръце около врата на Ерик и го целуна бурно, сякаш тъкмо предсказанието му бе накарало стената да се срине.

— Благодаря ти — прошепна тя в ухото му.

— Няма защо — отвърна той притеснено.

Минаха няколко минути, докато намерят оръжията си и ги почистят от пясъка. Автоматите не бяха проектирани за подобни премеждия, така че трябваше да си свършат работата съвестно.

Намираха се в друга пещера, също част от комплекса варовикови пещери на хълма. Имаше само един изход, тесен процеп, достъпен по стъпала, издялани в скалата.

— След като вече знаем, че това място е осеяно с капани, аз поемам начело — каза Линда. — Ерик зад мен, после Алана и накрая Марк. Отсега нататък ще вървим заедно и никой няма да се отделя. Всички да бъдат нащрек. Оглеждайте стените за нещо необичайно — странен камък, надпис, каквото и да е.

Изкатериха се в тясната пещера. Едва успяха да се промушат през тунела. Пътят бе неравен и опасен. Погрешна стъпка можеше да доведе до изкълчване на глезен. Линда се движеше внимателно и забеляза телта на капана навреме.

Беше тънка, медна, опъната на нивото на пищялките им. Единият ѝ край бе завинтен към стената с железен болт, а другият изчезваше в тъмнината напред. Линда я посочи на останалите и я прекрачи предпазливо.

Стръмният тунел свършваше на около тридесет метра от телта в малка стая с нисък таван. Наложиха им се да пропълзят под дървената подпора, построена на входа на тунела. Жицата бе увита около метален лост, вграден в устройство, което падаше назад, когато тя се опънеше. Това на свой ред пускаше огромна каменна топка, поставена на рамка. Топката тежеше поне половин тон. Пряк удар, след като се търколеше в шахтата, щеше да размаже човек.

— Хайде да я пуснем — каза Марк, може би защото хлапето у него искаше да види как гигантският камък се търкаля надолу в тунела.

— Остави я — отвърна Алана.

Археологът у нея не искаше да оплесква най-великото откритие в кариерата си.

— Ще направим компромис — каза Линда, взе един камък от земята и го заклеци под топката.

Дори ако някой се спънеше в жицата и мръднеше лоста, камъкът щеше да попречи на топката да се търколи.

В стаята имаше още няколко изработени от човешка ръка предмета — очукан дървен сандък без капак, празна кания за берберски ятаган, направена от месинг, няколко въжета и няколко тънки метални пръчки, които Марк определи като шомполи за пушки. Смениха батериите на фенерите и започнаха да проучват наоколо.

Три различни тунела се отклоняваха от това, което нарекоха „стаята с топката“. Проучиха първия без инциденти и се намираха на половината път на втория, когато Линда настъпи скрит спусък.

Точно под повърхността на тунела бе заровена дървена плоча. Тежестта на Линда бе отъркала парче стомана в кремъка под плочата, а това произведе достатъчно искри за запалването на фитил. Бурето с барут бе скрито по-навътре в дупката и съдържаше достатъчно експлозив, за да убие и четиримата.

Линда мигновено отскочи и с хватка, която би направила чест на професионален ръгбист, бутна тримата си другари назад. Но взрив не последва. Барутът само засъска и изпълни тунела с миризлив бял дим. Все пак, откакто бе направен капанът, бяха минали двеста години.

— Всички добре ли са? — попита Линда, когато барутът догоря.

— Аз да — отговори Алана, като потисна кашлицата си.

— Имам чувството, че съм изкарал три рунда с Еди в дожото му — отвърна Ерик и разтърка ребрата си. — Никога не съм мислил, че толкова дребна женица може да удря толкова силно.

— Впечатляващо е какво прави адреналинът — ухили се Линда, изправи се и изтупа пясъка от дрехите си. — Фактът, че в този тунел има капани, ми казва, че сме на прав път.

Продължиха напред. Тунелът започна да се издига. Нямаше начин да знаят колко са дълбоко или къде са по отношение на речния бряг, но всички чувстваха, че се доближават до целта си.

Видяха още следи от човешко присъствие. Линда спря групата още два пъти, за да огледа земята внимателно, но не откри повече капани.

Тунелът зави остро. Линда надникна иззад ъгъла и застина. Пред нея имаше вградена в скалите желязна врата. Металът имаше червеникав оттенък и следи от ръжда. Нямаше ключалка. Просто гладка метална плоча. Което означаваше, че пантите са от другата страна.

Линда клекна и отвори в раницата си.

Марк застана пред вратата, разпери театрално ръце и извика:

— Сезам, отвори се!

Вратата не помръдна.

— Мислех си, че заклинанието ще свърши работа — ухили се той на Алана.

— Това ще я свърши — обади се Линда и се надигна с пакет пластичен експлозив в ръка.

Взе парче картон от кутията за първа помощ и го пхна между вратата и касата, за да определи къде са пантите. После залепи експлозивите върху тях. Избра два двуминутни взривателя и ги набута в експлозива.

— Идвате ли? — попита мило и четиримата бързо се оттеглиха на петдесет метра в тунела.

Разстоянието заглуши взрива, но налягането ги раздруса яко.

Когато се върнаха, вратата бе излетяла от пантите и лежеше на три метра навътре.

За разлика от останалите клаустрофобични стаички, помещението, в което се озоваха, бе огромно — лъчите на фенерите не достигаха до края му. Таванът се издигаше на петнадесет метра над главите им. По-голямата част бе варовик, но стената вдясно бе огромна купчина боклуци, взривени върху входа на пещерата, когато Хенри Лафайет бе потеглил по дългия път към къщи.

Вляво имаше издигната платформа, която навремето сигурно бе обслужвала кея на Сюлейман Ал Джама. А за нея бе завързан прочутият пиратски кораб „Сокол“.

Мачтата му бе свалена, а такелажът — прибран, за да може да го вкарат в пещерата, но изглеждаше способен да заплава отново. Сухият въздух бе запазил дървения корпус идеално. Дулата на дългите оръдия на кърмата приличаха на огромни черни дупки.

При по-близък оглед видяха местата, където пиратският кораб бе пострадал по време на битката си с американския кеч „Сирена“.

Фалшбордът бе натрошен от гюлета, виждаха се и обгорени места по палубата. Едно от оръдията липсваше и ако се съдеше по щетите около мястото му, бе експлодирало по време на битката и бе паднало зад борда.

— Невероятно — задъхано прошепна Алана. — Жива история.

— Почти мога да чуя битката — съгласи се Марк.

Имаха още безброй неща за проучване, но няколко минути и четиримата останаха приковали погледи в кораба.

Някакво движение привлече вниманието на Ерик, изкара го от унеса му и той насочи лъча на фенера си към касата на вратата в мига, когато през нея мина някаква фигура. Тъкмо се канеше да изкрещи предупредително, когато се чуха изстрели и около тях засвириха куршуми.

33.

Хуан гледаше вълните. Беше гледка, от която никога не се изморяваше. За него океанът беше загадка и величие, обещание за онова, което лежи зад хоризонта. Можеше да се наслаждава на тихите спокойни води на тропическа лагуна или на свирепата ярост на азиатски циклон и на ужасяващите му вълни. Морето беше едновременно сирена и враг, а двойствеността му само засилваше любовта на Кабрило към него.

Когато създаде Корпорацията, му се стори съвсем логичен избор да направи базата ѝ на борда на кораб. Това им осигуряваше подвижност и анонимност. Но и бе тайничко доволен от факта, че се нуждаят от кораб като „Орегон“, за да може да си доставя подобни удоволствия.

Вятърът шепнеше леко, а вълните се разбиваха нежно в корпуса на кораба. Далеч от брега въздухът беше чист и имаше солен аромат, който му напомняше за детството му по бреговете на Южна Калифорния.

— Капитане, извинете — каза някой. — Неприятно ми е да ви безпокоя, но исках да ви благодаря още веднъж, преди да си тръгнем.

Хуан се обърна. Пред него, издокаран с костюм, предоставен от Работилницата за вълшебства, стоеше бившият външен министър на Либия. Беше протегнал ръка.

Кабрило я стисна.

— Не е необходимо.

Искаше да се увери, че освободените затворници ще напуснат „Орегон“ през деня. Имаше пълно доверие в кораба и екипажа си, но никой капитан не обича да спуска хора със спасителни лодки, а нощта увеличаваше рисковете. Кабрило погледна надолу към масата хора на палубата.

Не бяха успели да снабдят всички с нови дрехи, затова много от тях носеха парцалите, с които бяха избягали от затвора. Поне бяха имали възможност да се нахранят и изкъпят. Няколко души му

помахаха, после всички се присъединиха към тях. Чуха се радостни викове.

— Всички щяха да загинат, ако не бяхте вие — каза министърът.

— Животът им е достатъчна благодарност — отвърна Хуан. — Ще поддържаме връзка с моряците, които изпращам с вас, така че ще знаете какво точно се случва. Надявам се да успеем да ви приберем на зазоряване. Ако нещо се обърка, хората ми ще ви отведат в Тунис. От там ще можете да отидете където поискате.

— Аз ще се прибера у дома — решително каза либиецът. — И някак си ще си върна работата.

— Как бяхте арестуван? Гами ли нареди това?

— Не. Министърът на правосъдието. Мой политически съперник. Един ден съм министър на външните работи, а на следващия ме натъпкват във ван и Гами получава службата ми.

— Кога стана това?

— На седми февруари.

— Какъв беше Гами преди? Работил е за вашето министерство, нали?

— Той иска хората да вярват в това. Не знам с какво се е занимавал, преди да заеме поста ми, но не работеше в министерството. От това, което подочух, разбрах, че успял да си уреди среща с президент Кадафи. А това никак не е лесно. На следващия ден бе съобщено, че аз съм арестуван, а Гами бе назначен на мястото ми.

— Възможно ли е той да разполага с нещо срещу Кадафи?

— Не можеш да изнудваш човек който е президент до живот.

— Чакайте малко.

Хуан стъпи на мостика и натисна бутона на монтирания на стената микрофон. Дежурният офицер в оперативния център се обади след секунда.

— Направи ми една услуга — каза Кабрило. — Провери международната преса за всяко престъпление, включващо либийски граждани. Върни се около месец преди седми февруари тази година.

— Какво подозирате? — попита министърът, когато Хуан се върна при него.

— Не назначавах непознат човек на подобна длъжност без причина.

Хуан ужасно искаше да се обади на Овърхолт и поне да настоява да убедят вицепрезидента да не присъства на приема довечера.

— Все още не знам дали Гами е свързан със Сюлейман Ал Джама, но му нямам доверие. Изигра страхотно представление в дипломатическите кръгове, а уреждането на мирната конференция е страхотно постижение... — замислено почна Хуан и изведнъж млъкна.

— Какво има?

— Моментът и фактът, че вие сте бившият министър — отговори Кабрило. — Не е случайно, че се намирахте в терористичния лагер, ръководен от Ал Джама. Между него и Гами има връзка. Убеден съм в това.

— Капитане, трябва да разберете нещо за страната ми, с което не се гордея. Подслонявали сме много терористи, които са тренирали в земята ни. А и често сме им позволявали да използват политически затворници.

— Мислех, че правителството ви се отрече от тероризма.

— Така е, но много хора не са съгласни с тази политика. Министърът на правосъдието е един от тях. Знаем, че и в миналото е помагал на Ал Джама.

— Значи според вас Гами не е престъпник?

— Неприятно ми е да го призная, но е възможно. А аз имам безброй причини да мисля лошо за него. Присвои си работата ми и дори сега живее в къщата ми.

Интеркомът на мостика изпищя. Хуан пристъпи напред и натисна бутона.

— Нещо ново?

— Нищо зашеметяващо. Бързото проучване показва двама либийци, арестувани за контрабанда на хероин в Амстердам, един убит в тежка катастрофа, при която загинали и още четирима души в Швейцария. Либиец, живеещ в Унгария, бил арестуван за домашно насилие, а друг — за опит за убийство на магазинер в Тунис.

— Добре, благодаря — каза Хуан и се обърна към министъра. — Задънена улица.

— Какво мислехте?

— Честно казано, не знам.

Под тях кранът спусна четиридесетместната спасителна лодка, за да могат бегълците да се натоварят в нея през портичката в парапета на

кораба. Щеше да се наложи да претоварят лодките, за да свалят всички бивши затворници от „Орегон“. Те бяха напълно затворени и можеха да издържат дори на ураган благодарение на дизайна на корпусите си, така че най-лошото, което бегълците щяха да преживеят, бе теснотията.

Хуан се ръкува с министъра за втори път.

— Късмет.

Кабрило загледа как и последните либийци се качиха на лодките и кимна на Грег Чафи, който не бе щастлив, че го изпращат с тях. Но пък и Хуан не бе доволен, че Алана Шепърд бе потеглила с Линда и останалите зад гърба му.

След секунди лодката се отдалечи от „Орегон“.

Втората лодка се присъедини към първата. Двете щяха да останат заедно през нощта и, ако всичко бе наред, щяха да се върнат навреме за закуска.

Хуан се качи в тайния асансьор към оперативния център и се настани на мястото си. Все още нямаше план как да осъществят приближаването си към „Сидра“, нито как да избегнат потапянето му след спасяването на Катамора. Единият ъгъл на главния монитор показваше участъка на радара. Поради изумителните възможности на „Орегон“ либийците нямаха представа, че са наблюдавани, и се носеха спокойно на около миля от брега. Единственият друг кораб наоколо бе супер танкер, който вероятно пътуваше да натовари нефт в Ал Завия.

Кабрило си погледна часовника. Дипломатическият прием в дома на Али Гамаи трябваше да започне след около час. Гостите сигурно вече бяха на път. Пълната тъмнина щеше да настъпи два часа по-късно. Луната щеше да изгрее след полунощ, а това ограничаваше възможностите им.

За да се разсее, Кабрило провери в интернет информацията от полицейските протоколи, свързани с либийци. Катастрофата в Швейцария бе кошмарна. Три от жертвите били толкова лошо обгорени, че се наложило да ги идентифицират по стоматологичните им картони. Либиецът, студент, бил идентифициран, тъй като шофирал кола под наем.

Хуан огледа още няколко протокола и се замисли за разговора си с бившия външен министър. Намери снимката на министъра на правосъдието на Либия и се намръщи. Мъжът беше грозен, с огромен

нос, свински очички и някакво кожно заболяване, от което лицето му изглеждаше покрито с буци.

На всичкото отгоре бе претърпял тежко нараняване. Половината му долна челюст липсваше, а присадената кожа бе осеяна с белези. Официалната му биография твърдеше, че раната била в резултат на американските бомбардировки над Триполи през 1986 година, но след известно ровене в базата данни на ЦРУ Кабрило узна, че министърът бил пребит почти до смърт от ревнив съпруг, на когото сложил рога.

Ухили се. Сравни информацията с впечатленията си от бившия външен министър. Този човек бе изискан. Бе загубил службата си, бе затворен и принуден да върши тежка физическа работа, но все пак не обвиняваше Гами, че е организирал цялата работа. Изглеждаше поразстроен от факта, че сега Гами живее в къщата му.

— Сигурно е страхотно място — промърмори Хуан.

Нужни му бяха няколко минути да открие в интернет статия за дома на Гами и адреса му. После вкара позиционните координати в „Гугъл Земя“. Компютърът показа къщата след миг. Хуан скочи от стола си толкова бързо, че стресна останалите в оперативния център. Натисна бутона на интеркома и извика:

— Макс, ела веднага. Имаме проблем.

После отново се вгледа в сателитния образ. Къщата се издигаше наскреде пустинята, на километри от каквито и да било постройки. Беше оградена с висока стена. Частният път правеше кръг под издадения навес. От едната страна имаше облицован със стъкла солариум, а задните ливади представляваха лабиринт от жив плет. На покрива имаше огромна сателитна антена.

Хуан бе видял този образ за първи път преди четиридесет и осем часа.

В този момент разбра всичко. Нападението беше планирано за довечера. Ал Джама искаше да го извърши преди конференцията, за да покаже символично, че мирът въобще не е имал шанс. Понеже познаваше склонността на терориста към театралничене и любовта му към обезглавяванията, Хуан бе сигурен какво ще сложи начало на атаката. Представи си нежния врат на Фиона Катамора и мъж, застанал над нея с ятаган.

Затвори очи и острието профуча надолу.

34.

Екзекуторът огледа стаята критично. Беше сам засега, но имаше достатъчно място за свидетели, макар да бяха принудени да използват лотарийна система, за да изберат късметлиите. Черният фон — дебел плат, окачен на тръба — си бе на мястото. Камерата стоеше на триножника си и вече бе изпробвана. На пода бяха застлани плътни найлонови чаршафи, за да улеснят почистването по-късно.

Припомни си първия път, когато бе обезглавил човек с меч. Сърцето на жертвата му биеше лудо, а кръвното ѝ бе зашеметяващо високо, затова когато главата падна, от врата избликна истински фонтан. Кръвта бе толкова много, че предпочетоха да изоставят обезопасената къща в Багдад, вместо да почистват свинщината.

Тази вечер щеше да получи единадесетата си жертва, а за него тя щеше да е най-приятната. Никога досега не беше убивал жена, поне не с меч. С бомби бе унищожил десетки жени от Индонезия до Мароко. А по време на престрелките с американците в Афганистан и Ирак куршумите му със сигурност бяха уцелили много други.

Въобщо не се замисляше за тях. Ал Джама издаваше заповеди, а той ги изпълняваше. Съвестта не го мъчеше повече, отколкото ако му бяха наредили да се ръкува с жертвите си, вместо да ги взриви.

Разбира се, иронията — всеобщо известна тайна в организацията — бе, че той не беше стриктен мюсюлманин. Родителите му не бяха много набожни и посещаваха джамиите само по празници. Присъедини се към Ал Джама след кратка служба във френския Чуждестранен легион, която му вдъхна любов към битките. Бореше се, убиваше и обезобразяваше заради самия себе си, а не поради смахнатото религиозно убеждение, че тези кланета са воля на Аллах.

Не се опитваше да разбере мотивацията на съратниците си, стига да изпълняваха заповедите му. Признаваше, разбира се, че желанието им да отидат в рая поддържаше мотивировката на бойците до степен, каквато можеха да постигнат само най-добре обучените армии. А

способността да убедиш хората да се самовзривят бе оръжие, несравнимо с никое друго.

Един негов подчинен почука на вратата и попита:

— Всичко ли отговаря на нуждите ти, Мансур?

— Да — разсеяно отговори той. — Всичко е наред.

— Кога да доведем американската курва?

— Чак когато стане време за екзекуцията ѝ. Опитът ми показва, че хората са най-ужасени в първите мигове, когато осъзнаят, че идва смъртта.

— Както заповядаш. Ако се нуждаеш от още нещо, отвън съм.

Палачът не си направи труда да отговори и мъжът излезе.

Съмняваше се, че жената ще се моли. Беше я наблюдавал, макар и за кратко, и бе забелязал гордостта и непримиримостта ѝ. Всъщност предпочиташе да е така. Колегите му обичаха плачовете и хленченето, но той ги намираще за досадни. Да, това бе точната дума. Досадни. По-добре да приемеш съдбата си, отколкото да се унижаваш с безполезни молби. Чудеше се дали жертвите наистина вярват, че ако продължават да плачат и да се молят, това ще отмени екзекуцията. Когато се срещнеха с него, смъртта им вече бе неизбежна, а молбите така безполезни, както да се опитваш да спреш лавина с ръце.

Не, тази жена нямаше да се моли.

— Наблюдавайте десния фланг — нареди Линда и изстреля кратък откос над парапета на „Сокол“. — Опитват се да ни заобиколят, като пълзят покрай срутената стена.

Отговориха на огъня ѝ от четири различни места.

Ерик — бе коленичил шест метра по-нататък на палубата — очакваше това. Обсипа с куршуми мястото, където се криеше един от терористите, но в пълната тъмнина нямаше представа дали го е уцелил.

В първите свирепи мигове на престрелката и двете страни забързаха да се организират. Линда нареди на хората си да се качат на „Сокол“, който предлагаше най-доброто прикритие. Водачът на терористите заповяда на подчинените си да пестят мунициите и да се приготвят за настървено нападение.

Движеха се бързо и от време на време светваха фенерите си, за да огледат терена. Екипът на Корпорацията съсредоточи огъня си върху терористите с фенери, преди да осъзнае грешката си. Мъжете с фенери ги светваха само когато бяха прикрити. Лъчите бяха предназначени за другарите им, които напредваха енергично.

— Хайде де — мърмореше Марк, докато ровеше в раницата си.
— Знаем, че си тук.

Куршуми обсипаха кораба и Линда извика на Ерик:

— Заедно с мен. Давай!

Скочиха едновременно и откриха огън. Докато бързаше да намери укритие, един от терористите се озова в лъча от фенера на партньора си. Катереше се по стария речен бряг, за да се качи на кея. Ако беше успял, щеше да засипе палубата с куршуми и битката щеше да приключи.

Лъчът едва докосна краката му, но това бе достатъчно — Линда прецени къде се намира тялото му и стреля. Бе наградена с писък, който отекна из цялата пещера.

Двамата с Ерик се наведоха, когато около тях засвистяха куршуми.

— Откачена работа — изстена Ерик.

Не можа да види доволната ѝ усмивка, но я долови в гласа ѝ, когато му отговори.

— Никога не съм участвала в престрелка, която да не е била откачена.

Нещо тежко изтрака по кърмата на „Сокол“.

— Залегни! — извика Линда.

Гранатата избухна след секунда. Шрапнели полетяха над проснатите им тела и се забиха в корпуса на кораба.

Ушите на Линда зазвънтяха, но самообладанието не я напусна. Гранатата беше предназначена да ги обездвижи за секунди и тя бе твърдо решена да не доставя това удоволствие на терористите.

Надникна над парапета. И откъм двата входа на пещерата проблясваха лъчи от фенери. Тя се пребори с ледения страх, който потече във вените ѝ. Бяха всъщност двама срещу поне десетина, тъй като Алана нямаше оръжие, а Марк Мърфи беше ужасен стрелец.

Линда бръкна в раницата си и извади блокче пластичен експлозив. Набута в него шестдесетсекунден взривател и го метна.

Изстреля три кратки откоса и се скри.

— Трябва да им попречим да ни заобиколят — извика на Ерик.
— Метнах малко експлозив. Когато избухне, си намери мишени.

Възползва се от възможността да смени пълнителя, тъй като не бе сигурна колко куршума ѝ остават. След малко щеше да накара Алана да напълни празните пълнители.

Взривът се чу след миг. Огнена топка се вдигна към тавана и заля пещерата с демонична светлина.

Линда и Ерик откриха огън. Терористите се втурнаха да търсят укритие.

Отвърнаха на огъня от осем различни места. Някаква откъртена треска удари Линда по брадичката и я разкървави. Не ѝ се искаше да губи остатъка от светлината, но се наложи да се покрие под ожесточения обстрел.

Когато стрелбата позатихна, Линда стреля сляпо по брега под кея, в случай че някой отново опита да се изкатери. Изведнъж над силната воня на барут усети позната миризма: горящо дърво.

Гранатата бе запалила палубата. Пламъкът не бе голям засега, но нарастваше с всяка секунда. Ако не го угасяха, „Сокол“ щеше да се превърне в погребалната им кладя.

— Марк, заеми се с това. Ще те покривам.

Алана допълзя до нея.

— Марк работи по нещо. Аз ще ида.

— Стой ниско — предупреди я Линда, впечатлена от смелостта на археоложката.

Пламъците се издигнаха по-високо и отначало осветиха само кърмата. Но светлината се разпростря бързо. Терористите се възползваха от това предимството — сега виждаха кораба по-ясно и точността им се подобри.

На десет метра от Линда Алана видя, че не гори палубата, а пейката на кормчията. Просна се по гръб, подгъна крака под горящата седалка и натисна с всичка сила. Но вместо да излети през борда, пейката се счупи на две и я обсипа с горящи парчета.

Алана свали тениската си и започна да гаси огъня с ръка, защитена само от тънкия памук. През цялото това време Линда и терористите стреляха над главата ѝ.

Докато загаси и последните упорити пламъци, тениската изгоря напълно, а кожата на дланите ѝ се олющи и остави само обгорено месо, което болеше зверски.

Болката беше толкова силна, че Алана не можеше да пълзи на ръце, а трябваше да се гърчи като змия, за да се върне при другите.

Линда освети раните ѝ и ахна.

— Ще се оправя — изпъшка Алана.

— Запушете си ушите — прошепна Марк настойчиво.

Мърф изчака секунда, броеше примигващите фенери. После пхна взривателя в пластичния експлозив, който бе натъпкал в корабното оръдие. Между него и дулото имаше гюле, направено от десетки метални топчета.

Пластичният експлозив се взриви и оръдието изрева оглушително. Въжетата, които го държаха, се скъсаха и два тона бронз профучаха през парапета и се забиха в стръмния бряг под кея.

Мърфи се огледа и видя, че два от трите лъча вече не светят.

Гърмежът на оръдието сякаш сигнализира края на първи рунд и началото на втори. Стрелците откриха огън с подновена ярост. Откоси обсипаха „Сокол“, сякаш искаха да го разкъсат на парчета.

Бойните кръсъци на терористите отекнаха из пещерата.

Ерик бе улучен в рамото и тъй като вече не можеше да се прицелва точно, превключи на автоматична стрелба и обсипа земята на десет метра от „Сокол“ със завеса от олово, която терористите не можеха да преодолеят.

Когато пълнителят му се изпразни, го смени Мърфи, но и неговото оръжие също бързо изчерпи мунициите си. Линда крещеше като валкирия и стреляше. Нямаше значение дали щеше да уцели някого. Важното бе да задържат терористите назад достатъчно дълго, за да се простят с куража си и да потърсят прикритие.

С облекчение забеляза, че проблясъците от цевите идват от все по-далеч. Нападението бе приключило.

Отпусна се уморено зад парапета. Цялата трепереше и бе плувнала в пот.

— Добре ли сте, момчета?

— Един куршум в рамото — докладва Ерик от тъмнината.

— Аз пък още съм бесен, че не взех очилата за нощно виждане от Линк — горчиво каза Марк. — Отиваме да проучваме пещери, а

забравям най-важната част от екипировката.

— Алана?

— Добре съм — отговори тя с приглушен от болка глас.

— Марк, дай й нещо от аптечката — нареди Линда.

Стрелбата намаля още повече и след малко затихна. Ушите на четиримата звънтяха, но все пак чуха мъжки глас да вика от входа на пещерата:

— Ще ви дам последен шанс да се предадете.

— Мили боже! — възкликна Ерик. — Познавам този глас.

— Какво? Кой е?

— Чух го на „Орегон“. Това е пристанищният лоцман, Хасад или Асад, нещо такова.

— Това обяснява засадата на крайбрежния път — отбеляза Марк.

— Но не променя нищо — каза Линда, после изкрещя: — Мисля, че генерал Остин Маколиф го е казал най-добре, когато го карали да се предаде: „Майната ви!“

— О, това ще ни свърши страхотна работа — саркастично промърмори Мърфи.

Рунд три започна с пълна сила.

35.

Първата добра новина, която Кабрило чу от доста време, бе, че познаваше супер танкера, който бавно напредваше към либийската фрегата. Беше собственост на „Петромакс Ойл“ и се казваше „Аги Джонстън“. Преди няколко месеца „Орегон“ го бе спасил от ирански торпеда, като бе изпратил едно от своите по подводницата, която ги беше изстреляла.

Вече се намираха достатъчно близо до „Сидра“ и Хуан предположи, че те могат да подслушват всички комуникации. За да преодолее това препятствие, намери имейла на танкера в страницата на „Петромакс“ и изпрати съобщение на капитана. Не беше най-удобното средство за връзка и си разменяха послания почти десет минути, преди да успее да убеди капитана, че е командирът на кораба, който го следва на около километър, а не някое откачено хлапе, което праща имейли от мазето на родителите си в Щатите.

Докато чакаше отговора, Кабрило съжаляваше, че Марк и Ерик не са на борда — двамата щяха да проникнат в мрежата на компанията и да издадат директни заповеди, а на него нямаше да му се налага да обяснява какво иска от плаващото чудовище и защо.

Нов имейл се появи в кутията му.

„Капитан Кабрило, това противоречи на инстинкта ми и на годините обучение, но ще се съглася да го направя, при положение че не се доближим на повече от километър до фрегатата, а вие ни осигурите същата защита както в Ормузкия проток, ако започнат да ни обстрелват.

Иска ми се да можех да направя повече, но трябва да поставя интересите на кораба и екипажа си над желанието си да ви помогна безрезервно. Прекарах по-голямата част от кариерата си по пристанищата из Близкия изток и мразя това, което терористите причиниха на района, но не мога

да позволя нещо да се случи на танкера. Както можете да предположите, ако бяхме натоварени с петрол вместо с баласт, отговорът ми щеше да е категорично «не».

Всичко най-хубаво, Джеймс Макюло.

П. С. Халосайте ги здраво по ченето. Успех!“

— Мамка му! — извика Хуан. — Ще го направи.

Макс Ханли стоеше до масата с картите, стиснал лулата между пожълтелите си от тютюна зъби.

— Не очакваш да съм въодушевен, когато планираш да си играеш с тежковъоръжена фрегата, нали?

— Това ще е идеално — възрази Хуан. — Ще се промъкнем през защитата ѝ още преди да осъзнае какво става. През цялото време ще държим танкера между нас и „Сидра“. И според тях покрай фрегатата ще мине само един кораб. Няма да представя, че ние сме тук, и няма да го разберат, докато „Джонстън“ не се отдалечи.

После натрака бърз отговор в компютъра.

„Капитан Макюло, вие сте ключът за спасяването на живота на държавния секретар и не мога да ви се отблагодаря достатъчно. Бих искал да получите признанието, което заслужавате, но този инцидент трябва да остане в тайна. Ще ви светнем с прожектора, когато искаме да започнете. Това ще е след около десет минути.

Най-искрени благодарности, Хуан Кабрило“.

На масата беше разстлан подробен план на руската фрегата — показваше всичките ѝ вътрешни помещения и коридори. До Макс стояха Майк Троно и Джери Пуласки, които щяха да водят нападателните екипи. Бяха идеално обучени бойци, участвали в безброй битки, но Хуан все пак копнееше Еди Сенг и Франклин Линкълн да бяха с него. Зад Троно и Пуласки стояха десетина души, които щяха да се качат на борда на либийския кораб.

Отвъд илюминаторите се виждаше могъщият корпус на „Аги Джонстън“. Огромният блок на кърмата му беше с размера на офис

сграда, а квадратният комин приличаше на преобърнатата цистерна.

— Добре, да се върнем към плана. Всички ли са съгласни, че най-вероятното място за екзекуцията е трапезарията за екипажа?

— Това е най-голямото помещение на кораба — отговори Майк Троно, слаб мъж с кестенява коса, който бе постъпил в Корпорацията, след като бе работил години като парашутист за спасителни операции.

— Звучи логично — отбеляза Скай.

Едрият поляк, бивш морски пехотинец, се извишаваше половин глава над останалите. Вместо с командоските си дрехи мъжете бяха облечени с моряшки униформи, които персоналът на Кевин Никсън бе направил да приличат на униформите на либийците. Объркването на врага, видял позната униформа, но непознато лице, можеше да означава разликата между живот и смърт.

— Защо пък на кораб? — внезапно попита Майк.

— Моля?

— Защо да изпълняват екзекуцията на кораб?

— Защото ще е почти невъзможно да се определи откъде идва предаването — обясни Макс. — А дори и да успеят, корабът ще е изчезнал много преди някой да отиде да разследва.

— Ще проникнем — в „Сидра“ от тук — каза Хуан и посочи един люк на главната палуба. — После се придвижваме две врати по-надолу вдясно от първото стълбище. Слизаме на долната площадка, завиваме наляво, надясно и пак наляво. Трапезарията ще е точно пред нас.

— Сигурно ще има доста часове — предрече Джери.

— По принцип бих се съгласил — отвърна Хуан. — Но веднага щом се задействаме, те ще се отправят към контролната кабина. Коридорите ще са празни, а всеки, останал в трапезарията, ще е терорист. Военният екипаж ще заеме позициите си. Ние ще очистим лошите, ще грабнем госпожица Катамора и ще се разкараме от проклетото корито още преди да осъзнаят какво става.

— Има още един проблем в плана ти — каза Макс, докато палеше лулата си. — Не си ни обяснил стратегията за оттегляне. Веднага щом се отдалечим, „Сидра“ ще тръгне след нас. Размишлявах по въпроса и искам да предложа следното. Още един екип да се качи на борда ѝ с допълнително количество експлозиви. „Орегон“ може да

извади от строя някои от оръдията ѝ по време на нападението, а екипът ще взриви останалото.

Ханли не беше прочут със стратегическите си идеи, така че Хуан наистина се впечатли.

— Макс, това е великолепен план.

— И аз така си помислих — гордо отвърна Макс.

— Единственият проблем е, че тези хора ще бъдат убити много преди да стигнат до основната оръжейна система на „Сидра“ — каза Хуан и посочи плана на фрегатата. — Имат тридесетмилиметрови картучници и в четирите ъгъла на надстройката. Можем да извадим от строя тези откъм нас, но двете от другата страна са защитени от самия кораб. Нашите момчета ще бъдат накълцани на парчета.

— Изпрати Гомес с хеликоптера и ги удари с ракета — предложи Ханли, разстроен, че не одобряват плана му.

— Радарите ще ги уведомят за появата му много преди да се приближи.

Макс попита нацупено:

— Добре, хитрецо, каква е твоята идея?

Хуан дръпна чертежа настрани. Под него се виждаше карта на либийската брегова линия на юг от сегашното им местоположение. Той потупа едно място на петнадесетина километра на запад от тях.

— Това.

Макс огледа картата и се ухили демонично.

— Гениално.

— Подозирах, че ще ти хареса. Това е причината, поради която забавяме нападението с няколко минути. Те трябва да стигнат достатъчно близо, за да изпълним плана — каза Хуан и добави: — Ако няма нищо друго, всички по местата си.

— Да действаме — каза Майк Троно.

Мъжете се спуснаха по стълбите към главната палуба. Хуан и Макс останаха за момент до масата.

— Все още изглеждаш недоволен — каза Кабрило на най-добрия си приятел.

— Влизаш в бърлогата на лъва, Хуан. Това не е като да се вмъкнеш в някой склад посред нощ и да набиеш няколко ченгета под наем. На този кораб има наистина опасни типове. Страхувам се, че в

мига, когато осъзнаят, че става нещо, ще убият Катамора и всичките ни усилия ще отидат на кино.

Председателят сдържа хапливия си отговор и каза сериозно:

— Знам, но ако не се опитаме, значи им признаваме победата. В известно отношение сегашната война е започнала в тези води преди двеста години. Тогава нашата страна се е застъпила за принципите си и се е борила юнашки. Няма ли да е чудесно, ако тъкмо ние приключим войната сега?

— Е, ако не друго, поне ще е поетична справедливост.

Хуан го плесна по гърба и се ухили.

— Така те искам. А сега слизай в оперативния център и се грижи нищо лошо да не се случи с кораба ми, докато ме няма.

Макс поклати глава.

— Знаеш, че не мога да спазя подобно обещание.

Дадоха сигнал на капитан Макюло и огромният танкер промени курса си на юг към либийската фрегата. Разстоянието между двата кораба бързо се скъси. „Орегон“ също се устреми към плячката си.

Радиото мълча, докато танкерът не се приближи на две мили северно от фрегатата. Хуан сложи слушалките си и зачака в сянката на планширите заедно с хората си. Слънцето зад тях залязваше и най-ужасната жегга бе олекнала, но палубата все още бе прекалено нагорещена.

— До танкера, който се приближава към кърмата ми. Говори „Халидж Сурт“ от либийския флот. Прекалено близо сте за безопасно разминаване. Моля, променете курса си.

— „Халидж Сурт“, говори Джеймс Макюло, капитан на „Аги Джонстън“.

Макюло говореше тихо и възпитано. Хуан си го представи — метър и деветдесет и абсолютно плешив.

— В момента минаваме през някакъв странен отлив. Завъртяхме руля и корабът започва да реагира. Ще се подчиним на заповедта ви навреме, уверявам ви.

— Добре — последва лаконичен отговор от „Сидра“. — Моля, уведомете ни, ако затрудненията ви продължат.

Макюло се придържаше към сценария на Хуан и първото действие от пиесата мина отлично. Разбира се, капитанът на танкера щеше да запази курса и да предостави повече време на „Орегон“.

Минаха десет минути и разстоянието между корабите се скъси още повече. Хуан мислеше, че либийците ще се обадят много по-рано. Прие като добра поличба факта, че очевидно не се бяха разтревожили.

— „Аги Джонстън“, обажда се „Халидж Сурт“ — каза мъжки глас, говореше хладнокръвно и професионално. — Все още ли имате затруднения?

— Момент, моля — отвърна капитан Макюло, сякаш бе зает с нещо важно.

Не отговори още две минути и либиецът повтори въпроса си, този път по-настойчиво.

— Да, съжалявам. Отливът се засили. Вече излизаме от него.

— Ние не усетихме подобен отлив.

— Това е защото нашият кил е петнадесет метра по-надолу и много по-дълъг.

„Браво, приятел“, помисли си Хуан.

Кабрило и капитанът се бяха уговорили, че следващото обаждане ще е от страна на Макюло. И наистина, след две минути той предаде:

— „Халидж Сурт“, говори „Аги Джонстън“. Скоростите ни се повредиха. Наредих аварийно спиране, но при сегашната ни скорост това ще отнеме няколко мили. Изчислих, че ще минем на километър от вас. Мога ли да предложа да промените скоростта и посоката си?

И вместо да намали, танкерът ускори напред. Това не беше в сценария и Хуан разбра, че Макюло пренебрегва собствените си условия, за да помогне на „Орегон“ да се доближи колкото се може повече. Кабрило се зарече да намери капитана и да го почерпи няколко пътиета, след като всичко това приключеше.

„Сидра“ започна да се завърта и да ускорява, но все още се движеше бавно. Танкерът приличаше на великан до фрегатата — вече бе на половин километър от нея.

Хуан усети как палубата на „Орегон“ леко потръпва. Огромните помпи бързо изтласкваха морската вода от баластните резервоари.

Макс Ханли седеше в контролната станция. Също като Хуан, и той чуваше разговора между либийците и Макюло, но за разлика от него, бе успял и да види част от действията. До него седеше оръжейният техник. Всички оръдия бяха подготвени.

Макс спря помпите, после обърна притока.

Корабът намали толкова бързо, че кърмата му леко се вдигна над водата. Веднага щом се отдръпнаха от „Аги Джонстън“, той ускори.

„Орегон“ се понесе напред като състезателен кон и елегантно зави около задницата на танкера. Пред него се издигна ниският сив силует на либийската фрегата.

Ханли си представи смайването на мостика на „Сидра“, когато два пъти по-голям от нея кораб внезапно се появи иззад танкера. След първите тридесет зашеметяващи секунди въздухът се изпълни с ругатни, въпроси и заплахи.

Макс бързо вкара „Орегон“ между двата кораба, а Макюло рязко зави на север.

— Идентифицирайте се или ще открием огън.

Макс чуваше това за втори път и се съмняваше, че ще има трети. Все още между двата кораба имаше достатъчно разстояние и „Сидра“ можеше да обстреля „Орегон“ без проблеми. Той устоя на импулса да грабне микрофона и да се представи.

Видя на монитора изгърмяването на предното оръдие на „Сидра“. Снарядът профуча покрай носа им и избухна в морето на двадесетина метра от тях.

— Предупредителните изстрели са лесна работа, приятел — процеди Макс през зъби. — Опитай още веднъж и ще свалим ръкавиците.

Този път стреля задното оръдие и снарядът му удари страничния мостик и го събори. Макс едва не скочи от стола.

— Това е! Огън!

Стесненото пространство между двата кораба оживя, когато тридесетмилиметровият „Гатлинг“ и по-големите „Бофор“ загърмяха. Включи се и противосамолетното оръдие на „Сидра“.

„Орегон“ звънтеше като камбана при всеки удар. Снарядите проникнаха в корпуса му, но бяха спрени от преградните стени. Три каюти бяха разрушени и парчета мрамор от стените на плувния басейн се откъснаха. Всяко попадение нанасяше все повече поражения. Конферентната зала бе уцелена и огромната маса се преобърна, кожените столове станаха на трески.

Автоматичната противопожарна система се бореше с няколко пожара едновременно. Пожарникарските екипи бяха предупреди да

останат в другата страна на кораба, а да не рискуват живота си по време на битката.

Но „Орегон“ отвърщаше достойно на ударите. Всички прозорци на мостика на „Сидра“ бяха простреляни, а волфрамовите снаряди, които профучаха през тях, съсипаха управлението ѝ. Спасителната ѝ лодка се залюля под масирания обстрел и се покри с дупки.

Никое от малокалибрени оръжия не можеше да пробие бронята, която защитаваше куполите, така че оръжейникът задейства монтираното на носа сто и двадесет милиметрово оръдие. То притежаваше същата стабилизираща контролна система като танк Б1А2 и бе невероятно точно. Първият му откос удари мястото, където куполът бе свързан с палубата на „Сидра“, и той подскочи три метра във въздуха, преди да се стовари обратно на палубата.

Двата кораба продължиха да се обстрелват, а пролуката между тях да се стеснява. Нямаше нужда въобще да се прицелват, тъй като стреляха от упор.

Нищо подобно не бе отбелязвано в анализите на морските битки през последните стотина години и въпреки опасността Макс Ханли не би искал да се намира никъде другаде на света.

Председателят и хората му на палубата се бяха скрили зад тройно подсилената броня, но въпреки това се чувстваха незащитени.

Хуан не можеше да си представи как хората редовно са участвали в подобни битки. Технологията бе променила войните. Беше ги направила далечни и безстрастни. Натискането на бутон бе единственото, което трябваше да направиш, за да унищожиш врага. Но това тук бе нещо съвсем различно. Хуан едва ли не усещаше омразата на враговете си.

Искаха да го убият. И не само да го убият, но да заличат съществуването му напълно, сякаш никога не е бил роден.

Друг снаряд се удари в бронираната плоча и ги разтrese и Хуан за миг се зачуди дали не е допуснал ужасна грешка.

После обаче си каза, че тези хора няма да спрат, ако някой не застане срещу тях. Не бяха съгласни да се вслушват в другите и трябваше да понесат последиците от варварските си действия.

Последва ново мощно раздрусване. „Орегон“ бе опрял в „Сидра“. Макс бе балансира кораб идеално и парапетите му бяха на едно ниво

с тези на фрегатата. Хуан грабна автомата си и се прехвърли на либийския кораб.

Проблясващата опашка на снаряд профуча на сантиметри от главата му и удари в бронираната плоча в мига, в който екипът му го последва. Ударът беше ужасен. Десетина от хората му пострадаха от взрива, а двама паднаха във водата.

Макс видя всичко това на монитора и незабавно отдръпна „Орегон“ от „Сидра“, за да не позволи корпусите да се ударят пак и да размажат хората им. Не знаеше дали са загинали, или не, но нареди на спасителния екип да спусне лодката.

Техникът завъртя камерата и огледа палубата на „Сидра“.

— Ето там! — извика Макс.

Кабрило стоеше сам на либийската фрегата. Автоматът му пушеше, след като бе прострелял типа с гранатомета. Хуан погледна право в камерата с най-свирепото изражение, което Макс някога бе виждал, и изчезна във вътрешността на кораба.

36.

Посланик Чарлз Муун се проваляше в една от основните си задачи тази вечер — президентът лично го бе помолил да се погрижи вицепрезидентът да не пие много на приема в дома на министър Гама.

Вицепрезидентът притежаваше пълната липса на самоконтрол на алкохолиците, но не и издръжливостта им, а вече бе изпил четири чаши шампанско през тридесетте минути, откак бяха дошли. Човек можеше да го разбере, ако знаеше, че къщата вероятно ще е обект на терористко нападение, но администрацията смяташе, че не могат да доверят подобна информация на вицепрезидента, ако искат планът им да проработи.

Муун остави собственото си недокоснато шампанско на една мраморна масичка и избърса потните си длани в смокинга си. До него вицепрезидент Донър стигна до края на неприличен виц. Десетината гости около тях се смълчаха за миг, после се разсмяха учтиво. Прессекретарката му, която изпълняваше ролята на негова дама за приема, го дръпна настрана, преди да започне следващия виц.

Муун се възползва от възможността да огледа елегантната зала. Изолираната къща на министър Гама беше зашеметяваща. Бе построена от камък и напомняше на мавърски замък, огромен и безопасен. Главният вход под навеса бе висок три етажа. Изискани парапети от ковано желязо обграждаха горните етажи, а стълбището бе широко поне седем метра. На средната площадка бе настанен оркестър, който свиреше класическа музика с лек арабски аранжирмент.

На колкото и да бе впечатляваща, къщата направо бледнееше в сравнение с важните гости. Муун преброи поне десетима държавни глави сред издокараната тълпа. В единия ъгъл, под драматично осветена палма, израелският министър-председател говореше с ливанския президент. В другия край на стаята иракският министър-председател споделяше нещо с иранския външен министър.

Муун очакваше тези хора да общуват любезно на подобен прием — все пак бяха политици и дипломати, — но имаше чувството, че

става дума за нещо по-силно. В помещението се долавяше оптимизъм, че мирната конференция ще бъде успешна.

А после мрачният глас в главата му задуши кратката му радост. Първо трябваше да преживят нощта.

Най-голямата група стоеше около Али Гами близо до облицован с мозайка фонтан. Двамата мъже срещнаха погледи за момент и Гами вдигна чашата си — тържествен жест, който Муун разтълкува като салют към най-важната гостенка, пропуснала приема.

Фиона Катамора беше главната тема за разговор тази вечер. Муун бе дочул, че Кадафи, с цивилен костюм вместо с любимата си униформа, ще произнесе реч за загубата ѝ.

Телохраниелят на Муун, облечен в смокинг под наем, го потупа по ръката и кимна към входа на съседната стая. Сгушена далеч от погледите, близо до тавана бе монтирана видеокамера.

— Преброих пет досега — каза телохраниелят.

— За безопасност?

— Или за поколенията. Можеш да се обзаложиш, че в момента работят и са готови да запишат нападението. Също така забелязах, че плазменият телевизор във всекидневната е нагласен временно. Кабелите му са залепени за пода, а не минават под персийския килим. По този начин всички ще станат свидетели на обезглавяването. А и ще се скупчат един до друг и ще се превърнат в удобни мишени. Мисля, че представлението ще е двустранно, тъй като видях до телевизора и малка уебкамера.

— Наистина ще се случи, нали?

— Това е планът им, но не се тревожи. Знаем какво правим.

— Успяхте ли да разберете кои са истинските охранители и кои са терористите?

— Терористите са още навън. Хората, планирали нападението, знаят, че не биха успели да останат дълго под прикритие.

Телохраниелят може и да изпитваше увереност, но наблюдаваше внимателно смесените с гостите либийски агенти.

Муамар Кадафи изкачи няколко стъпала, за да се издигне над тълпата. Държеше безжичен микрофон. Оркестърът замълча, а гостите се обърнаха към него, за да чуят речта му за Фиона Катамора.

Либийският лидер бе прочут със склонността си към дрънкане, също като Фидел Кастро. След първите пет минути Муун спря да го

слуша.

Вече бе избърсал потните си ръце два пъти и знаеше, че ако си свали сакото, петната под мишниците му сигурно ще са чак до колана му.

Телохранителят до него изглеждаше съвсем спокоен.

В тъмната пещера Ерик опипом смени пълнителя на автомата. Бяха му останали само още два. Рамото му пулсираше в ритъм с препускащото му сърце, а не бе имал възможност да се погрижи за него. Лепкава кръв се стичаше чак до пръстите му.

Друга граната удари точно под планшира на „Сокол“ и падна на земята. Експлозията бе заглушена от корпуса, но залюля кораба към кея. Този път сухото дърво се запали веднага, а те не можеха да направят нищо.

— Щом стане достатъчно светло, ще се превърнем в идеални мишени — кисело отбеляза Марк.

Линда Рос вече различаваше определени очертания в мрака. Знаеше, че Мърфи е прав. Тъмнината ги беше пазила досега, но когато огънят се разгореше и светлината му изпълнеше пещерата, предимството щеше да е на страната на терористите. Въпросът бе дали да чакат и да се надяват да се справят някак си с нападението, или да търсят друг изход.

Взе решение в мига, когато осъзна ограничените им възможности.

— Добре, ще се покрием с кратка стрелба. Марк, Ерик, вземете Алана и скочете на кея, после се отдалечете от входа. Опитайте се да намерите отбранителна позиция. Ще ви отпусна тридесет секунди аванс. После ще ги обстрелям отново и ще се присъединя към вас.

Придвижиха се бързо до парапета на „Сокол“. Пожарът още не бе осветил цялата пещера, но виждаха на пет-шест метра разстояние. Трупът на терорист лежеше проснат на земята пред тях. Черното петно под гърдите му бавно се просмукваше в пръстта.

— Огън! — нареди Линда.

Отекна мощен залп, който обсипа камъните и пръстта, взривени навремето, за да запечатат входа към пещерата.

Веднага щом изпразниха пълнителите, Марк и Ерик вдигнаха Алана под мишниците. Линда продължи да стреля зад тях, за да задържи враговете. Тримата скочиха на кея. Алана почти падна и ако Ерик не я бе хванал, щеше да се подпре на зловещо обгорените си ръце.

Приведен ниско, Марк ги поведе напред, протегнал ръце пред себе си. Докосна задната стена на пещерата, обърна се надясно и започна да опипва неравната повърхност. Алана не можеше да сложи ръка на камъните, но Ерик я държеше за рамото, за да ѝ помага.

Вървяха опипом около двадесет и пет метра. Ожесточената престрелка зад тях продължаваше.

Марк рискува да светне с фенера си за миг. Намираха се в края на кея. Точно пред тях бяха струпани въжета, вериги в плетени кошници и дъски. Това, което привлече вниманието му, бе входът към странична пещера. На скалата над него бе монтиран метален прът. От него висяха парцали от плътните бродирани завеси, които навремето бяха осигурявали усамотение на човека вътре.

— Може и да се уредим — каза Марк и тримата влязоха в новата пещера.

Ерик бързо дръпна завесите и смени пълнителя. Марк предпазливо освети помещението.

— Невероятно — прошепна Алана благоговейно, за момент забравила болката в ръцете си и престрелката зад тях.

Подът на пещерата бе застлан с пухкави килими. По стените висяха гоблени. От едната страна имаше две легла, едното грижливо оправено, а другото разхвърляно. Мебелировката включваше няколко скрина и голямо писалище, върху което бяха подредени мастилници и пера. Дървеният плот бе инкрустиран със седеф. На пода около писалището и по рафтовете на съседния шкаф бяха струпани книги. Инкрустиран коран стоеше на почетно място до вехта библия.

До библиотечката имаше натъпкана със сандъци ниша. Капакът на един бе отворен и когато Марк насочи лъча в процепа, вътре проблесна злато.

Той се опита да види дали зад сандъците има отвор, но те бяха наредени толкова плътно, че не можеше да види, без да ги отмести. Опита да бутне горния настрани, но той не поддаде. Ако беше пълен със злато като долния, сигурно тежеше поне петстотин кила.

Марк подаде фенера на Алана и тя го пхна под мишницата си, тъй като не можеше да го хване с ръка.

— Няма изход — каза Марк. — Но пък хубавото е, че ще умрем богати. В тая ниша има поне стотина милиона в злато.

Стрелбата отвън продължаваше. Линда сигурно се придвижваше към тях, тъй като не чуваха нейното оръжие над зловецото тракане на калашниците на терористите. Кърмата на „Сокол“ избухна в пламъци, които стигнаха до тавана на пещерата и бързо я изпълниха с дим.

Ерик непрестанно шепнеше: „Марко“ в тъмнината и накрая чу очакваното: „Поло“.

Линда се вмъкна в пещерата много преди стрелците да осъзнаят, че е изчезнала.

— Е, споделете добрите новини — каза тя.

— Богати сме — отвърна Марк. — Има и лоша обаче: в капан сме.

Двата кораба се намираха толкова близо един до друг, че стрелбата бе невъзможна. Бяха попаднали в смъртоносно патово положение. „Орегон“ използваше размера и мощността си, за да избутва либийската фрегата към брега. Когато корпусите се сблъскваха, по-малкият кораб завиваше надясно, за да не бъде размазан. От време на време някой смел и готов на самоубийство терорист изскачаше на палубата и се опитваше да изстреля нова ракета към „Орегон“, но картечниците го прерязваха, преди да се прицели. Двете ракети, които терористите все пак успяха да изстрелят, профучаха над кораба.

В коридорите на фрегатата цареше суматоха. Въздухът бе задимен от пожара в предната част на кораба. Виеха аларми, крещяха мъже.

Всичко това бе музика в ушите на Фиона Катамора, която лежеше окована за рамката на леглото в една офицерска каюта. Нямаше представа какво се случва, но разбираше, че хората, които я бяха отвлекли, си имат сериозни неприятности.

Знаеше, че е качена на борда на кораб след полета с хеликоптера от лагера на джихадистите. Усети аромата на соления въздух през качулката, с която бяха покрили главата ѝ, а после долови и

разбиването на вълните в корпуса. Не знаеше на какъв кораб се намира, докато не чу изстрелите от оръдията.

Не се изненада, че Сюлейман Ал Джама бе успял да се уреди с либийски боен кораб — вероятно целият екипаж бе от неговата организация.

Експлозии разтърсваха фрегатата и при всеки взрив настроението ѝ се повишаваше. Не се заблуждаваше, че ще оживее, но американският флот щеше да гарантира, че престъпниците няма да получат шанс да се радват на победата си.

Особено силна експлозия разлюля кораба и предното оръдие замлъкна. Фиона разбра, че американският кораб е взривил един от главните оръдейни куполи на либийската фрегата.

Вратата на каютата рязко се отвори. Пазачите ѝ носеха шалове, за да скрият чертите си, а на гърбовете им бяха праметнати калашници. Закопчаха ръцете ѝ зад гърба и безмълвно я изведоха.

Униформените моряци не ги и поглеждаха — бяха прекалено заети със спасяването на кораба си.

Когато Фиона видя черното платно, окачено на задната стена в залата, където я вкараха, видеокамерата и мъжа с огромния ятаган, устните ѝ сами започнаха да шептят молитва. В стаята имаше и други терористи, но не и либийски моряци. Един стоеше зад камерата, друг близо до него настройваше сателитната връзка. Останалите маскирани мъже бяха там в ролята на свидетели. Фиона позна бежовите им униформи от пустинната база. Мъжът с ятагана бе облечен в черно.

Колоните на алармата в трапезарията сигурно бяха изключени, но воят ѝ все пак се чуваше, макар и приглушено.

— Вместо да те спаси — каза палачът на арабски — този кораб само ускори екзекуцията ти.

И се вторачи в Катамора. Тя отвърна решително на погледа му.

— Готова ли си да умреш?

— В името на мира — отвърна тя, като се помъчи да говори спокойно. — Бях готова да умра още в мига, когато схванах идеята.

Оковаха я на стол, поставен пред черното платно. Подът бе застлан с найлонови чаршафи. Завързаха ѝ устата, за да ѝ попречат да каже прощалните си думи.

Палачът кимна на оператора и той започна да снима. Камерата се фокусира върху Фиона за момент, за да се увери, че публиката знае кой

точно ще умре. После палачът застана пред нея и вдигна инкрустирания си ятаган.

— Ние, слугите на Сюлейман Ал Джама, заставаме пред вас днес, за да отървем света от още една неверница — прочете той от напечатан лист. — Това е нашият отговор на кръстоносците, които искат да ни наложат покварата си. От тази неверница дойдоха най-ужасните им лъжи, затова тя трябва да умре.

Фиона си наложи да не обръща внимание на дрънканиците му и чу само собствения си глас в главата си: „Отче Наш, който си на небесата...“

Видът на простреляните му другари сви сърцето на Кабрило, но нямаше начин да се върне при тях. Вместо да обмисля оттеглянето си, той реши да се впусне в битката сам. Никой от либийските моряци не му обърна внимание. Благодарение на терористите на Ал Джама, които използваха кораба за база за екзекуцията на Фиона Катамора, непознатото лице не беше тревожна гледка. Хората, които се движеха из кораба, бяха прекалено заети със собствените си задачи. Когато един пожарникарски екип се втурна към него, Хуан спря и залепи гръб за стената, както би постъпил всеки обучен моряк.

— Ела с нас — извика водачът на екипа, без да спира.

— Имам заповеди от капитана — отвърна Хуан през рамо и се затича в обратната посока.

Намери стълбата и взе стъпалата през три. На следващата палуба се устреми право към трапезарията. Пред вратата стояха двама въоръжени пазачи. Единият гледаше вътре, а другият погледна Кабрило, но реши, че е член на екипажа, заради униформата му.

Ако Хуан се нуждаеше от потвърждение, че на борда има терористи, вече го имаше. Тези типове с кефиите и калашниците определено бяха терористи.

Чу от трапезарията глас, който тъкмо казваше:

— ... убиха жените и децата ни в домовете ни, бомбардираха селата ни и оскверниха повелята на Аллах.

Това му беше достатъчно. С ледена ярост, родена от дългите години битки, той смъкна автомата от рамото си. Очите на единия терорист се ококориха, но това бе единствената реакция, за която

председателят му отпусна време. Оръжието му изгърмя и преряза телата на двамата араби. Кръвта им опръска стената.

Хуан се движеше толкова бързо, че му се наложи да скрита настрани още гърчещите се тела, за да влезе в трапезарията. Шестима въоръжени мъже стояха вдясно от него, извън обсега на монтираната на триножник камера. Още двама се намираха близо до камерата, а трети стоеше пред нея, стиснал лист хартия в едната си ръка и ятаган в другата.

Фиона Катамора седеше зад него. Устата ѝ бе вързана, но очите ѝ гледаха смело и ясно.

Кабрило осмисли видяното за половин секунда. Палачът трябваше да се премести, за да нанесе удара си, а мъжете до камерата бяха оставили оръжията си на пода.

Хуан се плъзна на колене, за да си осигури по-добра позиция за стрелба, и откри огън по шестимата терористи. Двама се проснаха на пода, преди да осъзнаят, че е нахлул през вратата. Третият умря, докато се опитваше да се прицели в него. Половината череп на следващия отлетя и опръска околните с мозък и кръв.

Кабрило прикова останалите двама към стената с куршумите си и се завъртя към онзи с ятагана. Типът обаче имаше най-бързите рефлексии, които Хуан бе виждал. Само четири секунди бяха изминали от първия изстрел. Всеки нормален човек би прекарал половината от това време в осмисляне на случилото се.

Но не и типът с ятагана.

Той се задвижи още в мига, когато погледът на Хуан мина покрай него за първи път — вдигна високо ятагана, извъртя се грациозно и замахна към голия врат на Катамора още преди последният терорист да падне.

Възбуден от прилива на адреналин, Хуан го гледаше като на забавен кадър. Завъртя дулото на автомата, но знаеше, че е прекалено късно. Все пак стреля, а от отсрещната страна на трапезарията операторът измъкна пистолет от кобур, който Кабрило не бе видял.

Свирепа болка избухна в главата на Хуан и светът стана черен.

37.

Али Гаами погледна часовника си поне за десети път, откак Кадафи бе започнал да говори. И непрестанно хвърляше погледи към помощника си, който стоеше близо до предната врата, пъхнал в ухото си слушалката на радиопредавател. Всеки път, когато срещаше погледа му, помощникът леко поклащаше глава.

Телохраниелят на Чарлз Муун му посочи странното им поведение. Посланикът се загледа внимателно във външния министър и видя и други признаци на безпокойство. Гаами непрестанно пристъпваше от крак на крак или пък пъхаше ръце в джобовете на сакото си и след миг ги вадеше. Много от гостите се бяха изморили от дългата реч, която продължаваше вече почти половин час, но Гаами изглеждаше повече раздражен, отколкото отегчен.

Външният министър отново насочи очи към помощника си. Той бе леко извърнат настрани и бе закрил с ръка ухото си, за да чува по-добре над монотонния глас на Кадафи. След миг се обърна и кимна на Гаами, а на лицето му се изписа триумфална усмивка.

— Време е за шоу — прошепна телохраниелят на Муун.

Гаами се качи на първото стъпало, за да привлече вниманието на либийския лидер, и когато Кадафи приключи многословните си похвали по адрес на Фиона Катамора, министърът се изкачи по-високо и зашепна в ухото му.

Кадафи пребледня.

— Дами и господа — каза той с треперещ глас, — току-що получих ужасна новина.

Муун преведе на придружителя си.

— Изглежда, самолетът на обичаната от всички американска държавна секретарка е оцелял при катастрофата.

Всички ахнаха изумено.

— Моля за вниманието ви, дами и господа. Не е каквото изглежда. След катастрофата госпожица Катамора е била отвлечена от хората на Сюлейман Ал Джама. Тъкмо научих, че се канят да я

екзекутират. Министър Гами ми каза, че имали начин за връзка с нас в тази къща.

Кадафи последва външния си министър в съседната стая и скоро много от важните гости се скупчиха в нея. Телохраниелят на Муун го задържа назад и останаха в антрето, откъдето занадничаха над рамената на другите. Телевизорът работеше и отблясъкът му караше хората да изглеждат бледи като призраци. Няколко жени плачеха.

Внезапно на екрана се появи образ. Пред черна завеса седеше секретар Катамора. Косата ѝ беше разчорлена, около тъмните ѝ очи имаше синкави кръгове. Превръзката на устата скриваше високите ѝ скули, но все пак изглеждаше красива.

Плачовете се усилиха.

Мъж със закрито от карирана кефия лице пристъпи напред. Носеше ятаган.

— Ние, слугите на Сюлейман Ал Джама, заставаме пред вас днес, за да отървем света от още една неверница — прочете той от един лист. — Това е нашият отговор на кръстоносците, които искат да ни наложат покварата си. От тази неверница дойдоха най-ужасните им лъжи, затова тя трябва да умре.

Телохраниелят на Муун загледа внимателно реакцията на Гами. Нещо от драмата, която се разиграваше на екрана, бе нарушило самообладанието му и му придаваше налудничав вид.

Кадафи взе малката уебкамера, поставена на телевизора, протегна я пред себе си и каза:

— Брате мой. Мой мюсюлмански брате, това вече не е пътят. Мирът е естественият ред в света. Проливането на кръв води до ново проливане на кръв. Не виждаш ли, че с убийството ѝ няма да постигнеш нищо? То няма да сложи край на страданията в мюсюлманския свят. Само преговорите могат да постигнат това. Едва когато седнем с враговете си и обсъдим онова, което ни тормози, можем да се надяваме да живеем в хармония и мир.

— Коранът ни учи, че не може да има хармония и мир с неверниците.

— Коранът също така ни учи да обичаме всички живи същества. Аллах иска сами да направим избора си. Времето за предпочитане на омразата свърши. Правителствата ни се срещат сега, за да изберат най-

доброто за народите ни. Моля те да оставиш ятагана и да пощадиш живота й.

Никой не можеше да види чертите на терориста заради шала, но езикът на тялото му бе лесен за разчитане. Рамената му се отпуснаха и той свали тежкия ятаган.

И тогава от задната част на залата се чу тропот на десетки крака по мраморния под. Планът се проваляше.

Али Гами грабна уебкамерата от ръката на Кадафи и изкрещя на телохранителя си:

— Мансур! Какво правиш! Стрелците ни са тук. Убий я! Веднага!

Вместо да вдигне ятагана и да отреже главата на Катамора, мъжът на екрана дръпна превръзката от устата й.

— Мансур! — извика Гами отново. — Не!

Някой дръпна камерата от министъра в същия миг, когато друг притисна в гърба му дулото на пистолет. Той се извъртя и видя азиатския телохранител на посланик Муун.

— Играта свърши, Сюлейман — каза Еди Сенг. — Гледай.

На монитора мъжът, когото Гами смяташе за най-доверения си човек, свали кефията си.

— Как мина? — попита Кабрило. Глава му бе омотана с бинтове.

— Мисля, че терминът е „заловени с окървавени ръце“.

Отрядът от личната охрана на Кадафи влезе в залата и докладва, че са арестували фалшивите охранители навън, без да се наложи да стрелят.

Кадафи, който бе предупреден за операцията от Чарлз Муун, се обърна към външния си министър.

— Представлението приключи. След анонимно обаждане днес следобед швейцарски военни нахлуха в къщата, където държеше внука ми, след като фалшифицира смъртта му при автомобилна катастрофа. Той е в безопасност и вече няма да седиш на гърдите ми като усойница и да заплашваш да го убиеш, ако не те оставя да правиш каквото искаш. Наистина не знаех, че си Ал Джама. Мислех, че ме изнуди, за да се добереш до властта и да се обогатиш. Но сега се разкри пред света. Вината ти е несъмнена, а екзекуцията ти ще е бърза. А аз ще

работя усърдно да отърва правителството си от всички, които говореха почитателно за теб.

Кадафи разпери ръце към важните личности в залата.

— Всички ние сме твърдо решени да отхвърлим твоя начин, а провалът ти да убиеш лидерите на другите мюсюлмански страни ще служи като предупреждение за всички, които стоят на пътя на мира. Отведете този боклук — обърна се той към войниците.

Едър либийски войник сграбчи Гами за врата и го поведе през зашеметената тълпа.

От телевизора се чу женски глас:

— Господин президент, и аз не можех да го кажа по-добре. — Фиона Катамора се бе изправила До Хуан. — Искам да уверя всички присъстващи, че утре сутрин точно в девет ще седна на масата за преговори. И — заедно — ние ще навлезем в нова ера.

Куршумът, който одраска главата на председателя в трапезарията, го събори само за секунда, но през тази секунда неговият куршум свърши нещо наистина впечатляващо — удари ятагана и той уцели металния гръб на стола, а Фиона падна на пода.

Проснат на пода, Хуан бързо стреля и уби оператора и помощника му. Типът с ятагана бе изгубил оръжието си и сега се отдръпна от Фиона, вдигнал ръце над главата си.

— Моля те — изхленчи той. — Невъоръжен съм.

— Свали й белезниците и превръзката — нареди Хуан.

Преди да успее да изпълни заповедта му, мъжът, който преди секунди бе заплашвал живота на Катамора, се подмокри.

— Май е по-трудничко да се изправиш срещу въоръжени мъже в битка, отколкото да взривяваш невинни, а? — подигра го Хуан.

Превръзката падна от устата на Фиона и Кабрило я попита:

— Добре ли сте?

— Да, така мисля. Кой сте вие?

— Да кажем, че съм духът на лейтенант Хенри Лафайет, и да забравим за това — отвърна Хуан и извади радиостанцията от джоба си. — Макс, чуваш ли ме?

— Крайно време беше да се обадиш — отговори Ханли раздражено, което както винаги издаваше тревогата му.

— Добрах се до госпожица Катамора и сега сме на път навън.

— Побързайте. „Сидра“ ускорява и разполагаме само с две минути, за да изпълним плана ти за бягство.

Фиона се надигна и разтърка изранените си от белезниците китки. Застана на безопасно разстояние от терориста и каза нещо, с което направо взе акъла на Хуан:

— Прощавам ти. Моля се някой ден да спреш да ме виждаш като враг и да ме приемеш за приятел.

После се обърна към Кабрило.

— Не убивайте този човек.

Той не можа да повярва на ушите си.

— Въпреки цялото ми уважение към вас трябва да попитам: да не сте полудяла?

Без да погледне назад, тя излезе от трапезарията. Хуан се завъртя към терориста и изстреля един куршум. После взе сценария от пода и погледна честотата, на която бе нагласена видеокамерата. Бързо настигна Катамора и ѝ каза:

— Не можех да му позволя да тръгне след нас, така че го прострелях в коляното.

Хвана я за ръка и заедно се втурнаха към главната палуба. Димът вече не бе толкова гъст. Двама моряци стояха на последната площадка на стълбището. Не реагираха, докато не познаха американската държавна секретарка. После се хвърлиха към нея едновременно. Хуан простреля единия, но другият се стовари върху него и го повали.

Фиона се опита да го отдръпне и ако не бе преживяла толкова много през последните няколко дни, може би щеше да успее. Но вече бе прекалено изтощена. Морякът презрително я бутна настрани и скрита Кабрило в брадичката.

Мощен тътен разтърси стълбището. От палубата на „Орегон“ бе изстреляна ракета. Издигна се нагоре, а опашката ѝ проблесна заплашително.

Това вля нови сили у председателя и той се забори с дива ярост. Ритникът го беше замаял и сега се биеше само по инстинкт. Наведе се, за да избегне следващия удар, и халоса с лакът моряка в пищялката. Ударът бе нанесен с такава сила, че костта се счупи.

Мъжът изпищя от болка. Хуан заби коляно в слабините му и го блъсна надолу по стълбите. После грабна ръката на Фиона и затичаха

към изхода.

Люкът, през който Хуан бе влязъл, беше затворен. Той го отвори. Очакваше да види „Орегон“ залепен за фрегатата, но за негово разочарование разстоянието между двата кораба бе поне десет метра.

От другата страна на фрегатата се чу експлозия, много по-силна от всички, откак бе започнала битката. Ракетата се бе взривила в приливната електростанция на брега.

Осем автомата пуснаха безмилостни откоси в страничната пещера. Каменни отломки и рикошети изпълниха въздуха.

Терористите нападаха толкова ожесточено, че американците не можеха да отвърнат на огъня, а седяха свити близо до входа.

Внезапно един от арабите се хвърли в пещерата с диви крясъци, застреля яростно и разкъса на парчета леглото и книгите по рафтовете. Линда го уцели с кратък откос в гърдите.

Извади късмет, че успя да го убие, преди да уцели някой от тях, но знаеше, че това няма да се повтори. Следващия път цялата група щеше да се нахвърли върху тях и всичко щеше да приключи.

Провери мунициите си. Нямахше резервни пълнители, а този в автомата ѝ бе наполовина празен. Ерик също бе изстрелял куршумите си и държеше оръжието си като бухалка. Марк Мърфи също нямахше много патрони.

През целия си съзнателен живот Линда бе защитавала страната си, а сега щеше да умре в тъмна пещера далеч от къщи, в битка с банда фанатици, които искаха само да продължат да убиват.

Енергичната стрелба пред пещерата понамаля. Очевидно терористите се готвеха за последната атака.

Граната профуча над тях и падна в нишата със сандъците. Дървото пое част от взрива, а от сандъците се изсипаха златни монети. Отново никой не бе уцелен, но взривът ги разтърси. Парчета горящо дърво паднаха на леглото и запалиха чаршафите. След секунди въздухът се изпълни с дим.

Ерик извика нещо на Линда, но тя не можа да го чуе. Беше сигурна, че арабите се готвят да нахлуят в пещерата. Мръсна, ранена и вбесена, тя се приготви да натисне спусъка на автомата.

Но нищо не се случи. Нямаше атака. От седмината оцелели терористи само един или двама продължаваха да стрелят в пещерата. „Изчакват ни — помисли Линда. — Знаят, че димът ще ни принуди да излезем, или се надяват, че ще загинем в пожара“.

Просната на пода, тя внимателно си пое дъх. При всяко вдишване дробовете ѝ сякаш изгаряха. Хората на Асад щяха да си получат очакваното. Нейната група не можеше да остане тук още много. Тя погледна въпросително Ерик и Марк. Те прочетоха мислите ѝ и кимнаха. Линда се надигна, а другарите ѝ застанаха до нея.

— Да вървим, слънчице — извика Марк и тримата се втурнаха напред.

Профучаха покрай горящите завеси и изскочиха навън... но никой не стреля по тях. Линда се огледа в мъждивата светлина, но не видя никого. На земята на няколко метра от тях бе проснат терорист с дупка по средата на гърба. После тя видя, че някак си са успели да уцелят и още хора. Подът на пещерата бе осеян с трупове. Огледа се объркано и преброи осем.

По гръбнака ѝ пробяга суеверна тръпка.

Един от терористите се раздвижи изтощено и се помъчи да си поеме въздух. Също като първия и той бе уцелен в гърба. Марк изрита автомата му настрана и го претърколи. Кървави мехурчета от пробития му дроб украсяваха устните му. Линда никога не бе виждала Тарик Асад и не позна ключените му вежди.

— Как...? — изстена той.

— Знаем не повече от теб — отговори Марк.

И тогава над пращането от горящия „Сокол“ и звънтенето в ушите им чуха мелодичен баритон, който пееше:

— „... до бреговете на Триполи, ще се бием за страната си, по въздух, земя и море...“

— Линк?! — извика Линда.

— Как си, сладурче?

Бившият тюлен изскочи от укритието си. Очилата за нощно виждане висяха на врата му.

— Пристигнах колкото се може по-бързо, но това тяло не е създадено за тичане през шибаната пустиня.

Линда обви ръце около врата му и захлипа, притиснала лице в гърдите му. Решителността ѝ да се втурне в самоубийствена атака

срещу враговете се смени с дивото облекчение, че е оживяла. Марк и Ерик затупаха Линк по гърба и се разсмяха.

— Май сте се справили добре, момчета — каза Линк, а от неговата уста това бе истинско признание и знак на уважение.

Алана излезе от пещерата, олюляваше се. Носеше внимателно няколко книги. Страниците им димяха. Едната се запали и Марк я грабна от нея, метна я на земята и я засипа с пясък, за да угаси пламъците.

— Искрах да спася повече — избъбри тя и се закашля, — но димът... не можах... но взех това.

— Какво е? — попита Линда.

Беше малък кристал с груб обков на сребърна верижка. Бижутото не беше особено красиво, всъщност приличаше на изработено от дете, за да зарадва майка си с подарък. Но освен очевидната му старост, в него имаше нещо привлекателно, сякаш в пещерата около тях се долавяше нечие присъствие.

Куршум бе счупил камъка и той лежеше в обкова на малки парченца, а от него се стече единствена тъмночервена капка.

— Мили боже! — ахна Марк, коленичи и вдигна шепата пясък, където капна капката. Извади от джоба на ризата си блокче шоколад, разви го, изхвърли го, прибра пясъка в станиола и го уви грижливо. На дланта му имаше червено петно, смесило се с кръвта от порязване по време на битката.

— Когато завивките изгоряха, видях, че на леглото лежи мумия, поставена с лице към Мека. Това беше около врата ѝ. Хенри Лафайет сигурно е разположил Ал Джама по този начин след смъртта му и го е оставил да почива с най-великото си съкровище. Това е Бижутото на Йерусалим, нали? А това е Неговата кръв, запазена в продължение на две хиляди години в кристала.

— Неговата кръв? — попита Линк. — Чия?

— В станиолчето в ръката на Марк може да е кръвта на Исус Христос.

Огромната стоманена порта на приливната станция се издигаше на повече от тридесет метра. Когато станцията работеше с пълна мощност, портата се спускаше, за да позволи притока на вода в

огромните тръби, които стигаха до помещението с турбините на четиридесет метра под морското равнище. Когато слънцето залязваше, портата се затваряше, а турбините спираха, така че работниците да могат да съберат солта, останала от изпарението.

Ракетата от „Орегон“ удари машините, които задействаха портата, право в средата, взриви хидравличната система и смаза механичната спирачка. Дори налягането на океана не можа да задържи тежката порта на мястото ѝ и тя започна да се спуска сама във вдлъбнатината в изкуствената дига.

Вода нахлу неудържимо и тежката стомана се понесе надолу. Милиони тонове вода се изсипаха през процепа. Тръбите за отвеждане бяха затворени, за да защитят деликатните турбини, и потопаът се понесе диво към пустинята.

Макс Ханли беше насочвал „Сидра“ към подходящото място, преди да изстреля ракетата. Сега загледа на монитора как океанът отгатакъ фрегатата изчезва и усети силата на течението и водовъртежа.

Водовъртежът засмука „Сидра“ и я понесе към пустинята. Макс насочи „Орегон“ след нея и бързо съкрати разстоянието, като наблюдаваше камерата, за да види къде ще се появи Хуан.

— Хайде, приятел, не разполагаме с цял ден — подкани го той шепнешком.

Внезапно председателят изскочи на палубата, хванал Фиона Катамора за ръка. Макс засили „Орегон“ и двата кораба се удариха леко. Хуан се метна на парапета на „Сидра“, вдигна Катамора от палубата и я хвърли на „Орегон“, право в ръцете на очакващия я Майк Троно.

Веднага щом ботушите на Кабрило изтропаха на палубата, Макс отдалечи „Орегон“ от фрегатата и даде пълен напред. Либийският кораб отчаяно се мъчеше да се измъкне от водовъртежа, но губеше битката.

Революционните двигатели на „Орегон“ му осигуряваха десет пъти повече мощност и той бързо започна да се отдалечава. Корпусът на „Сидра“ се удари странично в засмукващите устройства на станцията. Под кила му течеше вода, но наводнението бе удържано. Фрегатата се залюля опасно. Морето притискаше корпуса ѝ и стоманата стенеше от налягането, а екипажът не можеше да направи

нищо, за да спре отдалечаването на кораба, унищожил идеалния им план.

На палубата на „Орегон“ бойците на Корпорацията се струпаха около председателя и гостенката му.

Хуан протегна ръка към Фиона, за да се представи официално.

— За мен е чест да се запозная с вас. Аз съм Хуан Кабрило. Добре дошли на борда на „Орегон“.

Катамора бутна ръката му настрана, прегърна го и зашепна благодарности в ухото му.

— Знам, че сте жена с много постижения, но се чудя дали актьорското майсторство е едно от тях — засмя се Хуан.

Тя го изгледа озадачено.

— Актьорско майсторство? След всичко, което преживяхме, говорите за театър?

Кабрило я прегърна през кръста и я поведе към вътрешността на кораба.

— Не се тревожете, трябва да изиграете самата себе си, а тъкмо репетирахме сцената, която искам да възпроизведа за Али Гами.

— Значи знаете?

— Знам дори как си е осигурил помощта на Кадафи. Внук му бил на почивка в Швейцария и загинал при автомобилна катастрофа. Но инцидентът бил инсцениран, а момчето — отвлечено. Ако Кадафи искал да го види отново, трябвало да назначи Гами за външен министър, без да знае, че прави един от най-страшните терористи на света член на кабинета си и му дава всичко нужно, за да осъществи зловещия си план.

— А вие? — попита Фиона. — Как успяхте да научите всичко това?

Хуан я стисна за ръката.

— Май сме големи късметлии.

ЕПИЛОГ

Старшият състав бе струпан на площадката за кацане: Джордж Адамс — Гомес — докарваше Хали Касим от болницата в Триполи.

Хеликоптерът се приземи точно в центъра и Гомес спря двигателя. Всички се втурнаха към задната врата и замахаха на Хали, който седеше неподвижно, овързан с бинтове. Беше прекарал пет часа в операционната, после бе изтърпял цяла седмица болнична храна, преди лекарите да му позволят да си тръгне.

Но той бе последният, който трябваше да се прибере след най-тежката досега мисия на Корпорацията. Призори се бяха срещнали с двете спасителни лодки, в които бяха затворниците. Външният министър вече си бе върнал службата и присъстваше на мирната конференция. Адамс бе прибрал Линда и останалите от пещерата малко по-късно. Когато излязоха от пещерата, до входа откриха професор Емил Бъмфорд, завързан и с натъпкан в устата парцал. Двамата бойци, паднали в морето по време на нападението срещу „Сидра“, бяха спасени и се оказа, че са получили само леки изгаряния по лицата и ръцете. Хъкс и хората ѝ ги оправиха за нула време и се погрижиха за ръцете на Алана и рамото на Ерик. Марк кръсти групата им Фантастичната четворка.

Алана остана на борда само за една нощ. Нямаше търпение да се върне при сина си в Аризона. За съжаление, без доказателства за произхода на кристала и тъй като бе счупен на парчета, никой не би рискувал кариерата си, за да даде категорично мнение дали намереното от нея колие наистина е Бижето на Йерусалим. Истинският екип археолози, който бе работил на римските разкопки, беше изпратен в пещерата, след като загасиха пожара. „Сокол“ бе изпепелен, а в страничната пещера бе останало само златото. То самото бе осъществяване на най-дивите мечти на нумизматите. Бяха най-вече златни монети от всички европейски народи и всички кътчета на бившата Отоманска империя. Съкровището бе събирано в продължение на поколения от семейството на Ал Джама и дори най-

скромните преценки го оценяваха на десет пъти повече от стойността на самото злато.

Делегатите на мирната конференция вече бяха заявили, че приходите от продажбата на монетите ще подпомогнат програмите против бедността из целия мюсюлмански свят. А това бе само началото на реформите, които се планираха.

Половин дузина ръце свалиха Хали Касим от хеликоптера и го настаняха в инвалидна количка.

— Не ми изглеждаш чак толкова зле — каза му Макс, като избърса очите си.

— Все още съм замаян от лекарствата, така че и аз не се чувствам зле — ухили се Касим.

— Добре дошъл. — Хуан разтърси ръката му. — Вярно е, че пострада, но пострада заради отбора.

— Ще ти доверя нещо, председателю. Не знам кое беше лошо: да ме прострелят или да ме измамят толкова хитро. Агент на Мосад, мамка му! Надявам се наистина да е страдал накрая.

— Не се тревожи за това — успокой го Линк. — Куршум в дробовете е най-болезненото нещо.

Най-хубавото в археологическите открития в гробницата бяха трите книги, които Алана бе успяла да спаси. Едната беше библията на Хенри Лафайет, а другата — коранът на Сюлейман Ал Джама. Третата беше подробна монография за начините, по които двете религии могат да съществуват мирно, ако всички вярващи са достатъчно силни да живеят според моралните норми, определени в светите текстове. Почеркът вече бе идентифициран и макар някои от фанатиците да наричаха откритието фалшификация и западен номер, много други се вслушваха в думите на бившия имам.

Никой, най-малко Кабрило, не се заблуждаваше, че тероризмът ще приключи, но председателят бе изпълнен с оптимизъм относно постепенното му угасване. Това не го притесняваше дори ако означаваше, че „Орегон“ ще се отправи към гробището за кораби, а той ще се оттегли в пенсия.

Всички, освен Макс и Хуан, последваха инвалидната количка на Хали.

Макс извади лулата си и я захапа. Беше прекалено ветровито, за да я запали.

— Чуй сега още малко добри новини — каза той. — Екип командоси от НАТО нападнал новата база, която хората на Гами строели в Судан. Те почти не се възпротивили, тъй като вече знаели за залавянето на лидера си. Онези в Либия обаче решили да се борят. Последните му привърженици се опитали да нападнат затвора, където е Гами.

— И? — подтикна го Хуан.

— Убити. До един. Само един пазач бил убит от самоубиец с бомба. А, да — възкликна Макс, внезапно припомнил си нещо. — Прочетох доклада ти и имам въпрос.

— Давай.

— На „Сидра“, когато си се върнал, след като Катамора те е помолила да не убиваш телохранителя на Гами...

— Мансур.

— Точно той. Написал си, че си го прострелял в коляното. Вярно ли е?

— Абсолютно — отговори Хуан, без да сваля поглед от хоризонта. — Правилата на маркиз Куинсбъри. Това са ограничения, които си налагаме сами. Но май пропуснах някои подробности в доклада. Мансур се бе навел над един от хората си и се опитваше да вземе оръжието му. Беше застанал по такъв начин, че главата му се намираще от другата страна на коляното, което прострелях. Не мисля, че добрият маркиз Куинсбъри някога е казвал нещо за куршуми, които прострелват повече от една мишена.

Макс се ухили.

— Мисля, че си прав. А какво ти сподели Хъкс точно преди Хали да пристигне?

— Не съм сигурен, че искаш да знаеш — замислено отвърна Хуан. — Аз самият все още се опитвам да го осмисля.

— Давай, мога да го понеса.

— Успяла да анализира течността, потекла от бижутото. Но количеството било прекалено малко и не можела да потвърди откритието си. Официалният ѝ доклад твърди „неопределено“.

— Но все пак?

— Човешка кръв.

— Може да е на кого ли не. Ал Джама може да е изработил бижутото и да е използвал собствената си кръв.

— Радиометричният анализ определя, че пробата датира между петдесета година преди Новата ера и осемдесета година от нея. Странното е обаче, че Джулия е открила само женска ДНК.

— Е, значи кръвта е женска. Какво толкова?

— Не, хромозомите доказват, че кръвта е от мъж. Но пък той имал сто процента митохондрична ДНК, дори извън митохондриите, моля те, не ме карай да обяснявам. Хъкс се опита да ми обясни и главата ме зацепи. Важното е, че митохондричната ДНК се предава само чрез майките ни.

Въпреки топлото време Макс потръпна.

— Това пък какво означава?

— Означава, че майката на човека, от когото е кръвта, е осигурила цялата му ДНК. Сто процента. Бащата не е имал никакъв принос. Все едно не е съществувал.

— Какво искаш да кажеш?

— Думите на Хъкс бяха следните: „Ако трябва да си представя кръвта на човек, роден от девственица, тя ще е точно такава“.

— Господи!

Беше си най-обикновено възклицание, но Хуан все пак коментира:

— Очевидно.

Издание:

Клайв Къслър, Джак Дю Брул. Корсар

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София,

Редактор: Иван Тотоманов

Коректор: Десислава Господинова

ISBN: 978-954-655-076-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.